

บทนำ



The Element Online

โลกออนไลน์เสมือนจริงที่ว่าด้วยความสมดุลของธาตุทั้งสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่เปรียบเสมือนเป็นหัวใจของโลก EO แห่งนี้ ธาตุทั้งสี่นั้นได้ถูกแบ่งให้แก่เหล่าผู้เล่นที่ถูกคัดเลือกทั้งสิ้นเผ่าพันธุ์ อันประกอบด้วย เผ่าเฟรชส์ผู้ใช้ไฟ เผ่าออนดินผู้ใช้น้ำ เผ่าเลเวียร์ผู้ใช้ดิน และเผ่าวินด์เซ่ผู้ใช้ลม เมื่อเทพเจ้าผู้สร้างได้มอบพลังให้แก่เหล่าผู้เล่นทั้งหลายแล้ว ที่นี้ก็ถึงคราวที่พวกเขาจะต้องออกไปผจญภัยในโลกกว้างของ EO กัน

เฟรชส์ผู้ใช้ไฟ ถือครองดินแดนตะวันตกแห่งความอุดมสมบูรณ์ เปี่ยมด้วยความร้อนแรง

ออนดินผู้ใช้น้ำ ถือครองดินแดนเหนือแห่งสายน้ำ งดงามอ่อนโยนมากด้วยชีวิต

เลเวียร์ผู้ใช้ดิน ถือครองดินแดนใต้แห่งทะเลทราย เสริมพลังไร้จุดจบเปี่ยมด้วยอารยะ

วินด์เซิร์ฟใช้ลม ถือครองดินแดนตะวันออกแห่งป่าไม้ สายลมพัดไหว
ควบคู่ธรรมชาติที่งดงาม

และเมื่อประเทศทั้งสี่ได้ก่อตั้งขึ้น โลกแห่ง EO ก็เริ่มเคลื่อนไหว ดินแดน
ส่วนกลางของโลกที่ว่ากันว่าเป็นที่ตั้งของความลึกลับมากมายที่ยังไม่มีใคร
บุกเบิกนั้นเป็นที่หมายตาของผู้เล่นทุกคน ความลับและสมบัติล้ำค่าต่างถูก
ปิดผนึกและปกป้องไว้ด้วยเหล่ามอนสเตอร์บอสประจำโลก EO พวกมันคือ
กัญญาเปิดประตูบานสุดท้ายไปหา “ลาทาร์ส” จอมราชาปีศาจแห่งความมืด
ที่เป็นศัตรูตัวสุดท้ายของโลกนี้ และหากเอาชนะมันได้ก็จะได้รับการสลักชื่อไว้
ว่าเป็นผู้เล่นที่เก่งที่สุดในโลกทันที!

ด้วยเหตุนี้เองผู้เล่นทุกเผ่าพันธุ์จึงเริ่มรวมตัวกันและออกเดินทางตามหา
หนทางการเข้าไปสู้กับราชาปีศาจกันอย่างล้นหลาม เป็นเหตุให้มียอดฝีมือ
ปรากฏตัวขึ้นมากมายใน EO บ้างรวมตัวกันเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อสร้างอำนาจใน
การปกครองให้เหล่าผู้เล่นเดินทางไปในทิศเดียวกันได้อย่างแข็งแกร่ง บ้างออกไป
ผจญภัยเป็นกลุ่มเล็กๆ ค้นหาความลึกลับมากมายที่มีในโลก EO แห่งนี้ เพื่อ
สาวไปถึงความยิ่งใหญ่ในภายหน้า บ้างเดินทางเพียงลำพังประกาศศักดา
ความยิ่งใหญ่ เดินทางสายจอมเวทนักสู้ผู้แสวงหาความแข็งแกร่งก็ยังมี

จนกระทั่งมีผู้เล่นกลุ่มหนึ่งที่รวมตัวกันเพียงสี่คนปรากฏตัวขึ้นในช่วง
เบต้าเทสต์

ผู้เล่นสี่คนจากสี่เผ่าพันธุ์ที่รวมตัวกันสร้างเสียงฮือฮาให้แก่โลก EO ได้
อย่างไม่น่าเชื่อ กลุ่มคนที่เดินทางไปข้างหน้าสร้างตำนานขึ้นมาวันต่อวัน ไม่สนใจ
สิ่งกีดขวางใดๆ แม้กระทั่งอำนาจของกองทัพหลักจากทั้งสี่ประเทศก็ตาม ยอด
ผู้เล่นทั้งสี่นั้นมีพลังเวทมหาศาลยากจะหาใครเทียบและสร้างชื่อเสียงมากมาย
กำจัดเหล่ามอนสเตอร์ที่ร้ายกาจได้ด้วยจำนวนสมาชิกแค่สี่คนเท่านั้น ทั้ง
เวทมนตร์ที่แข็งแกร่งและแปลกพิสดาร รวมไปถึงไหวพริบของแต่ละคน
ประกอบกับเสน่ห์ล้นหลาม จึงทำให้พวกเขาได้นับการยกย่องให้เป็นสี่คนที่
แข็งแกร่งที่สุดใน EO

เมื่อเหล่าผู้นำของสี่ดินแดนใหญ่ทราบถึงการปรากฏตัวของผู้เล่นทั้งสี่

พวกเขาก็ไม่รอช้า รีบเข้าไปทาบตามมาเข้ากองทัพอของทั้งสี่ดินแดน เพื่อจะได้ช่วยกันค้นหาจากสุดท้ายของ EO และพิชิตโลกนี้ด้วยกัน ทว่าคำตอบที่เหล่าผู้นำทั้งจากดินแดนใหญ่ทั้งสี่ได้รับก็คือ

“ให้ไปรวมหัวกับสี่แพ้อย่างพวกแฉะเหรอ เอาไว้ชาติหน้าตอนบ่ายๆ พวกฉันจะลองคิดทบทวนดูก็แล้วกัน แต่ตอนนี้ขอบอกไว้เลยว่า การทำแบบนั้นคงเป็นอะไรที่สนุกพอๆ กับการนั่งดูมดเดินตามกำแพงนั่นแหละ พวกแกอยากจะแย่งชิงพื้นที่หรือรบราฆ่าฟันกันไปยังไงก็ตามสบายเลยนะ แต่สำหรับพวกฉันสี่คน ขอตัวลาดีกว่า อยู่กับพวกแฉะนานๆ แล้วอารมณ์สนุกในการเล่นเกมนะพวกฉันมันกร่อยพอตัวละ”

คำพูดอย่างเผ็ดร้อนนั้นทำให้เหล่าผู้นำจากสี่ทวีปใหญ่ไม่โหมากจนหมายจะจัดการมาเจ้าผู้เล่นทั้งสี่เพื่อเป็นการสั่งสอน ทว่าต่อให้มีกำลังพลมากแค่ไหนก็ไม่อาจต้านทานความร้ายกาจของพวกเขาได้เลย กองทัพจากสี่ดินแดนใหญ่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ไปอย่างหมดรูป มีหน้าซ้ำ การโจมตีครั้งนั้นยังไม่อาจทำอะไรผู้เล่นทั้งสี่ได้เลยแม้แต่หน่อย ทำเอาผู้เล่นทั่วไปถึงกับตกตะลึงจนพูดไม่ออกไปตามๆ กัน

จนกระทั่งพอได้รับบทเรียนราคาแพงจากการที่ไปท้าทายผู้เล่นสี่อันตรายนั้นเข้ามาๆ กลับกลายเป็นฝ่ายสี่ผู้นำจากทวีปใหญ่ที่ต้องยอมแพ้ ถอนตัวออกมาเองอย่างช่วยไม่ได้ เพราะขึ้นยังไปท้าทายสี่คนนั้นต่อไป บางทีทวีปใหญ่ทั้งสี่อาจจะต้องพังพินาศไปด้วยน้ำมือของเจ้าปีศาจสี่ตัวนั้นก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ความร้ายกาจของผู้เล่นทั้งสี่จึงกลายเป็นตำนานเล่าขาน และไม่นานหลังจากเอาชนะกองทัพอของสี่ทวีปใหญ่ได้ พวกเขาก็ขนานนามคนกลุ่มนี้ว่าเป็น “เทพอสูร”

ทว่า แม้พวกเขาจะมีชื่อเสียงโด่งดังและได้รับความสนใจมากเพียงใด แต่ก็ไม่เคยมีผู้เล่นคนไหนได้เห็นหน้าตาของเหล่าเทพอสูรชุดๆ เลย ตัวตนของผู้เล่นทั้งสี่นั้นเป็นความลับที่ไม่มีใครล่วงรู้ ที่ประจักษ์แก่ใจนั้นล้วนมีแต่ความเก่งกาจเหนือมนุษย์ และเสน่ห์ที่ชวนให้หลงใหลเท่านั้น

สิ่งที่ระบุตัวตนของเหล่าเทพอสูรได้ จึงมีเพียงคำพูด เล่ากันปากต่อ

ปากเท่านั้น...

แซมเมอร์ เทพธูธัคคี ชายผู้ห้าวหาญไม่เกรงกลัวสิ่งใด เปลวไฟของเขาร้อนแรงเผาผลาญได้ทุกอย่างที่ต้องการ ว่ากันว่าเขาคือนั้คือผู้รวบรวมพรรคพวกอีกสามคนมาและเปรียบเสมือนผู้นำกลุ่มที่ห้าวหาญ แม้ฝีมือของเทพธูธัคคีทั้งสี่คนจะร้ายกาจทัดเทียมกัน แต่ทุกคนต่างบอกว่า หากทั้งสี่ต่อสู้กันเองอย่างจริงจัง เทพธูธัคคีคนนี้จะต้องเป็นฝ่ายกำชัยชนะเอาไว้ได้เป็นแน่

เรนนี่ เทพธูธวารี หนุ่มเจ้าสำอางผู้ใช้น้ำในการต่อสู้ ว่ากันว่าหากไปต่อสู้กันในบริเวณที่มีน้ำรายรอบแล้วละก็ จะไม่มีใครสามารถเอาชนะเขาคนนี้ได้ ความยอดเยี่ยมของเทพธูธวารีคือสิ่งที่เรียกว่า “บทเวทไร้จุดจบ” การร่ายเวทต่อเนื่องของเขาอยู่ในระดับเดียวกับป็นกลหนัก ลองได้ต่อสู้กับชายคนนี้แล้วอย่าหวังจะมีช่วงพักหายใจ เพราะบทเวทที่ยังออกมานั้นจะโจมตีอย่างไรที่สิ้นสุดจนกว่าจะพิฆาตศัตรูได้สิ้น หากเทียบกันสี่คนแล้ว เทพธูธวารีคือคนที่มีพลังเวทสูงสุด

สปริง เทพธูธปรูฬี ผู้เล่นที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก พละกำลังของเขาถือเป็นอันดับหนึ่งในกลุ่มเทพธูธ ว่ากันว่าเคยมีคนเห็นเทพธูธปรูฬีล้มมังกรตัวโตกว่ายีลิบเมตรได้ด้วยกำปั้นที่ทุบลงไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แม้จะมีพลังเวทต่ำที่สุดในกลุ่ม แต่ด้วยพละกำลังที่เหลือล้นจึงทำให้เขาเป็นแนวหน้าในการต่อสู้อยู่เสมอ ไม่เคยมีใครเห็นเทพธูธปรูฬีคนนี้ล้มลงมาก่อน มิหนำซ้ำพลังชีวิตของเขาก็ไม่เคยลดลงมาต่ำกว่าครึ่ง บ้างบอกว่าเขาเป็นอมตะ ซึ่งนั่นก็ยังเป็นปริศนาที่สงสัยกันจนถึงทุกวันนี้

โลด์นิง เทพธูธสายฟ้า บุรุษผู้เปรียบเสมือนมันสมองของกลุ่ม ชายผู้มีฝีมือและกลยุทธ์เป็นอาวุธหลัก ความเจ้าเล่ห์ของเขานั้นเคยปั่นป่วนกองทัพจากสี่ทวีปใหญ่ให้อวดวายมาได้โดยไม่ต้องเสียแรงลงมือทำอะไรเลยแม้แต่น้อย แม้ทั้งเวทมนตร์และกำลังจะดุด้อยที่สุดในกลุ่ม แต่ชายคนนี้กลับเป็นบุรุษที่ทุกคนเชื่อว่าฆ่าได้ยากที่สุดในกลุ่มเทพธูธ ความร้ายกาจของชายคนนี้ก็คือความเร็วประดุจสายฟ้าพาด อีกทั้งเวทสายฟ้าของเขาก็เป็นหนึ่งในโลก รุนแรงพอจะถล่มศัตรูทุกตัวให้พินาศได้โดยง่าย

นั่นคือคำบอกเล่าของผู้คนที่เคยได้พบเจอกับกลุ่มเทพอสูรมานับ
ซึ่งจนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการล่องรู้ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาเลย...

“ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ กลุ่มผู้เล่นเทพอสูร เป็นกลุ่มผู้เล่นแรก
ที่สามารถเอาชนะบอสตัวสุดท้ายของเกม ราชาปีศาจลาทาร์ส ได้ และนี่คือ
ประกาศแจ้งเตือนจากทางทีมงาน The Element Online ค่ะ เนื่องด้วยมีผู้เล่น
เอาชนะบอสตัวสุดท้ายของเกมได้แล้ว จึงถือว่าช่วงเบต้าเทสต์ได้เสร็จสิ้นลง
จากนี้ไปภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง เราจะขอปิดเซิร์ฟเวอร์เพื่อดำเนินการพัฒนา
เกมโดยใช้ข้อมูลทั้งหมดจากช่วงเบต้าเทสต์ และจะเปิดให้บริการใหม่อีกครั้ง
ในช่วงโอเพ่นเบต้าค่ะ ทางทีมงาน EO ขอขอบคุณเหล่าผู้เล่นทุกท่าน ทั้ง
หนึ่งล้านไอडीที่ช่วยกันผจญภัยในโลกแห่งนี้มาตลอดระยะเวลาหนึ่งปี จากนั้นไป
ขอให้สัญญาว่าจะทำงานของเราให้ดีที่สุด และเราจะพบกันอีกครั้งเมื่อถึง
ช่วงโอเพ่นเบต้า ผู้เล่นทุกท่านสามารถติดตามข่าวสารได้ทางหน้าเว็บไซต์หลัก
ของเราค่ะ ประกาศอีกครั้ง...”

เสียงประกาศยาวเหยียดดังขึ้นมาอย่างต่อเนื่องและมีที่ท่าว่าจะไม่
จบสิ้น ส่งผลให้ชายหนุ่มคนหนึ่งต้องปิดระบบประกาศเสียงตามสายนั้นทันที
“ให้ตายสิ คนกำลังอินกับบรรยากาศดันมาประกาศบ๊ายบ๊ายอะไรไม่รู้”
ชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกวนๆ ในขณะที่เขากำลังหอบจน
ตัวโยน หลังจากเพิ่งออกแรงต่อสู้มาอย่างหนักหน่วง ดวงตาคมกริบของเขา
กวัดไปมองเหล่าผู้เล่นกลุ่มเดียวกันที่ต่างอยู่ในสภาพอ่อนแรงจนบางคนต้อง
ลงไปนั่งเบาะขาพับพื้นอย่างหมดสภาพ เห็นดังนั้นแล้วเขาจึงเผยรอยยิ้มว่า
ออกมาทันที

“อะไรกัน กะอีแค่ลาสต์บอสก็หมดแรงกันแล้วหรือไง แบบนี้มันเสียชื่อ
เทพอสูรมดนะเพีย”

“อย่ามาทำเป็นพูดดีเลยครับคุณซัมเมอร์ คุณเองเมื่อกี้ถ้าไม่ได้ผมช่วย
เอาไว้ ปานนี้คงตายหยังเขียดไปแล้ว ให้ตายเถอะ ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย
ที่ได้ต่อสู้ด้วยกัน คุณนี่มันตัวก่อปัญหาตลอดกาลจริงๆ นะครับ”

คำดำเนินด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายนั้นถูกส่งตรงมาทำให้เจ้าของชื่อ ชัมเมอร์ ต้องเบ้าปากนิดๆ

“เหอะ! ทำมาเป็นพูดดีเถอะ แกมันก็ถนัดอยู่แต่แนวหลัง เรนนี่ ถ้าไม่มีฉันมาค้ำกะลาหัวให้สักคน ปานนี้คงโดนมอนสเตอร์ตบตายคาที่ไปแล้ว”

“แฮม เป็นพระคุณมากเลยนะครับ” เจ้าของชื่อ เรนนี่ หันมายิ้มแบบ ประชด

“เอาน่า ทั้งสองคนอย่ามัวแต่ทะเลาะกันเลย พวกเรามีเวลาอีกแค่หนึ่ง ชั่วโมงก่อนที่เซิร์ฟเวอร์จะปิดนะ ยังไงๆ นี่ก็เป็นการรวมตัวกันครั้งสุดท้ายของพวกเราเทพอสูรแล้วไม่ใช่หรอ ยิ้มแย้มกันได้ดีกว่า”

เมื่อเห็นเจ้าเพื่อนสองคู่กัดตั้งท่าร่ำๆ จะลุยกัน มือที่สามผู้เป็นฝ่าย โกล่เกลี่ยมาตลอดก็รีบห้ามทัพเอาไว้ ทำให้คนทั้งสองที่ไววายใส่กันได้แต่ถอนใจออกมาอึ้งๆ และสบตากันนึกขำตัวเองที่ยังทะเลาะกันได้แม้แต่ในเวลาแบบนี้

“คุณสปริงพูดถูกแล้วละครับ พวกเราเองก็มีเวลาไม่มากแล้วแท้ๆ ควรจะมาพูดกันดีๆ เป็นครั้งสุดท้าย จันผมของสงบศึกชั่วคราวก็แล้วกันครับ คุณ ชัมเมอร์” เรนนี่เสนอความเห็น

“เออ ยอมให้วันนี้วันเดียวก็แล้วกัน” ชัมเมอร์หัวเราะว่า

ได้เห็นเพื่อนทั้งสองดัดกันแบบนั้นแล้ว สปริงจึงยิ้มออกมาอย่างโล่งใจ

ไม่นานนักทุกคนในกลุ่มก็หันไปมองทางด้านหน้าของตนเอง เห็นบัลลังก์ของจอมมารที่ปราศจากศัตรูอีกต่อไป พวกเขาต่างถอนใจออกมาอย่างโล่งอก นึกดีใจที่ร่วมมือกันเคลียร์เกม EO นี้ได้สำเร็จ หลังจากค่อยๆ เดินทางฝ่าอุปสรรคมากมายมาด้วยกัน โดยไม่พึ่งพาใครหน้าไหนเลยแม้แต่น้อย

“ในที่สุดพวกเราทำได้สินะ” สปริงเอ่ยขึ้น

“อ้อ พวกเราสี่คนทำได้จริงๆ ด้วย ถึงตอนจบจะทุลักทุเลไปหน่อย แต่ด้วยพลังของพวกเราทั้งสี่คนก็เอาชนะเจ้าบอสตัวนี้ได้จริงๆ ครับ” เรนนี่ยิ้มรับ

“มันเหนื่อยแล้ว! ฉันบอกแล้วว่าถ้าพวกเราร่วมมือกันละก็ ไม่มีอะไรที่ทำไม่ได้ เห็นมั๊ยล่ะ โชคดีจริงๆ ที่วันนั้นฉันตัดสินใจชวนพวกนายมาร่วมทีม

กัน” ชัมเมอร์หัวเราะว่า

“อย่าพูดเอาความดีเข้าตัวเองสิครับคุณชัมเมอร์” เรนนี่ถอนใจ “คุณเป็นคนชวนให้พวกเราทุกคนมาร่วมทีมกันเสียที่ไหน เพราะว่าพวกเราทุกคนมีความคิดเหมือนกันต่างหากถึงได้มาอยู่ทีมเดียวกันแบบนี้ได้ ลำพังแค่เจอนอนอย่างคุณ คนอื่นเขาก็ไม่อยากเสวนาด้วยแล้วละครับ”

“อ้าว! ไหนบอกว่าสงบศึกไป”

“ขอโทษที่ครับ พอดีว่ามันอดไม่ได้”

“น่าๆ”

สปริงโบกมือหยอหยาย คล้ายกับทั้งขำและอ่อนใจ

“ก็นั่นแหละ” ชัมเมอร์กระแอมแรงๆ เพื่อเรียกสติ “ยังงั้นซะ นี่ก็คงจะเป็นการร่วมมือกันครั้งสุดท้ายของพวกเราเทพอสูรแล้ว ต่อจากนี้ไปพอถึงช่วงโอเพ่นเบต้าเมื่อไร ทีมของพวกเราก็จะแตกกันออกไปคนละทิศละทาง แต่ขอให้ทุกคนจำเอาไว้ด้วยว่า ถึงแม้พวกเราจะไม่ได้อยู่ทีมเดียวกันอีกต่อไป แต่พวกเราทั้งสี่คนก็ยังคงเป็นเทพอสูรและกลายเป็นตำนานในช่วงเบต้าเทสต์มาด้วยกัน ตกลงนะ”

“ถึงอยากจะลืมก็คงลืมไม่ลงหรอกครับ” เรนนี่ถอนใจยิ้มๆ

“อ้อ ฉันก็จะไม่ลืมเด็ดขาดเลย” สปริงพยักหน้ารับ

“จากนี้ไปแม้พวกเราทุกคนจะแยกย้ายกันไปคนละทางแล้ว แต่ทีมเทพอสูรยังคงอยู่ตลอดไป และภารกิจใหม่ที่จะท้าทายพวกเราก็คือ การแข่งกันเองว่าใครจะเป็นคนจบเกมนี้ได้ก่อนในช่วงโอเพ่นเบต้า ฉันเชื่อว่าพอถึงตอนนั้น EO ก็คงจะส่งบอสตัวใหม่ๆ เพิ่มเข้ามาให้พวกเราเพิลิตเพิลินกันอีกเป็นแน่ และฉันเองก็ขอบอกตรงๆ ว่าได้อยู่ทีมกับพวกนายหลังๆ แล้วมันน่าเบื่อเป็นบ้า ยังไม่ทันจะได้กระดิกนิ้วอะไรเลยสักนิด บอสก็ตายหยั่งเจียดไปแล้ว เพราะฉะนั้นจากนี้ไปพวกเราควรจะแยกย้ายกันไปหาทีมของตัวเองและแข่งกันดีกว่า ตกลงมั๊ย!”

“อ้อ!” สปริงยิ้มรับ “ฉันไม่ยอมแพ้พวกนายแน่”

“ผมเองก็จะไม่ยอมแพ้พวกคุณแน่ๆ ครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แพ้คุณ

ซัมเมอร์นี้ยังไม่มีทางเลย” เรนนีเสริม

“เหอะ! อย่างแกถ้าจะชนะฉันให้ได้คงเป็นชาติโน้นแหละเรนนี” ซัมเมอร์ยิ้มว่า

ไม่ช้าชายผู้เป็นเทพอสูรอัคคีก็เดินตรงเข้ามากลางวงของเพื่อนๆ และยืนกำปั้นออกมาด้านหน้า ทุกคนฉีกยิ้มกว้าง รับรู้ได้เลยว่าหัวหน้าทีมกำลังคิดจะทำอะไรกันแน่

“ถึงตอนนี้ฉันจะรู้จักพวกนายแคในเกมนั่นแหละ แล้วก็ไม่รู้ว่าตัวตอนที่แท้จริงของพวกนายเป็นใคร แต่ด้วยระยะเวลาที่เราอยู่ด้วยกันมาหนึ่งปีเต็ม... ไม่สิ ในเกมคงจะเป็นเกือบสามปี เพราะฉะนั้นพวกเราก็ก็น่าจะเป็นเพื่อนกันนะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

สปริงยิ้มว่า รีบยกเอากำปั้นขึ้นไปชนกับกำปั้นของซัมเมอร์ทันที

“ผมเองถ้าไม่นับเรื่องปากเสียๆ ของคุณซัมเมอร์ก็คิดว่าพวกคุณทุกคนในนี้เป็นเพื่อนที่ดีเช่นกันครับ”

แล้วก็ป็นเรนนีที่ยกกำปั้นขึ้นมาชนด้วยอีกคน

ทว่าจู่ๆ ซัมเมอร์ก็ม่งไปเพราะจำนวนกำปั้นที่ชนกันอยู่นั้นมันขาดหายไปหนึ่งคน เท่านั้นเองเขาจึงเหลือบมองไปมอรอบๆ จนกระทั่งเห็นร่างของเพื่อนร่วมทีมเทพอสูรอีกคนหนึ่งยืนอยู่ห่างจากกลุ่มของเพื่อนๆ มากนัก

“เฮ้ย! เป็นอะไรไปไลต์นิง ทำไมมัวแต่เหม่อเล่า เขากำลังรวมทีมแล้วไม่เห็นหรือไง”

ซัมเมอร์เอย่กักด้วยรอยยิ้มซ้ำ เช่นเดียวกับเพื่อนอีกสองคน

“เร็วเข้าเถอะครับคุณไลต์ เวลาในการออนไลน์ของพวกเราเหลือไม่มากนักแล้วครับ”

“จริงด้วยไลต์นิง เมื่อกี้นายก็สู้ได้ยอดเยี่ยมเลยนะ เพราะงั้นรอบนี้ให้นายเป็นพระเอกกล่าวปิดงาน ก่อนพวกเราจะแยกย้ายทีมกันเลยดีกว่า มาจะสุดหล่อ” เช่นเดียวกับสปริงที่โบกมือเรียกหย้อยๆ

ทว่าแม้เพื่อนๆ ทั้งสามจะส่งเสียงเรียกกันแค่ไหนก็ตาม หากแต่ร่างของชายที่ชื่อว่า ไลต์นิง กลับยังยืนนิ่งไม่ไหวติง ทุกคนได้แต่มองหน้ากันเอง จน

กระทั่งเขาถอนใจออกมาเบาๆ และเงยหน้าขึ้นสบตาเพื่อนทั้งสามเป็นครั้งแรก

“ขอโทษนะทุกคน แต่ว่าฉันคงไม่ได้เจอพวกนายอีกแล้วละ เพราะว่าวันนี้จะเป็นวันสุดท้ายที่ฉันจะเข้ามาอยู่ในโลก EO จากนั้นไปฉันจะไม่เข้ามาที่นี่อีกแล้ว ช่วงโอเฟนเบต้าพวกนายคงไม่ได้เจอกับฉันหรอก”

“อะไรนะ!”

ทุกคนถึงกับร้องตกใจออกมา กับคำประกาศของโลดนิ่ง หรือเทพอสูรสายฟ้า จะมีก็เพียงซัมเมอร์เท่านั้นที่หรีดตาลคล้ายกับพอจะเดาออกมาว่า ทำไมเพื่อนคนนี้ได้ประกาศวางมือเสียดีอยู่

“เพราะผู้หญิงคนนั้นใช่หัย...”

จู่ๆ น้ำเสียงของซัมเมอร์ก็เข้มข้น เหนือกับสปริงรู้ได้เลยว่าเพื่อนคนนี้กำลังจะเดือดในไม่ช้า

“เพราะยัยนั่นใช่หัย ถึงได้ทำให้แกกล้าพูดแบบนี้ออกมา โลดนิ่ง นี่แกลายเป็นไอ้พวกขี้แพ้แบบนั้นไปตั้งแต่เมื่อไรวะ ลูกผู้ชายมันต้องกล้าลุยไปข้างหน้าโดยไม่เอาอดีตมาขัดขวางสิโว้ย เปลี่ยนใจเดี๋ยวนี้นะ ไม่งั้นฉันจะฆ่าแกเปิดฉากเบต้าเทสต์เลยคอยดู!”

แล้วก็ตั้งท่าจะวิ่งไปเล่นงานโลดนิ่งเสียจริงๆ ติดที่สปริงซึ่งมีเรียวแรงเยอะสุดในกลุ่มมาดิ่งตัวซัมเมอร์เอาไว้

“ใจเย็นๆ ก่อนสิซัมเมอร์ ฟังเหตุผลของโลดเขาก่อนดีกว่านะ”

“ฉันไม่ฟังหรอกโว้ย ไอ้คนขี้ลาดพรอคนนั้นมันต้องใช้กำปั้นสั่งสอนสักทีสองที” ซัมเมอร์พยายามดันให้หลุด “ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะสปริง ฉันจะไปอัดมันให้หายบ้าเอง!”

ระหว่างที่เจ้าซัมเมอร์กำลังดิ้นพรวดๆ เหนือผู้ที่ดูแล้วน่าจะอาวุธที่สุดในกลุ่มก็ถอนใจและหันไปสบตากับโลดนิ่ง

“แนใจแล้วหรือครับคุณโลด ผมว่าคุณใจเย็นแล้วลองคิดให้ดีๆ ก่อนก็ได้เนะครับ เพราะว่าในกลุ่มของพวกเรา ผมรู้สึกได้เลยว่าไม่มีใครสนุกไปกับการผจญภัยใน EO ได้มากไปกว่าคุณอีกแล้ว ทว่าตอนนี้คุณกลับบอกว่าะทั้งโลกที่คุณรักไปงั้นหรือครับ”

ไลต์นิงไม่ตอบโต้อะไร เขารู้ดีว่าเรากำลังพยายามพูดเตือนสติอยู่

“...ขอโทษนะ แต่ว่าฉันตัดสินใจไปแล้วละ”

“ไอ้โง่เอ๊ย! ฉันไม่ต้องการคำขอโทษไว้ย ฉันต้องการคำอธิบาย ซึ่งเหตุผลของแกมันก็ยอมรับไม่ได้ด้วย เพราะงั้นฉันจะอัดให้แกเปลี่ยนใจเอง ไลต์นิง!”

“เลิกโวยวายไม่เข้าทำเป็นเด็กๆ สักทีเถอะน่าซัมเมอร์” สปริงตะโกนเห็นท่าทางของพวกเพื่อนๆ เป็นแบบนั้นแล้วไลต์นิงจึงเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็นในที่สุด เขาพยักหน้าให้ทุกคนอย่างใจเย็น

“ฉันสนุกมากเลยนะที่ได้เดินทางมากับพวกนาย ไม่มีวันไหนเลยที่ทำให้ฉันเบื่อ เพราะฉะนั้นหากโชคชะตาเล่นตลก บางทีพวกเราอาจจะได้เจอกันอีกก็ได้ ลาก่อนนะทุกคน”

“เดี๋ยวก่อนไลต์นิง อย่ามาทำบ้าๆ กับฉันนะไว้ย ศีรษะว่างแกกับฉันยังไม่ทันได้ตัดสินกันเลย คิดจะหนีอะไร?”

ซัมเมอร์ตะโกนอย่างไม่ยอมแพ้ ทว่าไลต์นิงก็ไม่สนใจ และเอ่ยมาเพียงเบาๆ ว่า

“...ไอ้ออฟไลน์ฉันออกไปเลย”

“แนใจนะคะนายท่าน” มีเสียงหวานๆ ตอบกลับมาข้างหูของไลต์นิง

“อ้อ”

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าเช่นนั้นจะออฟไลน์ออกจาก EO ในอีก...5...

4...3...2...1...”

“ขอให้พวกนายทุกคนโชคดี”

สิ้นเสียงสุดท้ายจากไลต์นิงแล้ว ร่างของเขาก็หายวับไปจากสายตาของเพื่อนๆ ทันที

“ไลต์นิง!!!”

เหลือทิ้งไว้เพียงเสียงร้องโหยหวนของซัมเมอร์ที่ทำให้พวกเพื่อนๆ ทุกคนต้องปิดตาลงอย่างอ่อนใจไปตามๆ กัน เพราะจากนั้นเป็นต้นมา หลังจากเปิดเซิร์ฟเวอร์โอเพ่นเบต้าได้เป็นเวลาหนึ่งปีเต็มๆ ก็ไม่เคยมีใครได้เห็นตัวตนของเทพอสูรสายฟ้า ไลต์นิง อีกเลย

1

คำบอกจากพี่สาว



“กันต์ ช่วยพี่ด้วย!”

เสียงร้องตื่นตระหนกนั้นดังขึ้นมาทันทีที่ร่างออรชรของหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งทักๆ เข้ามาในห้องอาหารประจำบ้านขวัญลักษณะ ซึ่งตอนนี้สมาชิกในครอบครัวที่กำลังนั่งรับประทานอาหารกันสี่ชีวิตนั้นล้วนหันไปมองตามทันที จึงได้เห็นหญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งราวๆ 175 ซม. กำลังยืนหอบอยู่ตรงหน้าประตูห้อง ผมสีดำขลับฟูฟ่องคล้ายกับวุ่นวายจนไม่มีเวลาดูแลตนเอง

“ตายจริงลูกกุด หนูไม่ได้กลับบ้านแค่สามวันทำไมถึงได้โหมขนาดนั้นกัน”

สุขภาพสตรีวัยกลางคนอายุราวห้าสิบปีที่นั่งอยู่บนโต๊ะอาหารเอ่ยทักทันที

“ม...ไม่เป็นไรคะป้าจัน หนูแค่โหมงานหนักไปหน่อยเท่านั้นเอง”

จันทรา ขวัญลักษณะ หรือที่เด็กๆ ทุกคนในบ้านจะเรียกกันติดปากว่า “ป้าจัน” ได้แต่กะพริบตาปริบๆ จ้องมองหลานสาวที่บอกตามตรงว่า สภาพ

ตอนนี้ดูไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว

“แล้วมีอะไรถึงได้วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาแบบนี้พี่กุล อัยบอกระว่าสาวโหดอย่างพี่จะโดนใครพยายามไล่ข่มขืนมาถึงนี่ ถ้าใช่ ขอบอกระว่า ไอ้โจรคนนั้นชะตามันขาดสุดๆ เลย”

ไม่ทันขาดคำก็มีเสียงกวนๆ ดังขึ้นมาจากอีกทาง หญิงสาวตัวดำไปมองคาดโทษทันที

“ปากตีนกไ้กานต์ แต่แนะนำว่าเก็บปากไว้แตกหน้าหนาวดีกว่านะยะ”

“อู๊ย แรงอะตัวเธอ” เจ้าตัวกวนลากเสียงย้อนอย่างไม่มีที่ระ

“เออละๆ อย่าเพ็งทะเลาะกันสิ เอ๊ะ! หลานสองคนนี้เป็นยังไงเจอหน้ากันที่ไรจ้องจะทะเลาะกันทุกที”

สุดท้าย กมลเดช ขวัญลักษณ์ ก็เอ่ยปرامหลานทั้งสองด้วยสีหน้าเอือมระอา และหันไปมองหลานสาวเพียงคนเดียวของบ้าน ที่ตอนนี้ก็ยังคงมีสีหน้าตื่นตระหนกอยู่นิดๆ

“แล้วมีอะไรหรือลูกกุล ถึงได้วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาแบบนี้”

“จริงด้วยค่ะ ไ้กานต์หักที่หนูล้มไปเลย อารมณ์เสีย...นี่ๆ กันต์ช่วยพี่หน่อยสิ”

หญิงสาวเดินตรงดิ่งไปหาชายหนุ่มเพียงหนึ่งเดียวที่ยังไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ เนื่องด้วยก่อนหน้านี้ก็กำลังเคี้ยวทอดมันปลาทรายฝีมือป้าจันอย่างเพลิดเพลินจนไม่มีโอกาสได้ทักพี่สาวสุดที่รัก เขาค่อยๆ กลืนอาหารลงคอและคว้าแก้วน้ำมาดื่ม

“บอกตรงๆ นะพี่กุล ได้ยินคำว่า ‘ช่วยพี่ด้วย’ ของพี่ที่ไร มีแต่เรื่องรุ่นๆ มาให้ผมทุกที”

คำกล่าวนั้นทำให้ กุลธิดา ขวัญลักษณ์ หรือที่ทุกคนในบ้านเรียกว่า “กุล” เผลอรอยยิ้มทันที เธอจัดการล้างของขึ้นหนึ่งออกมาจากถุงพลาสติกหิ้วที่หอบมาพร้อมกับเอกสารต่างๆ และวางมันลงบนโต๊ะอาหารเบื้องหน้าน้องชายสุดที่รัก

ชายหนุ่มหรีดตาลงมองของตรงหน้า มันคือ Elemental Multilation หรือที่เรียกกันย่อๆ ว่า E.M. นั่นเอง

อุปกรณ์ชิ้นนี้คือเครื่องเล่นเกมออนไลน์ที่ประมวลผลคลื่นสมองในตอนนอน และส่งผลเสมือนจริงเข้าไปในโลกออนไลน์ซึ่งเป็นที่นิยมมากในปัจจุบัน

ซ้ำยังเป็นเครื่องเล่นเกมของบริษัทที่คุณนายกุลธิดาคณนี้ทำงานอยู่อีกด้วย

เห็นดังนั้นแล้วชายหนุ่มก็ขมวดคิ้ว ก่อนจะชำเลืองมองพี่สาวสุดที่รัก

“อีกแล้วหรอ...” ชายหนุ่มถอนใจแข็งๆ

“ช่วยกลับมาเล่นเกมของบริษัทพี่เถอะนะ”

“ขอปฏิเสธ”

คำตอบสายฟ้าแลบชนิดที่ไม่มีหยุดคิดนั้นเล่นเอาพี่สาวถึงกับอ้าปากค้าง

“ทำไมอะ!” กุลธิดาถามเสียงหลง

ชายหนุ่มฟังแล้วก็ถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเอื้อมมือไปตักมะระยัดใส่ในแกงจืดกลางโต๊ะมาวางไว้บนจานข้าวของตน และตอบออกไปห้วนๆ โดยไม่แม้แต่จะสบตาว่า

“ก็เพราะว่ามัน...”

“เสียเวลานะสิ”

คนทั้งโต๊ะอาหารประสานเสียงกันออกมารารวกับรู้ดีว่าพ่อหนุ่มคนนี้กำลังจะพูดอะไร เขาจึงทำเพียงหัวเราะออกมาเบาๆ และเงยหน้าขึ้นสบตาพี่สาวราวกับบอกเป็นทำนองว่า “ทุกคนเขายังรู้เลย”

“ถามจริงไม่เบื่อบ้างหรือไงพี่กุล พี่ขอร้องให้พี่กันต์เขากลับไปเล่น EO เป็นลั่นรอบแล้ว พี่กันต์ก็ปฏิเสธทุกที นี่ยังจะหน้าด้านมาขอเป็นรอบที่ลั่นหนึ่งอีกหรอเนี่ย”

นายกานต์ ขวัญลักษณ์ เด็กหนุ่มวัยสิบหกปีผู้ตัดผมสีดำเสียส้นและมีรอยยิ้มกว่นประสาทที่สุด เจ้าตัวแสบคนเล็กประจำบ้านเอ่ยด้วยยียวน ทำให้พี่สาวผู้ถูกกล่าวหาว่ามีใบหน้า “ด้าน” กว่ปากติดต้องขี้นิ้วไปคาดโทษไถ่ น้องชายคนเล็กทันที

“อีกอย่างนะ ผู้เล่นระดับพีกันต์น่าจะถ้าอยากกลับไปเล่นจริงๆ ละก็ เขาคงเข้าไปนานแล้ว ไม่ต้องรอให้คนอื่นอย่างพี่มาขอร้องหรือก”

เจ้ากานต์ว่าแล้วก็หัวเราะร่วน ก่อนจะเอื้อมมือไปตักแกงส้มบ้าง

“โอ้กันต์ ถือว่าช่วยพี่เถอะนะ อีกอย่างเกมมันก็เล่นตอนที่แกนอนหลับ รับประกันเลยว่าไม่เปลืองเวลาทำงานแน่นอน”

พี่สาวยังร้องขอไม่เลิก ส่วนผู้เป็นน้องก็ถอนใจอีกคำรบก่อนจะตักอาหารเข้าปากและโบกมือเหยื่อยๆ เพื่อยืนยันชัดเจนว่า พุดยังงี้เขาก็ไม่มีทางช่วยเรื่องนี้

“คุไปทานไปเถอะนะจะลูกกุด กลับมาแบบนี้คงจะหิวแย่ เดี่ยวบ๊าไปตักข้าวให้นะ”

“อ้อ...ขอบคุณมากค่ะบ๊าจัน”

บ๊าจันเองก็ดูเหมือนจะห่วงสภาพโทรมๆ ของหลานสาวมากกว่าจนเสนอให้เธอหันมาใส่ใจเรื่องของตัวเองก่อน ไม่รอช้า กุลดิตรีบวิ่งตักๆ ไปนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับน้องชายคนรอง และหันไปจ้องเขาเขม็งจนชายหนุ่มต้องเลิกคิ้วขึ้น

“ถามจริงๆ เอะ ทำไมถึงอยากจะพาตัวผมกลับไปเล่นให้ได้ซัก”

“ก็กันต์น่าจะเล่นเกมเก่งจะตายไป ตอนที่ทดลองเล่นในช่วงเบต้าเทสต์ก็เล่นได้ถึงเลเวล 50 เลยไม่ใช่หรอ คนที่เล่นได้ขนาดนั้นไม่ถึงพันคนด้วยซ้ำไปนะ”

พี่สาวยิ้มว่า เริ่มจะมีความหวังเพราะหลังจากเฝ้าขอร้องให้เจ้าหมอนี่กลับมาเล่นเกม EO แล้วเป็นร้อยๆ ครั้ง ดูเหมือนนี่จะเป็นครั้งแรกที่น้องชายคนรองถามกลับมาถึงเหตุผลของเธอ

ได้ยินดังนั้น กันต์ ขวัญลักษณ์ ลูกคนที่สองของบ้านก็ถอนใจออกมาเบาๆ เขาเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบปี ใฝ่ฝันสั่งจัดทรงแบบที่วัยรุ่นทั่วไปนิยม กันต์นั้นเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาหล่อเหลาไม่ใช่เล่น ดวงตาคมกริบมองพี่สาวคล้ายจะเอือมระอา

“ผมเลิกเล่นมาเป็นปีแล้วนะครับพี่กุล ปานนี้คนอื่นเขาก็คงจะเล่นกัน

ไปถึงไหนๆ แล้ว คนเก่งๆ กว่าผมคงโผล่มาเต็มไปหมดแล้วละครับ”

ชายหนุ่มโหมมือคล้ายไม้ไล่ใจ ก่อนจะตักทอดมันปลากรายชิ้นใหม่เข้ามาในงาน

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาของแกหรอกพี่รู้ ระดับแคะเล่นแค่อาทิตย์เดียวก็แข่งหน้าพวกผู้เล่นระดับกลางๆ ที่เล่นมาเป็นปีได้แล้ว นะๆ ช่วยกลับไปเล่นเถอะนะ”

ฟังแล้วก็ถอนใจ ก่อนจะชี้นิ้วไปทางเจ้ากานต์ น้องคนเล็กตัวแสบ

“ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ให้เจ้านี่มันช่วยละ มันก็เล่น EO อยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือไง”

“ไอ้กานต์อะนะ” กุลธิดาย้อนเสียงสูง “ไม่มีทาง ฉันไปตรวจความเคลื่อนไหวของมันแล้ว ไม่ได้ทำบ้าอะไรเลยนอกจากตามจับสาวในเกมไปวันๆ แถมเล่นมาตั้งเกือบปีแล้วเลเวลก็ไม่กระดิก ล่าบอสก็ไม่เคยออกไปทำอย่างจริงจัง สิ่งเดียวที่มันสนใจก็คงจะมีแต่ผู้เล่นสาวๆ ในเกมเท่านั้นเอง”

“อ้าว นี่เล่นมาแอบเจาะระบบดูไอดีผมแบบนี้ได้ยังไงกัน”

เจ้ากานต์ร้องเสียงหลง ชี้นิ้วใส่พี่สาวคนโตทันที

“ถือว่าตัวเองเป็น GM (เกมมาสเตอร์) แล้วคิดจะทำอะไรก็ทำได้ชั้นเหวอ ดูลิฟท์กันต์ พี่กุลเขาไม่ให้เกียรติผมเลย เล่นมาแอบดูเรื่องส่วนตัวแบบนี้ของผมได้ยังไงกัน”

ได้โอกาสเจ้าตัวแสบก็เลยฟ้องพี่ชายทันที ซึ่งกานต์ก็ถอนใจออกมาเบาๆ และหันไปมองน้องชาย

“ไม่ต้องทำเป็นพูดดีหรือกานต์ ไอ้หมาตัวไหนที่วันก่อนมันรถไฟชนกัน แล้วเอาเรื่องส่วนตัวที่ว่ามันมาให้ฉันเคลียร์ให้ไม่ทราบ”

“ไอ้หมาตัวนี้!”

กานต์แล้วก็ยิ้มระรื่นชี้นิ้วเข้าหาตัวเองทันที ส่วนคุณลุงและคุณป้าประจำบ้านได้แต่ส่ายหน้าอ๋อไปกับเจ้าหลานชายคนเล็กตัวแสบที่ก่อเรื่องให้พวกพี่ๆ แก่ปัญหาไม่เว้นแต่ละวัน

“ช่างเรื่องของไอ้กานต์มันก่อนเถอะน่า” กุลธิดาพูดอย่างอ่อนใจ “นะๆ

กันก็ต้องช่วยกันนะ แกเป็นความหวังสุดท้ายของพี่แล้วถ้าไม่ใช่แกช่วยพี่ก็ไม่มีใครจะไปพึ่งใคร ไอ้กานต์นะขนาดตัวเองมันยังเอาไม่รอด คุณลุงกับคุณป้าเองก็แทบจะไม่รู้เรื่องเกมเลย เพราะฉะนั้นมีแค่คนเดียวเท่านั้นที่ช่วยพี่ได้”

ฟังแล้วกันตึกก็กะพริบตาปริบๆ มองเห็นว่าสีหน้าของพี่สาวนั้นกำลังอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากใจจริง สุดท้ายเขาก็เลยได้แต่ถอนใจออกมา ยาวเหยียดและวางข้อสงสัยมลง

“แล้วจะให้ผมทำอะไร”

พอได้ยินแบบนั้นเองกุลธิดาก็ยิ้มหวานออกมาได้

“แค่เข้าไปเล่นเกมเท่านั้นพอ ระดับแกขอแค่เข้าไปเล่นก็พอ ที่เหลือจะทำอะไรในเกมก็ได้”

“แค่นั้น?”

“อ้อ”

พอได้รับคำยืนยันแล้วกันตึกก็หันไปสบตากับกานต์ราวกับจะขอความเห็น

“ถ้าแค่นั้นก็ให้ไอ้กานต์มัน...”

“ต้องเป็นแกเท่านั้นนะ” กุลธิดารีบขัด “อย่างที่รู้ๆ กันว่าเกม The Element Online เพิ่งจะเปิดโอเพ่นเบต้าได้แค่นี้เองเท่านั้น ที่นี้การเคลื่อนไหวต่างๆ ในเกมมันช้ากว่าที่ทางทีมงานคิดเอาไว้มาก พวกเราก็เลยตรวจหาบั๊กต่างๆ ของเกมแทบจะไม่ได้เลย เพราะผู้เล่นส่วนใหญ่ยังเล่นเกมกันไปไม่ถึงไหน ตอนนีทางแผนก GM ของพี่ก็เลยมีโครงการวิจัยไอดีของผู้เล่น เพื่อนำมาค้นหาบั๊กและส่วนที่ต้องแก้ไขของเกมยังงี้ละจ๊ะ”

ฟังแล้วกันตึกก็หรีดตาลง ก่อนจะผายมือสองข้างออก

“แล้ว?”

“หัวหน้าแผนก GM เขาก็เลยสั่งให้ GM ทุกคนนำไอดีพิเศษที่จะแจกให้โดยเฉพาะนี้ไปลองเล่นเกม เพื่อตรวจสอบหาบั๊กต่างๆ ให้เจอมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยที่ไอดีพวกนี้จะเอาไปเล่นเองหรือให้คนที่ไว้ใจนำไปเล่น และเซฟข้อมูลทั้งหมดในระหว่างที่ออนไลน์เอาไว้ นำมาวิเคราะห์ตรวจสอบทีหลัง

ก็ได้ ซึ่งพอได้ข้อมูลมาแล้วก็ต้องเขียนรายงานไปส่งหัวหน้าแผนก จากนั้นก็นำข้อมูลทั้งหมดที่ทีมงานหามาได้ไปปรับปรุงเพื่ออัปเดตแพตช์ใหม่ตอนสิ้นปี ยิ่งไงล่ะ เพราะฉะนั้นถ้าหากเป็นเกมที่เกมเมอร์ประเภทกวาดให้เหี้ยนเข้าไปเล่น พี่ถึงจะสบายใจ”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมพี่กุลไม่เล่นเองเสียล่ะ”

เจ้ากานต์ถามออกมาได้ตรงกับที่พี่ชายคิดไว้ไม่มีผิด ได้ยินดังนั้นแล้ว กุลธิดาก็เบ้าปากทันใด

“ทำแบบนั้นได้ยังไง ทุกวันนี้งานพี่ก็เยอะจะตายชักอยู่แล้ว จะเอาเวลาที่ไหนไปเล่นอย่างจริงจังได้ แถมยังมี GM คนหนึ่งที่ไม่ค่อยถูกชะตากับพี่เท่าไร ในออฟฟิศชอบคุยข่มนักหนาว่าพี่ชายเขาน่ะเล่นเกมเก่งสุดๆ ลองให้ไอเดี้นี้กับพี่ชายไปเล่นแล้วละก็ แค่วันเดียวก็ตรวจหาบั๊กเจอเป็นล้านๆ ตัวแล้ว ยัยนี้นะแค่เข้ามาทำงานก่อนพี่ไม่กี่ปีก็ข่มพี่สารพัดตั้งแต่ตอนที่เกมยังไม่เปิดให้บริการด้วยซ้ำ! แค่นั้นรู้งี้มาได้มาทำงานที่แผนก GM ด้วยกันก็ปวดหัวจะแย่อยู่แล้ว นี่ยังจะมาโดนมันข่มเรื่องนี้อีก พี่ยอมไม่ได้ แถมยังมีผลกับโบนัสตอนสิ้นปีด้วยนะ”

คำบ่นแบบเจ็บใจของพี่สาวนั้นทำให้กานต์ข้าเลื่องไปสบตากับคุณลุงกมลที่นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ รวากับจะเอือมระอากับโรคไม่ยอมแพ้ใครของคุณเธอเป็นอย่างมาก แต่พอหมายจะให้คุณลุงผู้อาวุโสสุดในโต๊ะช่วยดักเตือน คุณลุงผู้เป็นที่รักก็เมินหน้าหนีไปทันควัน

‘ลุงไม่อยากจะมัวปัญหากับพี่สาวแก เวลามันองค์ลงแล้วธรรมดาเสียทีไหน’

นั่นคือสิ่งที่ส่งมาทางสายตาของคุณลุงที่รัก จนกานต์ได้แต่ถอนใจ

“ก็เลยอยากจะให้ผมไปช่วยเล่นเกม และตรวจหาบั๊กที่ว่ามันให้ใช้มั๊ย”

“ใช่แล้วจ๊ะ” กุลธิดาพยักหน้าอย่างมีความหวัง

“นี่กานต์ แก่ถนัดเรื่องแฮ็กข้อมูลอะไรพวกนี้ไม่ใช่เหรอ ทำไมไม่ลองไปเจาะระบบหาบั๊กที่ว่ามันให้พี่กุลเขาหน่อยล่ะ”

กานต์หันไปหาน้องชาย ทำเอาเจ้ากานต์โบกมือโบกมือพัลวัน

“ไม่ๆ ไม่เอาเลยพี่กันต์ ระบบไฟร์วอลล์โปรเทกของเกมนั้นมันโหดร้ายที่สุดเลย ตั้งแต่เปิดเกมมาไม่เคยมีมนุษย์คนไหนเจาะระบบที่สมบูรณ์แบบนั้นได้มาก่อน แล้วผมก็ไม่อยากเสี่ยงอีกแล้วด้วย”

“อีกแล้ว?...อย่าบอกนะว่าแกเคยลองแฮ็กดูแล้ว” กันต์ถาม

“มันลองแล้ว โดยที่พยายามเจาะข้อมูลไอดีของผู้เล่นผู้หญิงเพื่อตามหาที่ตั้งในการออนไลน์ของไอดีนั้น ตอนนั้นก็เลยโดนระบบของ EO ส่งไวรัสโจมตีเล่นงานคอมพิวเตอร์จนเมนบอร์ดไหม้ในพริบตา”

กุลธิดาเฉลยให้ กันต์นั้นหันไปมองพี่สาวอ้าปากค้าง ส่วนกันต์ก็ได้แต่ถอนใจเอือมระอา

“นี่พี่กุลรู้ด้วยเหรอ!”

“แหงสิยะ ฉันเป็น GM นะ วันๆ เจอไอ้พวกอุดริแบบแกเป็นร้อยๆ อีกอย่างฉันเห็นวิธีที่แกแฮ็กข้อมูลแบบนี้มาเป็นร้อยครั้ง ทำไมฉันจะจำไม่ได้ว่าไอ้คนที่บุกเข้ามาตอนนั้นเป็นแก ไอ้กันต์...แล้วก็เห็นอสิ่งอื่นใด ฉันเป็นคนอนุมัติให้ระบบปล่อยไวรัสกล่อมเครื่องของแกเองนั่นแหละ”

กันต์ต้องค้างไปในทันใด เขาอ้าปากพะงาบๆ ซึ่หัวไปที่พี่สาวที่กำลังยิ้มแฉ่งอย่างผู้ชนะ

“อย่าสาตรกร!”

เจ้าตัวแสบตะโกนออกมาเสียงหลง ขณะที่สองผู้อาวุโสบนโต๊ะก็ยังรับประทานอาหารมือเย็นต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่คิดจะปราชัยทั้งสองคนอีกต่อไป รวากับคุ่นชินกับภาพพวกนี้จนเฉยชาไปแล้ว

“รู้บ้างมั้ยว่าคอมพิวเตอร์นั้นผมเซฟอะไรเอาไว้บ้าง ข้อมูลสำคัญๆ ที่ผมอุทิศให้เขียนขึ้นมาอย่างยากลำบากตั้งสี่เดือนหายวับไปในพริบตา แล้วแบบนี้จะรับผิดชอบยังไงไม่ทราบ!”

“หะอะ! ฉันไม่เห็นจะมีอะไรสำคัญเลย นอกจากหนังสือกับเกมไร้สาระ”

“นี่นอกจากปล่อยไวรัสใส่เครื่องฉันแล้วหล่อนยังแอบเจาะเข้ามาดูข้อมูลเครื่องฉันอีกเหรอ ยัยหมูเอ๊ย!”

“อย่ามาเรียกฉันว่า หมู นะไอ้เกรียน!”

“เรียกใครเกรียนไม่ทราบยัยหนู”

“แกนั่นแหละ!”

“พอกันก่อนได้มั๊ย...”

สุดท้ายก็ต้องเป็นลูกคนรองของบ้านที่ยกมือขึ้นปรามพี่น้องเอาไว้ไม่ให้ทะเลาะกันมากไปกว่านี้ กันตึงกับยกมือขึ้นกุมขมับอย่างอ่อนใจกับพฤติกรรมของพี่สาวและน้องชาย สุดท้ายก็เลยหันไปมองพี่สาวก่อนเป็นคนแรก

“พี่กุล ที่หลังก็อย่าไปแอบดูเรื่องส่วนตัวของกานต์มันสิครับ มันอายุตั้งสิบหกแล้ว ต้องมีเรื่องส่วนตัวที่ไม่อยากให้ใครรู้บ้าง ผมรู้ว่าพี่เป็นห่วงไม่อยากให้มันทำอะไรพิเรนทร์ๆ แต่กานต์ก็โตแล้วนะครับ ย่อมต้องอยากมีอะไรที่ไม่อยากบอกพวกเราเป็นธรรมดา”

กุลธิดาไม่ได้ตอบโต้อะไร ได้แต่เงยบและจ้องมองน้องคนเล็กตัวแสบที่แลบลิ้นปลิ้นตาอย่างต่อเนื่อง

“แกก็เหมือนกันไอ่กานต์ จะเป็นแอ็กเตอร์หรืออะไรฉันไม่ว่าหรอก แต่บอกก็ครั้งแล้ววอย่าไปทำอะไรที่เดือดร้อนคนอื่นเขา...แล้วก็ไม่ต้องมาทำเป็นโว้ยวายเรื่องคอมพิวเตอร์เลย เครื่องใหม่ที่แกใช้อยู่ตอนนี้ก็เงินฉันทั้งนั้น”

รอบนี้เป็นเจ้ากานต์ที่จ๋อยบ้าง ลูกกลมกับป้าจันที่เงยมานานต้องหัวเราะขำเจ้าสามพี่น้อง พี่คนโตกับเจ้าคนเล็กก็ทะเลาะกันได้ทุกที่ทุกเวลา ร้อนถึงคนรองต้องมาไกลเกลี่ย ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังคุยเรื่องธุระสำคัญกันอยู่แท้ๆ

สุดท้ายกันตึงก็เงยไปพักใหญ่ และขำเลี้งมองพี่สาวที่หันมาสบตาด้วยพอดี

“ช่วงเวลาในเกมยังเป็นเหมือนเดิมใช่มั้ยครับ” กันตึงถาม

“ใช่แล้วจ้ะ หลังจากหกโมงเย็นจนถึงหกโมงเช้าของทุกวัน เวลาในเกมก็จะเปลี่ยนเป็น สิบสองชั่วโมงของโลกภายนอกเท่ากับสามวันในเกม แล้วตั้งแต่หกโมงเช้าจนถึงหกโมงเย็นก็จะใช้ระบบเวลา 1/1 คือเท่ากับโลกจริงทั้งหมด”

ฟังแล้วก็พยักหน้าเข้าใจ แต่ก็ยังมีอะไรบางอย่างที่ต้องครุ่นคิดอยู่ไม่น้อย

“แต่ว่าตอนกลางคืน บางทีผมก็ต้องออกไปทำงานนะครับ”

“ไปร้องเพลงตามร้านอาหารนะเหรอ” กุลธิดาถาม น้องชายพยักหน้ารับ “แกก็ไม่ได้ไปทุกวันไม่ใช่เหรอ ส่วนใหญ่ก็ไปวันที่ไม่ได้มีเรียนตอนเช้าหรือไม่กี่ศุกร์กับเสาร์ใช่ไหมล่ะ ไม่เป็นไรหรอก วันศุกร์บริษัทจะปิดเซิร์ฟเวอร์ทั้งคืนนะ แต่ก็ไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว แค่ออนไลน์เข้าไปช้าหนอยเท่านั้นเอง ยังไงซะแกก็ต้องนอนหลับอยู่แล้ว จะนอนแล้วค่อยเล่นก็ได้”

“แต่จริงๆ ป้าว่าเราช่วยพี่เขาทำงานก็ดีเหมือนกันนะจ๊ะกันต์”

จู่ๆ ป้าจันก็เอ่ยขึ้น กันต์หันไปมองและเห็นคุณป้าคนสวยยิ้มหวานกลับมาให้

“เราจะได้ไม่ต้องออกไปทำงานตอนกลางคืนในฉบับนี้ ที่แบบนั้นอันตรายจะตายไป”

“โอ้ป้าครับ ผมไปร้องเพลงกับเพื่อนๆ ไม่ได้ดื่มเหล้าสักแก้วเลย แค่วิ่งออกไปสองสามร้านก็เหนื่อยจะแย่แล้ว” กันต์พูดติดตลก

“ป้าไม่ได้ห่วงเรื่องนั้นหรอก กลัวจะมีสาวแถวๆ นั้นมาติดเรานะสิ ยิ่งหน้าตาดีกรรมดีถูกใจพวกสาวๆ อยู่ด้วย ถ้าเป็นตากานต์ก็พอเรื่องปากพอทำใจรับได้บ้างเพราะโดนจบนิน แต่ถ้าววันนี้เป็นกันต์ที่พาผู้หญิงเข้ามานอนในบ้าน ป้าคงช็อกตาตั้ง หัวใจวายแน่ๆ”

“อ้าว! ไหง่จู่ๆ มาแขวะผมได้ล่ะครับป้าจัน”

นายกานต์ผู้เป็นที่โจษจันในการขยันทหาเรื่องให้คนอื่นปวดหัวต้องอ้าปากค้าง

“เอาน่าแม่จัน ไม่เห็นเป็นไรเลย เจ้ากันต์นะมีความรับผิดชอบสูงจะตายไป อีกอย่างหลานก็ชอบเล่นดนตรี ไม่ได้ไปทำอะไรไม่งามเสียที่ไหน ถือว่าหาเงินค่าขนมมาใช้เองแถมได้ทำในสิ่งที่ชอบอีกด้วย เจ้ากันต์นะดูแลตัวเองได้อยู่แล้ว เป็นไอ้เจ้ากานต์ก็ว่าไปอย่าง”

“นั่น! แขวงผมอีกคนแล้ว สรุปรผมมีดีในสายตาลุงกับป้ามั่งมัยเนี่ย”

เจ้าตัวแสบบ่นอุบ ส่วนป้าจันก็หันไปมองสามีอย่างอ่อนใจ

“พี่กมลก็ตามใจตากันต์ตลอดเลย โช้สิ หลานรักของพี่นี่”

“เฮ้! พี่ก็แค่พูดไปตามที่เห็นนะ”

ลุงกมลได้แต่หัวเราะร่วนออกมาเสียอย่างนั้น

“อย่าเพิ่งนอกเรื่องสิคะ กันต์เขาจะตกลงทำงานให้หนูอยู่แล้วเชียว”

กุลธิดาได้แต่ร้องโอดโอยหลังจากบทสนทนาไม่คืบหน้าไปไหนเสียที่

“ตกลงว่ายังไงจะกันต์ ช่วยพี่หน่อยนะ”

กันต์ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะฉีกยิ้มออกมาราวกับมีอะไรอยู่ในใจ

“ไอ้ช่วยมันก็ช่วยได้หรอกครับ แต่ผมเป็นประเภทไม่ชอบทำอะไรเล่นๆ ถ้าจะกลับไปก็ต้องกลับไปเล่นอย่างจริงจัง ดิดที่ว่าถ้าทำแบบนั้นรายได้ของผมนี่จะลดลงไปด้วย เพราะผมคงต้องลดเวลาการออกไปทำงานข้างนอกลง”

“ไม่เป็นไรเลย”

กุลธิดาโบกมือค่าน้ำคำพูดนั้น

“ตอนนี้เกมเอเลเมนต์ออนไลน์ (EO) นะมีระบบการแลกเปลี่ยนเงินในเกมเป็นเงินจริงได้ ระบบการซื้อขายสินค้าในเกมก็ใช้เงินจริงค้าขายได้ ที่สำคัญพอเข้าช่วงไอเฟนเบต้า เกมก็มีระบบใหม่ที่เรียกว่า Achievement Unlocked (ปลดล็อกความสำเร็จ) ที่เปรียบเสมือนเหรียญรางวัลให้ผู้เล่นไปปลดล็อกออกมาได้อีกด้วย เช่น ชำมอนสเตอร์ตัวใหม่ๆ ที่ไม่เคยมีใครฆ่าได้มาก่อน หรือค้นหาไอเทมที่ไม่มีใครได้เจอมาก่อน ระบบก็จะปลดล็อกความสำเร็จพวกนี้ และมอบเหรียญรางวัลให้เราพร้อมกับของตอบแทนเป็นเงินหรือไอเทมในเกมอีกด้วย”

“แล้ว?”

กันต์ผายมือทั้งสองข้างออกแบบไม่เข้าใจนัก น้องชายคนเล็กจึงช่วยอธิบายเสริมต่อ

“นั่นเป็นตัวโปรโมตที่เกม EO ใช้เปิดตัวมาตั้งแต่ช่วงไอเฟนเบต้าแล้วละครับพี่กันต์ เพราะรางวัลใหญ่ๆ ที่ได้จากการปลดล็อกความสำเร็จพวกนี้เอาไปแลกเปลี่ยนเงินจริงได้ด้วย ส่วนมากที่ผู้เล่นทุกคนเล็งเอาไว้เป็นอันดับก็คือปราบบอสตัวที่ไม่มีใครฆ่าได้มาก่อน เพราะถ้วยรางวัลของการฆ่าบอสให้เงินตอบแทนสูงมากที่สุดนะครับ”

“เธอ...แล้วมันสูงแค่ไหนล่ะ”

กัณฑ์ถามแบบไม่สนใจเท่าไรนัก เขาคิดว่าเกมคงไม่ตอบแทนเงินให้กับผู้เล่นมากนักหรอก เพราะส่วนมากเกมพวกนี้หวังเสพเงินจากผู้เล่นมากกว่าให้อยู่แล้ว

“ก็แล้วแต่ความโหดของบอสตัวนั้นๆ นะครับ ถ้าสุดเพ็งจะมีคนฆ่าบอสตัวที่ยี่สิบสามของเกมได้สำเร็จ เงินรางวัลที่เขาได้จากการปลดล็อกถ้วยฆ่าบอสนี้ก็ราวๆ สองสามหมื่นบาทได้มั้งครับ”

พรวด!

กัณฑ์ถึงกับสาลักน้ำที่กำลังยกขึ้นดื่มทันที เขาชำเลืองมองพี่สาวราวกับจะขอคำยืนยัน ซึ่งกฤติดาที่ทำงานเป็น GM ก็ยิ้มแฉ่ง พยักหน้ารับทันที

“จริงจะ แต่ก็อย่างที่เห็นว่าเปิดเซิร์ฟเวอร์มาได้ตั้งปีหนึ่งแล้วแท้ๆ แต่ผู้เล่นทุกคนยังปราบบอสได้แค่ยี่สิบสามตัวเท่านั้นเอง ทั้งๆ ที่บอสในเกม EO นะมีอยู่เกือบๆ พันตัวเห็นจะได้ ตอนนี้ผู้เล่นทุกคนก็เลยพยายามตามล่าบอสกันยกใหญ่ เพราะขนาดแคंबอสระดับต่ำๆ ยังได้เงินตอบแทนตั้งหลายหมื่นแทบไม่ต้องพูดถึงบอสระดับสูงๆ เลย ถ้าเล่นดีๆ กัณฑ์ก็หาเงินมาใช้ได้เลยนะ บางทีอาจจะได้มากกว่าตอนออกไปร้องเพลงตามร้านอาหารเสียอีก แถมประธานบริษัทเขายังยืนยันด้วยตัวเองอีกว่า ใครหน้าไหนก็ตามที่เคลียร์เกมปราบบอสตัวสุดท้ายของ EO ได้แล้วละก็ เขาจะมอบเงินรางวัลให้เป็นจำนวนหนึ่งร้อยล้านบาททันที”

“...ร้อยล้าน”

สมองอันชาญฉลาดของนายกัณฑ์ประมวลผลเม็ดเงินทั้งหลายทันที ลำพังแค่ฆ่าบอสกระຈากๆ ตัวเดียวยังได้เงินตั้งหลายหมื่น นี่บอสในเกมยังเหลืออีกเกือบพันตัว ไม่ต้องห่วงปราบบอสตัวสุดท้าย แคฆ่าบอสได้สักสามสี่ตัวก็เหมือนกับถูกลอตเตอรี่รางวัลใหญ่ๆ แล้ว

แบบนี้เข้าตำรา...งานสบายรายได้ดี ชัดๆ

กัณฑ์ค่อยๆ ประมวลผลอย่างใจเย็น เป็นจังหวะที่ลูกกลมมองออกมา หลานชายกำลังคำนวณผลได้ผลเสียอยู่ เขาจึงสะกิดภรรยาให้เฝ้ามองความ

แสบของเจ้าหลานคนรองเอาไว้ให้ดี

เพราะถ้าจะถามหาถึงเรื่องความเขี้ยวแล้วละก็ หลานคนนี้ถือว่าเข้าขั้นแสบสันที่สุดในบ้านเช่นกัน

“ก็ฟังดูน่าสนใจดีนะครับพี่กุล ตอนนั้นที่ผมเลิกเล่นไปก็เพราะว่าเบื่อโลก EO จนไม่รู้จะทำอะไรต่อไปแล้ว แต่พอได้ยินเรื่องระบบใหม่กับความเคลื่อนไหวของมันที่ซึกกว่าที่ควรเป็น ผมก็ซึกจะอยากกลับไปเข้าไปในนั้นเหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นกันต์ก็จะช่วยพี่ไ้ม้ย”

“ยังครับ...” กันต์ยกมือปราชัยให้ใจเย็นๆ “พี่กุลก็รู้ว่าผมไม่ทำอะไรที่ไม่ได้ผลตอบแทน ไม่เปลืองแรงกับสิ่งที่ไร้สาระ เพราะฉะนั้นถ้าอยากให้ผมช่วยมันก็ต้องมีอะไรตอบแทนกันหน่อย”

“...ฉันว่าแล้ว”

กุลธิดาเปรยออกมาด้วยใบหน้าที่แข็งสุดๆ เธอเองก็ยิ่งกว่ารู้ดีเสียอีกว่าน้องชายคนรองนั้นเขี้ยวลากดินแค่ไหน สุดท้ายก็เลยได้แต่ถอนใจปลงๆ

“แกอยากได้อะไร”

“อืม...จริงๆ ผมก็กำลังเก็บเงินจะซื้อมันอยู่พอดี แต่พี่กุลเสนอจะซื้อให้แบบนี้ผมก็ไม่ขัดใจละ ผมอยากได้เปียโนสักหลังมาตั้งไว้ในห้องรับแขกบ้านเรานะครับ”

“เปียโน!”

พี่สาวถึงกับตกใจจนตาโต ขณะที่ลูงมลงกับป้าจั้นนั้นเบ้าปาก

“แกจะบ้าหรือไอ้กันต์ เปียโนหลังหนึ่งมันเป็นแสนเลยนะ”

“รุ่นที่ผมอยากได้ราคาสามแสนกว่าๆ นะครับ”

“สามแสน!” กุลธิดาอ้าปากค้าง “แกจะไปเล่นให้เทวดาฟังหรือไอ้กันต์ถึงต้องใช้เปียโนราคาโหดเหี้ยมขนาดนั้น เงินเดือนฉันเกือบสี่เดือนเลยนะนั่น อีกอย่าง แกเรียนสถาปัตย์ไม่ใช่หรือไง จะเอาเปียโนมาทำซากอะไร”

“ก็แล้วแต่...” กันต์ยกไหล่ไม่ยี่หระ “ไม่ตกลงก็ไม่เป็นไร แค่นี้ราคาพี่น้องแล้วนะเนี่ย ปกติใครจะมาจ้างให้ผมไปเสียเวลาแบบนี้ไม่มีทางยอม

อยู่แล้ว นี่เห็นว่าเป็นพี่สาวคนสวยที่กำลังเดือดร้อนถึงได้ช่วยหรือกะ”

คำกล่าวนั้นทำให้พี่สาวตีหน้าเครียดทันใด ลูกกมลรู้ได้ทันทีว่าเจ้ากนต์กำลังตัดสินใจพี่สาวไปในตัวด้วย แต่ส่วนใหญ่แล้วมันกำลังหาผลประโยชน์เข้าตัวนั่นแหละ!

“ถ้าฉันจ่ายแกสามแสน แบบนี้ได้โบนัสสิ้นปีมาก็แทบไม่มีประโยชน์อะไรเลยนะสิ...”

กุลธิดาบนพุ่มฟ้า จนกระทั่งเจ้ากนต์ที่จัดการอาหารในจานหมดเกลี้ยงจึงยกมือมาให้

“นี่ๆ จ้างผมแทนก็ได้นะพี่กุล ผมคิดแสนเดียวพอ”

“เหอะ! ถ้าหวังพึ่งแกชาตินี้โบนัสฉันคงเหลือศูนย์”

บนเข้าใจแล้วก็ขำเลิ่ลไปมองน้องคนรองราวกับจะขอความเห็นใจเห็นดังนั้นแล้วกนต์ก็หัวเราะไบน้าเจื่อนๆ ของพี่สาว ก่อนจะงงใจถอนใจออกมายาวๆ

“อะๆ นี่ลดราคาให้สุดๆ แล้วนะพี่กุล” กนต์ยิ้มกว้าง “กำลังจะหาบักของเกมไซม์ยัย ถ้าอย่างนั้นผมขอเวลาแค่เดือนเดียว ถ้าเล่นเกมแล้วทำให้พี่เจอบักได้เกินหนึ่งร้อยตัวละก็ พี่ค่อยซื้อเปียโนให้ผม แต่ถ้าภายในหนึ่งเดือนผมหาบักให้พี่ได้น้อยกว่านั้น ผมทำงานให้ฟรีเลย...แล้วไม่ว่าสำเร็จหรือไม่ หลังจากนั้นก็จะทำงานต่อให้เรื่อยๆ จนกว่าพี่กุลจะพอใจเลยด้วย แบบนี้ดีมั๊ย”

ข้อเสนอนี้ถึงกับทำให้กุลธิดาชะงักก็ไปทันที ดวงตาของเธอตรึงมองน้องชายเขม็ง

“พูดเองนะ” เธอขึ้น้ไปทางกนต์

“แน่นอน ผมเป็นคนพูดคำไหนคำนั้นอยู่แล้ว”

“โอเค! ฉันถือว่าตกลงเลย ทุกคนในที่นี้เป็นพยานด้วยนะคะ”

กุลธิดารีบตกลงแทบไม่ทัน ก่อนจะเอื้อมมือไปจับกับน้องชายทำสนธิสัญญากันอย่างรวดเร็ว เพราะเธอแสนจะเชื่อมั่นเหลือเกินว่า ด้วยระยะเวลาแค่หนึ่งเดือน ไม่มีทางที่นายกนต์คนนี้จะหาบักได้เกินหนึ่งร้อยตัวหรอก เพราะส่วนมากบักที่เจอบ่อยที่สุดก็มักจะได้จากการปลดล็อกความสำเร็จ เช่น การ

ฆ่าบอส หรือเจอไอเทมใหม่ๆ แล้วก็อย่างที่เห็นว่าเปิดเซิร์ฟเวอร์มาตั้งหนึ่งปีแล้วแท้ๆ แต่มีคนเอาชนะบอสในเกมไปได้แค่ยี่สิบสามตัวเท่านั้น เห็นได้ชัดเลยว่าเกม EO นั้นใหญ่และละเอียดเกินกว่าจะมาปลดล็อกอะไรได้ง่ายๆ

กุลธิดานั้นมั่นใจมากกว่ายังงี้เสีย เธอจะต้องเป็นฝ่ายชนะพนันครั้งนี้แน่นอน แถมด้วยฝีมือระดับเจ้ากัณฑ์นั้นก็เพียงพอที่จะทำให้เธอสร้างผลงานค้นหามิกเพื่อพัฒนาระบบเกมได้ในระยะยาวอีกด้วย แบบนี้มีแต่ได้กับได้ชัดๆ!

ทุกคนเองก็แทบไม่อยากจะเชื่อว่าคนเชี่ยวชาญจินตนาการอย่างนายกันต์จะยอมเสนอข้อตกลงที่ตัวเองดูจะเสียเปรียบขนาดนี้ พวกเขาก็เลยได้แต่ต้องและหันไปมองหน้านายกันต์

“ถ้างั้น ผมอ้อมแล้วนะครับทุกคน”

กันต์เอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม ก่อนรวบข้อและตั้งท่าจะยกเอาจานไปเก็บในครัว

“วันนี้แคงส้มชะอมไข่กับทอดมันปลากลายอร่อยมากครับ ป้าจัน ถ้ายังไม่เดี๋ยวผมขอตัวขึ้นไปทำงานเลยก็แล้วกันนะครับ”

“จ๊ะ” ป้าจันยิ้มรับ

ว่าแล้วก็ยกจานออกไปพร้อมกับเครื่อง E.M. ที่วางอยู่ตรงหน้า กุลธิดาที่เพิ่งจะลงมือรับประทานอาหารเย็นอย่างจริงจังนั้นโบกมือให้หย้อยๆ ด้วยรอยยิ้มราวกับเป็นผู้กำชัย

“งั้นก็ขอให้โชคดีนะจ๊ะกันต์ อย่าทำให้พี่ผิดหวังล่ะ...อ้อ ถ้าจะเริ่มเล่นรอบนี้พี่แนะนำให้ไปเกิดนอกทวีปหลัก เพราะท่าทางพวกเทพอสูรจะระบกันเองอยู่ร่มร่อ อยู่วงนอกไว้จะได้เก็บเลเวลสบายๆ หน่อยเข้าใจนะ”

คำกล่าวนี้ทำให้กันต์ถึงกับชะงักกึก โดยเฉพาะคำว่า “เทพอสูร” นี่เองที่ทำให้เขาถึงกับต้องหรีดตาลงและหันมามองหน้าพี่สาวที่เริ่มดักข่าวเข้าปาก

“เทพอสูรหรือครับ” กันต์ถาม

“อ้อ นายจำไม่ได้หรือ ก็พวกผู้เล่นสี่คนที่เก่งสุดๆ จนไม่มีใครเอาชนะได้ช่วงเบต้าเทสดีงี้ล่ะ หลังจากนั้นมาพวกนั้นก็วงแตกแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง ตอนนี้อ่าๆ จะมาเปิดสงครามกันใจกลางประเทศอยู่ร่มร่อ ยังไงก็

ระวังตัวหน่อยละ พวกนี้นะเก่งจนนายจินตนาการไม่ออกหรอก ต่อให้เป็นนายก็เถอะ ขึ้นทะเล่อทะล่าไปขวางทางพวกนั้นจะตายไม่รู้ตัวเอารู้มั๊ย”

กัณฑ์หนึ่งไปครู่หนึ่งและรีบเปลี่ยนสีหน้าโดยเร็ว เขาพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ทั้งไว้เพียงทุกคนที่ซ้ำเลื่องมามองกุลธิดา

“ไปพนันแบบนี้มันไม่เอาเปรียบพี่กัณฑ์เขาไปหน่อยเหรออ” กานต์ น้องคนเล็กถาม

“ไม่รู้ละ ไอ้คนนิสัยนี้ไม่ให้หมากินแบบนี้มันเสนอข้อตกลงแบบนี้มาฉันก็ต้องรีบรับไว้ก่อนละ”

“ก็ไม่รู้สินะ...ผมสงสัยว่าถ้าเป็นพี่กัณฑ์เขาอาจจะทำสำเร็จก็ได้ ขานั่นนะถ้าไม่มั่นใจละก็ไม่มีทางยอมให้ตัวเองตกอยู่ในสภาวะเสียเปรียบแบบนี้หรอก” กานต์เบ้าปาก

“ไม่มีทางๆ” กุลธิดาโบกมือไปมา “ให้มันแน่แค่ไหนก็เหอะ แต่รอบนี้ไม่มีทางชนะพนันฉันแน่ แกเองก็เล่นเกมนี้มาเกือบปีน่าจะรู้ถึงความยากของมันไม่ใช่หรือไงกานต์ ต่อให้เป็นเจ้ากัณฑ์ก็ไม่มีทางเคลียร์เงินไข่นั้นได้ในเวลาหนึ่งเดือนหรอก อย่างน้อยๆ ต้องสองสามเดือนขึ้นไปเท่านั้น...นอกเสียจากมันจะเก่งพอๆ กับพวกเทพอสูรก็ว่าไปอย่าง”

ว่าแล้วกุลธิดาก็หัวเราะว่า ปล่อยให้ทุกคนเหลือบมามองหน้ากันเองอย่างเอือมระอา

2

เริ่มต้นออนไลน์



“เอ...เครื่องรุ่นใหม่เลยนี่ ไหนดูซิมีอะไรเปลี่ยนไปจากเดิมบ้าง รีเปล่า”

เสียงของนายกันต์ดังขึ้น โดยที่ตอนนี้เขาเปลี่ยนมาสวมเสื้อยืดกับกางเกงนอนขายาว นั่งอยู่บนเตียงนอนในห้องส่วนตัว และกำลังอ่านเอกสารสำคัญที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์เล่นเกมอย่าง E.M. ไปด้วย มืออีกข้างก็ใช้ผ้าเช็ดตัวเช็ดผมที่เปียกชุ่มให้แห้ง ภายในห้องส่วนตัวของนายคนนี้เรียบง่ายจนเรียกว่าแทบไม่มีอะไรเลย นอกจากโต๊ะเขียนแบบที่ตั้งเด่นอยู่มุมห้อง กับชั้นหนังสือที่อัดแน่นด้วยตำราวิชาชีพสถาปนิก นวนิยายสืบสวนสอบสวนเล่มหนา และหนังสือโน้ตเพลง ไม่มีอะไรชวนฝันตามแบบฉบับของหนุ่มอายุยี่สิบปีเก็บไว้เลย

“ใช้ระบบหนึ่ง SD การ์ดต่อหนึ่งไอดี หลังจากสมัครไอดีลงทะเบียนเซฟลงใน SD การ์ดแล้วจะไม่สามารถลบเซฟทิ้งเพื่อสมัครตัวละครใหม่ได้ นอกเสียจากต้องไปซื้อ SD การ์ดใหม่มาเพื่อลงทะเบียนตัวละครใหม่...เหอะ! ยัง

เป็นบริษัทที่ปันเงินจากลูกค้าได้โหดเหี้ยมคงเส้นคงวาจริงๆ เพราะแบบนี้ถึงมีเงินไปแจกชาวบ้านเขาได้สินะ”

กัณฑ์บ่นลอยๆ ก่อนจะเปลี่ยนหน้าหนังสือคู่มือและไล่อ่านต่อไปโดยละเอียด

“ช่วงระยะเวลาออนไลน์จะถูกกำหนดให้ต่อเนื่องกันมากที่สุดสิบสองชั่วโมงเท่านั้น หากออนไลน์มากกว่านั้นระบบจะออฟไลน์ให้อัตโนมัติ เพื่อความปลอดภัยของผู้เล่นไม่ให้สมองทำงานหนักมากเกินไป ผู้เล่นทั้งหมดจะต้องมีอายุมากกว่าสิบสามปีขึ้นไป เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสมองที่กำลังเจริญเติบโต...เชื่อมต่อเครื่อง E.M. เข้ากับสายโทรศัพท์หรือเชื่อมต่อด้วยสัญญาณวาย-ฟายก่อนใช้งานทุกครั้ง หากตัวเครื่องมีแสงสีเหลืองติดอยู่แสดงว่าจำเป็นต้องอัปเดตเฟิร์มแวร์ก่อนการใช้งาน แต่ถ้าเป็นสีเขียวก็แสดงว่าพร้อมใช้งานแล้ว ตัวแบตเตอรี่อยู่ได้เป็นเวลาสี่สิบแปดชั่วโมง แนะนำว่าให้ชาร์จไฟทุกครั้งหลังการใช้งาน ผู้เล่นสามารถเชื่อมต่อโทรศัพท์มือถือของท่านเข้ากับเครื่อง E.M. ผ่านทางบลูทูธได้อีกด้วย ซึ่งกรณีที่มีการติดต่อสื่อสารเข้ามาผ่านทางโทรศัพท์ ระบบของ E.M. จะประมวลผลเครื่องสื่อสารนั้นให้เปลี่ยนความถี่จนเทียบเท่ากับช่วงเวลาออนไลน์ของผู้เล่นได้โดยไม่ต้องกังวลว่าจะทำให้เกิดปัญหาใดๆ”

สิ้นเสียงนั้นเขาก็วางคู่มือลงและหันไปหยิบเจ้าเครื่อง E.M. ที่ว่านั้นขึ้นมามอง มันมีลักษณะคล้ายกับแว่นตาขนาดใหญ่ที่ใช้สวมลงจากบนศีรษะและล็อกไว้บริเวณดวงตา กัณฑ์หาปุ่ม Power เปิดเครื่องเจอในไม่ช้า มีเสียงการทำงานของอุปกรณ์ไฟฟ้าดังขึ้นเบาๆ พร้อมกับแสงสีเขียวที่กะพริบอยู่ด้านหน้าเป็นสัญญาณว่าพร้อมใช้งาน

“สมเป็นพี่กุล จัดการให้เสร็จเลยแฮะ...”

พูดอึ้งๆ แล้วกัณฑ์ก็ลุกขึ้นไปเปิดลิ้นชักบนโต๊ะทำงาน หยิบกล่องกระดาษที่ปิดผนึกไว้อย่างแน่นหนาออกมา ไม่ช้าเขาก็ทั้งตัวลงนั่งและจ้องมองกล่องดังกล่าวเขม็ง สมองก็กำลังทวนนึกถึงเรื่องราวมากมายในอดีต สุดท้ายยาก็ถอนใจออกมาเบาๆ และเปิดกล่องนั้นออก หยิบเอาเครื่อง E.M. ตัวเก่าที่เขา

เคยใช้ตอนเล่นในช่วงเบต้าเทสต์ออกมา

“หนึ่งปีแล้วสินะ...”

ชายหนุ่มพูดลอยๆ ไล่มือไปบนเครื่อง E.M. ตัวเก่าที่ไม่มีฝุ่นเกาะอยู่เลยแม้แต่เม็ดเดียว เห็นได้ชัดว่าได้รับการดูแลอย่างดีแค่ไหน สุดท้ายเจ้าตัวก็เปิดช่องสล็อตออกและดึง SD การ์ดตัวเก่าออกมา ก่อนจะเสียบการ์ดหน่วยความจำนั้นเพิ่มเข้าไปในสล็อตที่สองของ E.M. ตัวใหม่

ไมรอช้า เขาเอื้อมไปหยิบสมาร์ตโฟนที่ชาร์จไฟอยู่ตรงหัวเตียงมาเปิดหน้าจอและสไลด์เมนูออก ก่อนจะเลือกโปรแกรม A.I.

“สวัสดีตอนเย็นคะนายท่าน มีอะไรให้เอบรับใช้หรือคะ”

เสียงหวานๆ ดังออกมาจากโทรศัพท์ของเขา กันต์ยิ้มออกมาจางๆ

“ไอ ฉันอยากให้เธอช่วยหาข้อมูลการเคลื่อนไหวทั้งหมดของเกมเอเลเมนต์ออนไลน์ ตั้งแต่เปิดโอเพ่นเบต้ามาจนตอนนี้ให้หน่อย ขอทุกอย่างที่สำคัญเลยนะ เธอคงรู้อยู่แล้วว่าฉันต้องการอะไรบ้าง”

“ว้าว! นี่นายท่านให้เอบช่วยหาข้อมูลของ EO แบบนี้ แสดงว่านายท่านกำลังจะกลับไปที่นี่อีกครั้งหรือคะ”

“ก็...ท่านองนั้น” กันต์เลิกคิ้วยิ้มๆ “ทำไมน้ำเสียงเธอดูดีใจนักหนิ”

“มันก็ต้องดีใจสิคะ เอบจะได้กลับไปผจญภัยกับนายท่านที่ EO อีกครั้ง แค่นี้ก็ดีใจแล้วล่ะคะ”

กันต์หัวเราะกับคำกล่าวนั้น เจ้าของเสียงหวานๆ ที่กำลังคุยตอบโต้กับเขาอยู่นี้ก็คือ ไอ (A.I.) ซึ่งเป็น A.I. ส่วนตัวที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนเขามาตั้งแต่ตอนเข้าไปเล่นเอเลเมนต์ออนไลน์ใหม่ๆ เธอเป็น A.I. ที่แถมมากับตัวเกมและมีเฉพาะผู้เล่นในช่วงเบต้าเทสต์เท่านั้นที่จะได้รับมาใช้งานแบบฟรีๆ ซึ่งความพิเศษของ A.I. ตัวนี้ก็คือ สามารถดาวน์โหลดมาเป็นแอปพลิเคชันในสมาร์ตโฟนของเขาได้ แม้จะวางมือจาก EO มาแล้วเป็นเวลานานปี แต่เอบก็ถือเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่จากโลกนั้น

สำหรับกันต์แล้ว ไอเป็นเลขาฯ ที่คอยช่วยเหลืองานเขามาตลอด ไม่เพียงเฉพาะเรื่องใน EO เท่านั้น แต่ในโลกภายนอกเธอยังคอยสนับสนุนเขาใน

ทุกๆ เรื่องผ่านระบบออนไลน์ ทั้งการจัดเก็บข้อมูล ค้นหาข้อมูล แม้กระทั่งการคำนวณข้อมูลต่างๆ เธอก็ทำได้ทุกอย่างที่ติ อีกทั้งแม้จะเป็น A.I. แต่เธอก็แสดงอารมณ์ได้คล้ายกับมนุษย์มาก ทั้งความร่าเริงและท่าทางขงๆ เหมือนเด็ก ข้างพุดข้างประจบประแจง บางเวลาก็ปากเก่งจิกกัดเขาได้ด้วยซ้ำ ซึ่งตั้งแต่ได้ไอมายู่ด้วย กันด็กก็เลยเหมือนได้ผู้ช่วยที่น่ารักมาทำให้เขาใช้ชีวิตได้ง่ายขึ้นเยอะทีเดียว

“อืม...จริงๆ ไอก็ดีใจ ไม่ลืตใจมากๆ เลยด้วย แต่ว่า...นายท่านจะกลับไปที EO อีกครั้งหนึ่งแบบนี้ แสดงว่าทำใจเรื่องนั้นได้แล้วหรอคะ”

จู่ๆ เสียงของโอกิเสร์าลงไปนิดๆ ทำเอากันตต้องเลิกคิ้วขึ้น รับรู้ได้ว่าเธอเป็นห่วงความรู้สึกของเขายู่ไม่น้อยทีเดียว สุดท้ายเขาก็เลือกที่จะยิ้มออกมา

“ชีวิตคนเรานั้นก็ต้องเดินไปข้างหน้าอะนะ” กันตถอนใจออกมายาวๆ “ตอนนี้ฉันสบายดีแล้ว ขอบใจที่เป็นห่วง อีกอย่าง ฉันเองก็ออกมาจากที่นั่นตั้งปิ่นแล้ว ตอนนี้ซักจะเป็นห่วงเจ้าสามคนนั้นขึ้นมามากจริงๆ เห็นว่าพวกมันกำลังจะรบกันด้วยนี้ ยิ่งงี้ก็ต้องขอเข้าไปเกาะติดกระแสหน่อยละ”

“ได้ยืนแบบนั้นแล้วโอกิโล่งใจคะ” ไอส่งเสียงหวานกลับมา “แล้วนายท่านจะเข้าไปในโลก EO วันนี้เลยรึเปล่าคะ”

“อ้อ กำลังจะเข้าไปเดี๋ยวนีละ คิดว่าคงต้องเข้าไปโอนข้อมูลตัวละครเก่าเข้ามาใน SD การ์ดตัวใหม่ น่าจะใช้เวลานานพอดูเหมือนกัน”

“ดีใจจังเลย! ถ้าอย่างนั้นไอจะหาข้อมูลที่นายท่านต้องการให้เดี๋ยวนีละคะ กรุณารอสักครู่ละคะ”

“จ้า”

กันตรับคำยิ้มๆ ก่อนจะเชื่อมต่อโทรศัพท์มือถือเข้ากับเครื่อง E.M. ตัวใหม่โดยเร็ว เขานั่งนิ่งอยู่บนเตียงรวกับใช้เวลาทำใจอยู่นานพอสมควร สุดท้ายก็สลัดความกังวลออกไป จัดการวางของทั้งหมดลงบนโต๊ะทำงาน เดินไปปิดไฟในห้องนอนจนเหลือเพียงไฟตรงหัวเตียงเปิดไว้สลัวๆ จากนั้นก็สอดตัวไปใต้ผ้าห่ม ติดตั้งเครื่องเล่นเกมเข้ากับทีวีซะ ก่อนจะทิ้งหัวลงหมอน

“นั่นสินะ ได้พักทำใจมาตั้งหนึ่งปีแล้ว คงถึงเวลาที่ฉันต้องกลับไปเสียที” ก้นต์เป่าปากแรงๆ และกดสวิตช์ของเครื่อง “...ซิสเต็มเอ็นเกจ”

“ยินดีต้อนรับสู่เอเลเมนต์ออนไลน์ค่ะ คุณผู้เล่น”

จู่ๆ ภาพทั้งหมดก็กลับมาชัดเจนอีกครั้งพร้อมๆ กับเสียงหวานที่เอื่อยๆ ทำให้ก้นต์ต้องกะพริบตาปริบๆ อยู่เนิ่นนาน เขาชำเลืองมองซ้ายขวาแล้วจึงเห็นว่าจู่ๆ ตัวเองก็มาโผล่มาอยู่ในห้องเล็กๆ แห่งหนึ่งที่มีชั้นหนังสือขนาดใหญ่ วางไว้ตรงมุมห้อง มีเตาผิงที่จุดไฟเอาไว้ ทั้งยังมีชุดเก้าอี้รับแขก และโต๊ะทำงานสุดหรูอีกด้วย

“ห้องลงทะเบียนผู้เล่นใหม่ เป็นภาพที่ชวนคิดถึงจริงๆ แฮะ” ก้นต์พูดยิ้มๆ

“ดิฉันมีชื่อว่า เอต้า เป็น NPC (Non Player Character) ที่มีหน้าที่ลงทะเบียนผู้เล่นใหม่และแนะนำข้อมูลต่างๆ ค่ะ”

เสียงหวานๆ ของสุภาพสตรีคนเดิมดังขึ้นจนก้นต์ต้องหันไปมอง และเห็นว่ามีส่วนสวยคนหนึ่งที่มีเรือนผมสีเขียวดูแปลกตา สวมชุดเสื้อสีขาวพองๆ พู่ๆ กับกระโปรงสั้นเลยหัวเข่าขึ้นมา เธอส่งยิ้มสดใสให้เขา พร้อมกับโค้งศีรษะลงอย่างนอบน้อม

“ขอล่าวยินดีต้อนรับคุณผู้เล่นหน้าใหม่อีกครั้ง ถ้าเช่นนั้นแล้วเรามาลงทะเบียนผู้เล่นกันเลยนะคะ”

“ผมขอไม่ลงทะเบียนใหม่ แต่ขอเปลี่ยนเป็นอินเซฟจากตัวละครเก่ามาที่ SD การ์ดตัวใหม่ครับ”

ก้นต์หันไปยิ้มให้ NPC ผู้มีหน้าที่ในการลงทะเบียนทันที เธอโค้งศีรษะรับคำสั่งด้วยรอยยิ้ม

“ทราบแล้วค่ะ ไม่ทราบว่าผู้เล่นได้เสียบ SD การ์ดตัวเก่าไว้ที่เครื่อง E.M. หรือยังคะ”

“เสียบร้อยแล้วครับ”

“ถ้าเช่นนั้นกรุณารอสักครู่ค่ะ”

ว่าแล้ว NPC คนสวยก็เริ่มต้นทำงานของเธออย่างรวดเร็ว เธอเปิดหน้าต่างข้อมูลจำนวนสองบานออกมาและคีย์ข้อมูลจนกระทั่งหน้าต่างนวนิโสดปรากฏขึ้น เธออ่านข้อมูลอยู่เพียงไม่นาน ก่อนจะผลักบานหน้าต่างนั้นมาหยุดอยู่ตรงหน้ากัณฑ์ที่เดินไปนั่งรออยู่ตรงเก้าอี้โซฟาในห้อง

“ข้อมูลตัวละครเก่าของคุณก็คือตัวนี้ ถูกต้องมั้ยะคะ”

กัณฑ์เลื่อนหน้าต่างข้อมูลในรูปแบบโฮโลแกรมตรงหน้ามามองให้ชัดๆ ก่อนจะตรวจสอบอย่างใจเย็น

หน้าต่างข้อมูลตัวละคร (Player Window)
ชื่อ : ไลต์นิง (Lighting) เผ่าพันธุ์ : วินด์เซ่ เลเวล : 50
พลังชีวิต (HP) : 225,000 พลังเวท (MP) : 300,000
<u>ค่าความสามารถ</u> พลังโจมตี (STR) - 850 พลังป้องกัน (VIT) - 650 ความเร็ว (AGI) - 1,000 พลังเวทมนตร์ (MGP) - 850 ทักษะ (SKI) - 900 โชค (LUK) - 1,000
ค่าพลังรวม (AST) - 5,250

กันต์จึงมองข้อมูลของตนเองอย่างใจเย็นก่อนจะพยักหน้ารับ เอ้าจึงเริ่มดำเนินการต่อทันที

“คำเตือน หากคุณผู้เล่นต้องการที่จะย้ายข้อมูลตัวละครจาก SD การ์ดตัวเก่ามายัง SD การ์ดตัวใหม่แล้ว ทันทีย้ายข้อมูลสำเร็จ ตัวละครจาก SD การ์ดเก่านั้นจะโดนลบข้อมูลทิ้งทันที อีกทั้งตัวละครที่ย้ายมาใน SD การ์ดตัวใหม่นั้นเป็นตัวละครจากช่วงเบต้าเทสต์ ด้วยเหตุนี้คุณผู้เล่นจะย้ายมาได้เพียงคุณลักษณะเบื้องต้นของตัวละครเท่านั้น เลเวลของคุณผู้เล่นจะกลับไปเหลือระดับหนึ่งอีกครั้ง ไอเทมและเงินทั้งหมดจะถูกลบทิ้งไป ทว่าเวทมนตร์และทักษะที่ได้เรียนรู้มานั้นจะยังติดตัวอยู่ แต่ถูกลดระดับลงครึ่งหนึ่ง คุณผู้เล่นจะยืนยันเรื่องการโอนเซฟครั้งนี้มั๊ยคะ”

“กลับไปเหลือเลเวลหนึ่ง?”

กันต์ถึงกับเบ้าปากกับคำอธิบายนั้น เขาเองก็พอจะเข้าใจอยู่บ้างว่าการจะโอนถ่ายตัวละครในช่วงเบต้าเทสต์ที่มีผู้เล่นเข้าร่วมการทดสอบแค่หนึ่งล้านไอดี มายังโอเพ่นเบต้าทั้งหมดมันก็ดูจะเป็นการเอาเปรียบผู้เล่นใหม่มากเกินไป แต่เล่นกลับไปเหลือเลเวลหนึ่ง แค่คิดถึงช่วงเวลาที่จะสมค่าประสบการณ์ต่างๆ มาอย่างยากลำบากก็เหงื่อตกแล้ว แถมไอเทมกับเงินทั้งหมดที่สะสมไว้ก็หายเกลี้ยงไปด้วย

“เอานะ อย่างน้อยก็ยังไม่จําหน่ายลบเวทมนตร์กับทักษะที่ฉันบรรจุไว้ออกไปละนะ ถึงจะลดระดับลงไปตั้งครึ่งหนึ่งด้วยก็เถอะ” กันต์ถอนใจเฮ็งๆ “โอเค ตกลงโอนเซฟได้เลยครับ”

“รับทราบค่ะ”

NPC สวรับคำ ก่อนจะดึงหน้าต่างข้อมูลตรงหน้าของกันต์กลับไป เธอเปิดหน้าต่างยืนยันขึ้นมาตรงหน้ากันต์อีกครั้ง โดยใช้ระบบตรวจตรวจสอบรูด่านตายืนยันผู้ถือครองไอดี เพียงพริบตาเธอก็เริ่มต้นโอนย้ายข้อมูลให้

“การโอนถ่ายข้อมูลจะใช้เวลาราวๆ สองชั่วโมงคะ ตอนนี้นักผู้เล่นสามารถใช้ระบบสลีปโหมดเพื่อหยุดการออนไลน์ไว้และออกไปทำธุระในโลกภายนอกได้ โดยที่ต้องเปิดเครื่อง E.M. ทิ้งไว้ตลอดเวลา จนกว่าจะมีเสียงร้อง

เตือนว่าการโอนถ่ายข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว ถึงตอนนั้นคุณผู้เล่นค่อยกลับมาออนไลน์ใหม่อีกครั้งก็ได้ค่ะ”

“ไม่เป็นไร ผมขอมั่งเล่นอยู่ในห้องนี้ดีกว่า” กันต์โบกมือหย็อยๆ ส่วนเอด้าก็โค้งรับ “ว่าแต่ผมใช้งานห้องนี้ได้เต็มที่เลยใช่มั้ย ถ้าอย่างนั้นผมขอไปดูข้อมูลของเกมในชั้นหนังสือได้รึเปล่า”

เขาถามและชี้นิ้วไปยังชั้นวางหนังสือที่อยู่ข้างๆ ซึ่งเอด้าก็โค้งศีรษะรับอย่างสุภาพทันที

“เชิญตามสบายค่ะคุณผู้เล่น ต้องการบริการเครื่องดื่มและอาหารมั้ยคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมขออ่านหนังสือเงียบๆ ดีกว่า”

“ค่ะ ถ้าเช่นนั้นฉันขอตัวก่อน หากมีอะไรให้รับใช้กรุณาเรียกใช้ได้ที่ไหนก็ได้ค่ะ”

แล้ว NPC เอด้าก็หายวับไปต่อหน้าต่อตา ปลอ่ยให้กันต์จ้องมองหน้าต่างการโอนถ่ายข้อมูลตรงหน้าไป แค่เห็นแล้วก็รู้เลยว่ากว่าจะเสร็จคงอีกนานแน่ๆ

“ไอ ข้อมูลที่ให้อูเป็นยังงี้บ้าง”

“เรียบร้อยแล้วค่านายท่าน”

พอเอ่ยถามหา ไอ ผู้ช่วยเสียงหวานของเขาแล้ว เธอก็ขานรับด้วยน้ำเสียงร่าเริงทันที

“ไอลองพยายามหาข้อมูลการเคลื่อนไหวที่จำเป็นสำหรับนายท่านมาหมดแล้วค่ะ โดยประมวลดูแล้ว สิ่งที่สำคัญต่อการกลับไปเล่นเกมของนายท่านจะมีดังต่อไปนี้ จะรับฟังเลยมั้ยคะ”

“ว่ามาเลยคนสวย”

สินคาล่าว่านั่นก็มีหน้าต่างข้อมูลจำนวนมากปรากฏขึ้นมาตรงหน้าของกันต์จนเขาต้องกวาดตามองไปรอบๆ ส่วนมากจะเป็นการเคลื่อนไหวของโลก EO ระบบใหม่ๆ ที่เพิ่มขึ้น หรือผู้เล่นหน้าเก่าๆ ตอนช่วงเบต้าเทสที่ยังอยู่ในเกม

“ระบบหลักของ EO ยังคงถูกแบ่งเป็นสี่เเผ่เช่นเคยค่ะ เฟรชชีส์ใช้ไฟวินด์เซ่ผู้ใช้ลม ออนดินผู้ใช้น้ำ และเลเวียร์ผู้ใช้ดิน พื้นที่ตั้งของเเผ่พันธุ์ต่างๆ ก็ยังเหมือนเดิม แต่พื้นที่ในโลก EO นั้นถูกขยายให้เพิ่มมากกว่าเดิมถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ เพื่อรองรับผู้เล่นในช่วงโอเพ่นเบต้าทำให้แผนที่ในโลกใหญ่ขึ้นมาก”

“ก็ควรจะทำแบบนั้นนะ เพราะตอนที่ฉันเดินทางกับเจ้าสามคนนั้นช่วงเบต้าเทสต์ เอาจริงๆ แค่อาทิตย์เดียวก็ไปจนทั่วทุกที่แล้ว ขึ้นไม่เพิ่มอะไรลงไปเลยคงจะน่าเบื่อแย่”

กันต์หันไปมองภาพแผนที่ใน EO ซึ่งเปลี่ยนไปจนเขาจำแทบไม่ได้ แต่ทิศที่ตั้งของแต่ละเเผ่พันธุ์นั้นก็ยังเป็นเหมือนเดิม ทิศเหนือเป็นของออนดิน ทิศใต้เป็นของเลเวียร์ ทิศตะวันตกเป็นของเฟรชชีส์ และทิศตะวันออกเป็นของวินด์เซ่

“ตอนนี้เมืองใหม่ๆ ที่ถูกสร้างขึ้นจากเดิมนั้นมีถึงหนึ่งร้อยเมือง มีไอเทมเพิ่มขึ้นอีกทั้งสิ้นสองแสนชนิด และเพิ่งจะได้รับการปลดล็อกจากผู้เล่นไปเพียงแค่แปดพันชนิดเท่านั้น มอนสเตอร์ชนิดใหม่ๆ ที่เพิ่มขึ้นจากช่วงเบต้าเทสต์ก็มีมากถึงห้าพันชนิด บอสตัวใหม่ก็เพิ่มขึ้นอีกสี่ร้อยแปดสิบตัว และยังมีแนวโน้มว่าทางทีมงานจะเพิ่มชนิดของมอนสเตอร์กับบอสขึ้นเรื่อยๆ ตามแพตช์ที่อัปเดตประจำปี รวมทั้งพื้นที่เกมและดันเจี้ยนใหม่ๆ ด้วยค่ะ”

“อืม...แล้วเรื่องระบบของเกมล่ะ” กันต์ถามต่อ

“ระบบความสมดุลของธาตุยังคงเดิมคะนายท่าน ไฟแพ่น้ำ น้ำแพล้มลมแพ่นดิน ดินแพไฟ ส่วนเลเวลตอนนี้ดันอยู่ที่หนึ่งร้อยจากเดิมที่ดันที่ระดับห้าสิบคะ ระบบการเรียนรู้เวทมนตร์และทักษะต่างๆ ยังต้องเรียนรู้ด้วยการบรรจุการ์ดที่ครอบจากมอนสเตอร์หรือทำเควสต์เหมือนเดิมคะ แล้วก็ยังมีระบบปลดล็อกความสำเร็จเพิ่มขึ้นมา...”

“อันนั้นฉันรู้แล้ว มีอย่างอื่นที่น่าสนใจอีกบ้างมั๊ย”

“นอกจากนี้ก็ยังไม่มีอะไรที่น่าสนใจเป็นพิเศษ ส่วนมากนายท่านไปลองดูในเกมได้โดยไม่มีปัญหาคะ”

โกล่าวเสียงหวาน กันต์พยักหน้ารับและปรบมือ บีบอัดหน้าต่างข้อมูล

นั่นเป็นก้อนเดียว ก่อนจะโยนเข้าไปในฐานเก็บข้อมูลในตัว

“แล้วข่าวการเคลื่อนไหวต่างๆ ในเกมละ มีอะไรที่ฉันต้องรู้มั๊ย” กันต์ถาม “ผู้นำของแต่ละเผ่ายังเป็นคนเดิมเหมือนช่วงเบต้าเทสตร์เปล่า”

“ใช่ค่ะ หัวหน้าของเผ่าเฟรซัสก็คือ ไกเซอร์ ส่วนของเผ่าออนด็นก็คือ ไชเรน เผ่าเลเวียร์ก็คือ ซาบินเน ส่วนของเผ่าวินด์เซ็ก็คือ เคียรา ค่ะ”

“หน้าเดิมๆ ทั้งนั้น” กันต์หัวเราะว่า “นี่ก็แล้วก็อยากจะเจอคนพวกนั้นแหละ ฉันยังจำได้เลยว่าตอนที่พวกนั้นเกณฑ์ผู้เล่นกว่าสองพันคนมารุมพวกฉัน จ้องจะฆ่าให้เลเวลลดเพื่อตัดกำลังนะ แล้วพวกฉันสี่คนก็หนีไปได้โดยไม่ได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่คนเดียว นึกถึงหน้าของพวกนั้นตอนตะลึงที่โละข้ากลิ้งทุกที...โดยเฉพาะเจ้าไกเซอร์นะ”

ว่าแล้วกันต์ก็หัวเราะว่า หน้าต่างข้อมูลบานหนึ่งปรากฏขึ้นมาตรงหน้าเขา ฉายภาพของผู้ชายร่างสูงคนหนึ่งที่มีใบหน้าบึ้งตึงจริงจัง และมีตัวหนังสือเขียนว่า “อัคคีสี่น้ำเงินไกเซอร์” กำกับไว้ด้านล่าง

“โอ้พวกนั้นฉันไม่ค่อยใส่ใจหรอก ก็ยอมรับละนะว่าเก่งใช้ได้ แต่ก็ไม่ใช่คู่มือของเทพอสูรแม้แต่หน่อย ฉันอยากรู้ข่าวของเจ้าสามสัตว์ประหลาดพวกนั้นต่างหากว่าเป็นยังไงบ้าง”

กันต์ถามออกไปด้วยรอยยิ้มเบิกบาน หากให้พูดตรงๆ ส่วนหนึ่งที่เขาสนใจที่จะกลับมายังโลก EO อีกครั้งก็เห็นจะเป็นเพราะอยากมาเจอเพื่อนๆ ทั้งสามคนที่ต่างแยกย้ายกันไปคนละเส้นทาง ป่านนี้ไม่รู้ว่เหล่าเทพอสูรทั้งสามนั้นจะไปสร้างชื่อเสียงไว้มากมายขนาดไหน เพราะขนาดช่วงเบต้าเทสตร์นั้นยังไม่มีผู้เล่นคนไหนเลยที่รู้จักกลุ่มเทพอสูรกลุ่ม ป่านนี้ก็คงจะโด่งดังกันแล้วเสียละ

ทว่าเอาจกลับเงิบและอ้าอึ้งไปอยู่นานโข ทำเอาผู้เป็นนายต้องเลิกคิ้วขึ้น

“เป็นอะไรไปไอ้หาข่าวของสามคนนั้นไม่เจอหรอ”

“คือ ก็เจออยู่หรอค่ะ แต่ว่า...”

ชัดเจนเลยว่าน้ำเสียงของไอนั้นแฝงความผิดหวังเอาไว้ ได้ยินดังนั้น

กันตจี๋ขมวดคิ้วเข้าหากัน

“มีเรื่องอะไรกันเธอไอ” เขาถาม

“นายท่านลองดูเองดีกว่านะคะ”

สิ้นคำกล่าวนั้นก็มีหน้าตาต่างข้อมูลสืบปรากฏขึ้นมาตรงหน้าของกันต
ทันที พวกมันฉายภาพของผู้เล่น ได้ภาพนั้นเขียนชื่อกำกับไว้อย่างชัดเจนว่า
เทพอสูร...ทว่าพลันได้เห็นภาพพวกนี้ กันตก็ถึงกับอึ้งจนอ้าปากค้าง ใช่ว่า...
รูปภาพกับข้อมูลพวกนี้เป็นของพวกเทพอสูรในเกมตอนนี้ก็จริงอยู่ แต่ว่า...

“ไอพวกบ้านี่มันเป็นใครวะ!”

กันตถึงกับร้องเสียงหลง จ้องมองภาพนั้นเขม็ง ยิ่งมองก็ยิ่งอึ้งเพราะ
คนในภาพล้วนไม่ใช่คนที่เขารู้จักเลยแม้แต่คนเดียว ทั้งสี่คนในภาพล้วนเป็น
ผู้ชายดูๆ แล้วอายุน่าจะราวๆ ยี่สิบห้าปีขึ้นไป บางคนก็เป็นตาตุ่งทำทางซี้เก็ก
บางคนก็เป็นตาตุ่งทำทางบ้าพลัง อีกคนก็เป็นผู้ชายผมยาวทำทางล่ำอางดั่งตั้ง
จนแทบจะเรียกเป็นกะเทยได้เลย ที่หนักสุดก็เห็นจะเป็นตาตุ่งหัวโล้นผิวสีเข้ม
จนเรียกว่าเป็นชาวต่างชาติได้เลยด้วยซ้ำไป!

“ด...เดี๋ยวละๆ แล้วนี่มันอยู่กันครบสี่คนเลยไม่ใช่หรือไงเนี่ย ไอบ้านี่มัน
มาได้ยังไงวะ”

ว่าแล้วกันตก็ลากหน้าตาต่างบานหนึ่งที่เขียนกำกับชื่อเอาไว้ว่า “ไลต์นิง
เทพอสูรสายฟ้า” ขึ้นมา รูปที่ปรากฏเหนือชื่อนั้นเป็นใบหน้าของตาตุ่งอายุน่า
จะเกินสามสิบแล้ว ทำทางกวนประสาท ไว้หนวด และฉีกยิ้มใส่กล้องในทำทาง
ที่เจ้าตัวคงจะคิดว่าหล่อที่สุดเลย

“ไอซี้เก็กนี่เป็นใครย!!” กันตร้องเสียงหลง “ถ้ามันเป็นเทพอสูรสายฟ้า
แล้วที่นั่งหัวโด่ตรงนี้เป็นใครวะเนี่ย”

ตอนนี้เขางงไปหมดแล้ว พลันตัวดสายตามองไปรูปของเทพอสูรคน
อื่นๆ ยิ่งมั่นใจเลยว่าอีกสามคนที่เหลือนั้นไม่ใช่เพื่อนของเขาแน่ๆ จริงอยู่ว่า
ภายในเกม EO นี้ปรับแต่งรูปร่างหน้าตาได้ แต่มันก็ไม่สามารถปรับแต่งให้
เปลี่ยนเป็นคนละคนได้ขนาดนี้หรอก เต็มที่ก็เสริมตาเสริมจมูก เหลาดาง หรือ
เปลี่ยนทรงผมนิดหน่อย แต่นี่พี่แกล่นเปลี่ยนไปทั้งโครงหน้าแบบนี้นี่มันเกินไป

ไม่ได้

แค่ดูก็รู้เลยว่าเทพอสูรสีคนนี้นั้น...ของเกี!

“นี่มันหมายความว่ายังไงกัน ไอ่”

กัณฑ์ถามใบหน้าแสดงความสับสน

“ไอเองก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาจะได้รับการยอมรับจากผู้เล่นทั่วไปว่าเป็นเทพอสูรในยุคไอเฟนเบต้า อีกทั้งยังได้รับไอเทมพิเศษที่มีเพียงชิ้นเดียวในโลกจากทางทีมงาน ในฐานะผู้เล่นกลุ่มแรกที่เอาชนะบอสตัวสุดท้ายได้ในช่วงเบต้าเทสอีกด้วย เท่ากับว่าทางทีมงาน EO ก็ยอมรับว่าคนพวกนี้คือกลุ่มเทพอสูรจริงๆ ค่ะ”

“...บ้าน่า”

ชายหนุ่มสทเสียงดัง เขาหรีตาลงแบบไม่เข้าใจ ในเมื่อผู้เล่นเพียงกลุ่มเดียวที่บุกเข้าไปเอาชนะบอสตัวสุดท้ายใน EO ได้คือพวกเขา เทพอสูรทั้งสี่คนแล้วไปๆ มาๆ ไหงมันถึงได้กลายเป็นเจ้าพวกนี้ไปได้ซะเนี่ย

“แล้วไม่มีใครออกมาค้านเรื่องนี้เลยเหรอ” กัณฑ์ถาม

“ไม่มีชาวแบบนั้นเลยนะค่ะ” ไอตอบเสียงอ่อย “อีกอย่าง ตอนนี้ดูเหมือนผู้เล่นกลุ่มเทพอสูรนั้นจะได้รับความนิยมจากผู้เล่นทุกคนมากพอตัวเลยละค่ะ ข้าพวกเขาแต่ละคนยังเป็นที่เคารพของกองทัพแต่ละเผ่าที่ขึ้นตรงกับหัวหน้าเผ่าเท่านั้นอีกด้วย เรียกได้ว่าการสู้รบของแต่ละเผ่านั้นจะนำทัพโดยพวกเขาทั้งหมด และด้วยความที่เหล่าเทพอสูรนั้นแยกย้ายไปสังกัดคนละกองทัพของสี่ทวีปใหญ่ ผู้เล่นทั่วไปก็เลยลุ้นให้มีการต่อสู้ระหว่างเทพอสูรเกิดขึ้น กลายเป็นจุดเรียกความสนใจจากผู้เล่นได้เป็นอย่างมากอีกด้วยค่ะ”

“อย่างเทพอสูรเนี่ยจะจะไปเข้าร่วมกับกองทัพบ้าง พวกนั้น แม้แต่คิดยังไม่เคยเลย พวกฉันไม่มีทางไปทำเรื่องน่าเบื่อพวกนั้นเด็ดขาด...แถมไปขึ้นตรงรับคำสั่งจากพวกหัวหน้าเผ่าเนี่ยนะ บ้าบอที่สุด”

กัณฑ์สบถอย่างหัวเสีย เขามองภาพของเหล่าเทพอสูรกำมะลอแล้วกลอกตาไปมา

“แล้วมีข่าวของเจ้าสามคนนั้นบ้างมั๊ย ฉันหมายถึงพวกตัวจริงนะ”

“คือ...หาไม่เจอเลยคะ”

ยิ่งได้ยินแบบนั้นแล้วกันต์ก็ยกมือขึ้นแตะริมฝีปาก ค่อยๆ วิเคราะห์อย่างใจเย็น

“แบบนี้เอง ความเคลื่อนไหวของเกมถึงได้เรื่องเข้ามามาก เพราะทุกคนเอาแต่หันมาให้ความสนใจเรื่องสงครามชิงพื้นที่ระหว่างสี่ทวีปใหญ่ มากกว่าที่จะให้ความสนใจเรื่องการออกไปผจญภัยข้างนอก แถมไอ้เจ้าพวกเทพอสูรกำมะลอนี่ก็ดันไปกระตุ้นให้คนสนใจเรื่องสงครามเป็นหลักเสียอีก...เจริญละครับพี่น้อง”

แค่มองข้อมูลนิดเดียวเท่านั้นกันต์ก็อ่านเกมได้ขาดแล้ว เขาถอนใจออกมาเบาๆ ทนมองหน้าไอ้พวกเทพอสูรกำมะลอพวกนี้ต่อไปไม่ไหวจนต้องบีบข้อมูลเป็นก้อนและโยนเข้าไปในคลังข้อมูล

“แล้วเราก็ค้นไม่มีช่องทางติดต่อไอ้เจ้าสามคนนั้นด้วย ไม่รู้ว่าพวกมันยังเล่นกันอยู่หรือเปล่า ผลออก ได้ยกทีมกันเล็กเล่น EO ไปหมดแล้วละมังนะ” กันต์ยกมือขึ้นกุมขมับ

“พวกเขาสามคนยังออนไลน์อยู่ใน EO แน่หนอนคะนายท่าน”

จู่ๆ ไอ้ก็เอ่ยขึ้นมาเสียงใส ทำให้กันต์ชะงักไป

“เรารู้ได้ยังไงกัน”

“ก็ไอ้จ๊อบสัญญาของ A.I. ที่พวกเขาสามคนใช้กันได้จากในโลก EO นะสิคะ พวกเราเคยทำงานร่วมกันมาตั้งหลายปี ทำไมไอ้จะจำคลื่นสัญญาณของแต่ละคนไม่ได้ล่ะคะ”

“จริงหรอ” กันต์ยิ้มออกได้ในที่สุด “ถ้าจ๊อบติดต่อหาพวกเขาทางช่องสัญญาณของ A.I. ได้มั๊ย”

“ไม่ได้หรอกคะ ไอ้แค่จับสัญญาณได้เฉยๆ แต่ติดต่ออะไรไปไม่ได้ อีกอย่างตอนนั้นนายท่านก็ติดสอยห้อยตามไปเพราะไม่อยากให้พวกเขาติดต่อนายท่านได้ เพราะฉะนั้นคงหมดสิทธิ์ค่ะ แต่ก็ยืนยันได้ว่าพวกเขาออนไลน์อยู่จริงๆ ไอ้จ๊อบจับสัญญาณได้”

กันต์เบ้าปากเพราะเพิ่งโดนยัย A.I. ตัวแสบของตนเองแฉซะงั้น

ดอก แต่ก็พอจะยิ้มออกกับข่าวดีนั้น

“ถ้าฉันพอจะจับตำแหน่งที่ชัดๆ ได้มั๊ยว่าพวกเขาอยู่ตรงไหนของ EO บ้าง”

“ก็พอได้ค่ะ แต่เป็นสัญญาณที่กว้างๆ นะคะ คงเจาะจงอะไรมาไม่ได้”

แล้วไอก็เปิดแผนที่ขึ้นมา ภายในแผนที่นั้นมีจุดใหญ่ๆ กะพริบอยู่สามจุด แบ่งไปตามทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันตก ซึ่งก็เป็นวงกลมขนาดใหญ่ที่ไม่อาจเจาะจงได้ชัดเจนว่าจุดกะพริบนั่นอยู่ตรงไหนกันแน่ แต่ที่แน่นอนเลยก็คือ พวกเทพอสูรตัวจริงยังออนไลน์อยู่ใน EO จริงๆ ด้วย

แต่นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้กันตั้มอย่างโล่งอก

“ถ้าพวกนั้นยังอยู่ใน EO จริงๆ แล้วทำไมถึงได้ยอมให้เจ้าพวกกำมะลอ นั้นมันแอบอ้างชื่อแบบนี้ละ นิสัยอย่างพวกนั้นไม่มีทางยอมให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นแน่ โดยเฉพาะเจ้าซัมเมอร์ หรือว่า...”

จะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับสามคนนั้น...คิดๆ แล้วทั้งสี่หน้ากับแววตาของกันตั้มก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง โดยที่ไอนั้นอยากจะทำออกมาว่า แววดาของผู้เป็นนายนั้นช่างเหมือนกับช่วงตอนที่ เป็น เทพอสูรสายฟ้า เหลือเกิน แต่เธอก็ได้แต่เงิบบออยู่อย่างนั้นเอง

กันตั้มไม่ได้พูดอะไรออกมาอีกเลยและสั่งให้ไอไปโหลดข้อมูลของเกมทั้งหมดที่อยู่ในชั้นวางหนังสือในห้องแห่งนี้มา เพื่อจะเอาไปใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง สมองก็ทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่ผ่านมาและคาดการณ์เรื่องที่กำลังเกิดขึ้นอย่างใจเย็น แม้จะยังมีข้อมูลค่อนข้างน้อย แต่ด้วยสัญชาตญาณที่คบหาอยู่กับเหล่าเทพอสูรที่เหลือ ซึ่งบอกได้เลยว่าแต่ละคนนั้นล้วนเป็นสัตว์ประหลาดที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกมานาน ผลลัพธ์ที่ได้คือ สถานการณ์ตอนนี้มันสวนทางกับเหตุและผลเกินไปจนสรุปออกมาไม่ได้

จนกระทั่งเวลาผ่านไปครบสองชั่วโมงอย่างรวดเร็ว

“ยินดีด้วยค่ะ ตอนนี้การโอนถ่ายข้อมูลของคุณผู้เล่นได้เสร็จสิ้นแล้วค่ะ”

เสียงของ NPC สาวเฝ้าดั่งขึ้น พร้อมกับการปรากฏของร่างออรชที่
กลับเข้ามาในห้องลงทะเลเป็นอีกครั้งหนึ่ง

“นี่คือข้อมูลปัจจุบันของคุณผู้เล่นคะ”

เธอเปิดหน้าต่างข้อมูลบานหนึ่งขึ้นและผลึกมันมาหยุดอยู่ตรงหน้ากันต์

หน้าต่างข้อมูลตัวละคร (Player Window)
ชื่อ : ไลต์นิง (Lighting) เผ่าพันธุ์ : วินด์เซ่ เลเวล : 1
พลังชีวิต (HP) : 1,230 พลังเวท (MP) : 5,500
<u>ค่าความสามารถ</u> พลังโจมตี (STR) - 80 พลังป้องกัน (VIT) - 20 ความเร็ว (AGI) - 200 พลังเวทมนตร์ (MGP) - 100 ทักษะ (SKI) - 100 โชค (LUK) - 150
ค่าพลังรวม (AST) - 650

พอได้เห็นตัวเองกลับไปอยู่เลเวลหนึ่งใหม่อีกครั้งกัณฑ์ก็ถึงกับถอนใจออกมาวาวๆ ถึงจะทำใจเอาไว้แล้วก็เถอะ แต่เขาใช้เวลาเล่นถึงหนึ่งปีเต็มๆ กว่าจะมาถึงเลเวล 50 ถ้านับเป็นช่วงเวลาในโลก EO ละก็เท่ากับว่าเขาเล่นไปวาวๆ สามปีเลยทีเดียว!

แล้วจู่ๆ ช่วงเวลาสามปีของเขาก็หายวับไปในพริบตา!

“โอ้ๆ เดี่ยวเรามาช่วยกันเก็บเลเวลใหม่ด้วยกันนะคะนายท่าน”

โอบล้อมใจราวกับรู้ได้เลยว่าสีหน้าของกันดัั้นกำลังสื่อถึงอะไรบ้าง

“อ้อ...ฉันกำลังทำใจอยู่นะ” กันต์ลากเสียงอ่อนใจ

“ตกลงว่าไม่มีอะไรผิดปกตินะคะคุณผู้เล่น ต้องการลงทะเบียนด้วยไอดีนี้เลยมั๊ยคะ”

เอด้าเอ่ยถามออกมาอีกครั้ง กันต์ชะงักไปและยกมือขึ้นปรางมาก่อน

“ผมต้องการแก้ไขข้อครับ”

“ยินดีให้บริการค่ะ คุณผู้เล่นต้องการใช้ชื่อใหม่ว่าอะไรคะ”

“กันต์”

“รับทราบค่ะ”

เอด้าหันไปดำเนินการให้ และส่งตัวหนังสือที่เขียนชื่อของเขามาให้ดู เพื่อยืนยันว่าเขียนแบบนี้ถูกต้องหรือเปล่า ซึ่งกันต์พยักหน้ารับทันที

“คุณผู้เล่นต้องการปรับเปลี่ยนอะไรอีกมั๊ยคะ”

“ไม่ต้องแล้วครับ ลงทะเบียนได้เลย”

“รับทราบค่ะ”

ไม่ช้าเอด้าก็ลงทะเบียนไอดีให้เขา และมีตราสัญลักษณ์การลงทะเบียนถูกต้องประทับอยู่ตรงด้านล่างของหน้าต่างข้อมูล NPC สาวหันมายิ้มให้กันต์อีกครั้ง

“การลงทะเบียนเสร็จสิ้นแล้วค่ะ มีอะไรจะสอบถามดิฉันอีกมั๊ยคะคุณกันต์”

“ไม่มีแล้วครับ”

“รับทราบค่ะ” เอด้าเริ่มดำเนินการต่อ “เนื่องด้วยไอดีของคุณผู้เล่น

กันต์เป็นไอทีพิเศษที่ได้รับการลงทะเบียนกับทีมงาน EO และถูกจัดให้เป็นไอทีทดสอบ ทางเราจึงต้องขออนุญาตบันทึกข้อมูลการเคลื่อนไหวภายในเกมของคุณผู้เล่นตลอดเวลา มีปัญหาอะไรมั๊ยคะ”

คำกล่าวนั้นทำให้กันต์ต้องครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จริงอยู่เขาสัญญาว่าจะกลับเข้ามาเล่นเกม EO เพื่อช่วยเหลือพี่สาว แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะมีปัญหาอะไรบางอย่าง ซึ่งหากเป็นไปตามที่คิดเอาไว้ เขาก็ควรจะมีดะวะตัวเป็นพิเศษ แต่อย่างน้อยๆ การมีตัวตนของเทพอสูรก้ามะลอนั้นคงจะช่วยให้ตัวตนที่แท้จริงของเขาถูกปกปิดไว้มิดชิดขึ้น เพราะฉะนั้นก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร หรือถึงมีจริงๆ ทางออกสุดท้ายคงต้องให้พี่กุลที่เป็น GM ช่วยเหลือเอา คิดได้ดังนั้นกันต์จึงหันไปส่ายหน้ากับเอต้า

“ไม่มีปัญหาครับ ผมอนุญาต”

“คะ GM ที่ดูแลไอทีของคุณผู้เล่นก็คือ GM กุล หมายเลขประจำตัว GM0030 คะ” เอต้าส่งข้อมูลไอทีและรูปของกุลธิดามาให้ กันต์พยักหน้ารับอีกที “ถ้าเช่นนั้นการลงทะเบียนก็เสร็จสิ้นแล้วคะ จากนั้นไปดิฉันจะส่งคุณผู้เล่นเข้าไปในโลกของ EO คุณผู้เล่นต้องการไปเกิดในเมืองไหนเป็นพิเศษหรือไม่คะ”

คำถามนี้ทำให้ชายหนุ่มต้องคิดอีกครั้ง ไหนๆ ก็จะต้องกลับไปเริ่มเล่นใหม่ตั้งแต่แรก อีกทั้งคงยังต้องใช้เวลาเล่นสักพักกว่าจะมีกำลังมากพอที่จะเคลื่อนไหวทำอะไรได้อย่างจริงจัง อย่างน้อยก็คงต้องไปซบตัวให้ห่างจากเมืองหลวงของวินด์เซิร์กกระยะหนึ่งก่อน

“ถ้าฉันเรากลับไปที่บ้านเกิดแรกที่เราออนไลน์พร้อมกันดีกว่านะไอ”

กันต์หันไปขอความเห็นผู้ช่วยเสียงหวานของเขา ซึ่งไอก็ตอบกลับมาทันที

“โอเห็นด้วยค่า ที่นั่นมีสมุนไพรหลากหลายชนิดเหมาะที่จะให้นายท่านใช้ทักษะการปรุงยาเพื่อหาเงินมาใช้ก่อน อีกทั้งถ้าระบบยังไม่เปลี่ยนแปลงอะไรที่นั่นก็มีมอนสเตอร์อยู่หลายชนิดตั้งแต่เลเวลต้นๆ ยันเลเวลโหดๆ เลยด้วย... ไอสนับสนุนค่า!”

ได้ยืนดั่งนั้นกันตึกหัวเราะกับท่าทางที่ร่าเริงขึ้นมาของผู้ช่วย

“โอเค ถ้าฉันช่วยส่งผมไปที่เมืองวินด์มิลล์ ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ด้วยครับ” กันตึกหันไปพูดยิ้มๆ ส่วนเอด้าพยักหน้ารับ

“รับทราบค่ะ ดิฉัน เอด้า ยินดีที่ได้ให้บริการคุณ จากนั้นไปก็ขอให้คุณ ลูกค้าสนุกกับโลก EO ของเรา และดิฉันขออวยพรให้คุณประสบความสำเร็จ ในการผจญภัยค่ะ”

3

เมืองวินด์มิลล์ และเพื่อนคนแรก



“ยินดีต้อนรับสู่โลก EO ค่ะนายท่าน”

ทันทีที่ปรากฏตัวขึ้นมาในโลกต่างมิติ เสียงหวานๆ ของไอก็ชักขึ้นมา
สิ่งแรกที่สัมผัสได้ก็คือสายลมเย็นสบายพัดผ่านร่างไป ดวงตาคมกริบของ
ชายหนุ่มมองไปรอบๆ แลเห็นป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์รายล้อมตัวเขา แสงแดด
อบอุ่นส่องผ่านลงมาจากแมกไม้เบื้องบนดูสวยงามยิ่ง พอมองออกไปไกลๆ
ก็เห็นมอนสเตอร์กระต่ายปาสีน้ำตาลกับสไลม์สีส้มวิ่งไล่กวดกันอยู่

กันต์ค่อยๆ สูดลมหายใจให้เต็มปอด กลืนแห่งความสดชื่นที่สมจริง
ทำให้ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

“กลับมาแล้วสินะไอ พวกเรามาอยู่ที่นี่อีกแล้วสินะ”

“ค่ะ!”

ไอรับคำด้วยเสียงร่าเริง กันต์หัวเราะพรีด

“เออละ ไหนๆ ก็กลับมาแล้ว ถ้าจันเธอเผลอน้ำมาเจอกันหน่อยซิ”

“อ่า...ทำไม่ได้ค่ะ”

คำตอบที่ได้รับทำให้ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น

“ทำไมล่ะ อียบอกนะว่าอายฉัน ไม่ต้องอายหรอกน่าเราไม่ได้เจอหน้ากันมาตั้งปีแล้วนะ ฉันก็อยากเห็นหน้าตาน่ารักๆ ของผู้ช่วยบ้างจะเป็นอะไรไป”

“ไม่ใช่แบบนี้ค่ะนายท่าน” ไอธอนใจ “คือดูเหมือนว่าไม่ใช่เพียงแค่ นายท่านเท่านั้นที่ระดับลดลงไปเหลือหนึ่ง ดูเหมือนว่าระดับของไอก็ลดลงไป เหลือหนึ่งด้วยเช่นเดียวกันค่ะ เพราะฉะนั้นตอนนี้ไอจึงไม่มีความสามารถมากพอที่จะออกไปให้นายท่านเห็นหน้าได้”

“เธอก็ด้วยหรอเนี่ย...” กันต์ถึงกับเบ้าปาก

ดูเหมือนว่าการถูกลดระดับมาจนเหลือหนึ่งแบบนี้จะส่งผลไปถึง A.I. ที่ต้องอาศัยค่าประสิทธิภาพสะสมจากเขาไปเพิ่มความสามารถให้ด้วยแะ คิดๆ แล้วก็ได้แต่แข็ง

“ท่าทางเราต้องตรวจสอบกันนานเลยนะว่าเหลืออะไรให้ฉันไปทำทุนได้บ้าง”

“ไอก็ว่าอย่างนั้นแหละค่ะ”

ทั้งเจ้านายและลูกน้องก็ได้แต่ถอนใจ หามุมสงบนิ่งทำใจกันได้ต้นไม้ และเปิดหน้าต่างข้อมูลตัวละครออกมาดูพร้อมๆ กัน

“ค่าพลังของนายท่านถูกลดลงไปทำให้เหมือนกับตอนที่เล่นใหม่ๆ เลยนะคะ เห็นแล้วแห้งแล้งดีจัง”

“อย่าอย่ามาได้มัย” กันต์ถอนใจ “เรื่องของค่าพลังคงไม่มีปัญหาอะไร ถ้าเลเวลเพิ่มขึ้นมันก็จะพัฒนาขึ้นอัตโนมัติโดยสรุปรวมจากผลงานในการต่อสู้ ไซม์ยไอ”

“ใช่แล้วค่ะ แต่ว่าช่วงไอเฟ้นเบต้าเลเวลจะไปต้นอยู่ที่ระดับ 100 เพราะฉะนั้นค่าพลังสูงสุดที่เคยมีได้แค่ชนิดละ 1,000 ก็จะเพิ่มไปเป็น 2,000 ค่ะ”

“อ้อ...” กันต์ลากเสียงรับ ก่อนจะมองค่าความสามารถของเขา “ถ้าจั้นจากเดิมที่ค่าความสามารถรวมจะสูงสุดที่ 6,000 ก็จะไปถึงที่ 12,000 แทนสินะ... สำหรับฉันคงต้องเน้นค่าความเร็วกับโชคเหมือนเดิม ส่วนอันอื่นปรับให้บาลานซ์กันก็พอ”

กันต์สรุปและหันไปตรวจข้อมูลชนิดอื่นต่อไปโดยละเอียด โดยที่ค่าพลังของผู้เล่นนั้นประกอบมีหกชนิด คือ...

พลังโจมตี (STR) เกี่ยวข้องกับการโจมตีทางกายภาพ และมีผลกับค่าความเหนียวล้าสะสม

พลังป้องกัน (VIT) เกี่ยวข้องกับการป้องกัน ยังมีเยาะก็ยั้งแข็งแกร่ง รับการโจมตีได้มาก มีผลกับ HP ด้วย

ความเร็ว (AGI) เกี่ยวข้องกับความคล่องตัว ยังมีเยาะร่างกายก็ยั้งเบาเคลื่อนที่ได้เร็ว

พลังเวทมนตร์ (MGP) เกี่ยวข้องกับพลังโจมตีและป้องกันเวทมนตร์ มีผลกับ MP ด้วย

ทักษะ (SKL) เกี่ยวข้องกับการใช้เวทมนตร์และทักษะ ยังมีเยาะระยะดีเลย์และความเร็วในการร่ายเวทก็ยั้งน้อย มีผลกับความสำเร็จในการสร้างสิ่งของอีกด้วย

โชค (LUK) เกี่ยวข้องกับการเพิ่มอัตราความสำเร็จทั้งหมดในเกม ทั้งการเปิดสมบัติ สร้างสิ่งของ โอกาสใช้เวทมนตร์ที่มีความเสี่ยง และยังมีผลกับอัตราการโจมตีแบบ Critical อีกด้วย

พอได้ตรวจสอบค่าพลังต่างๆ ของตนเองโดยละเอียดแล้ว กันต์กับไอกิ่งลงความเห็นว่ายวณนี้ตัวเขาเองอย่าเพิ่งไปเสี่ยงห้าวกับผู้เล่นด้วยกันจะเป็นการดีที่สุด ถึงค่าพลังโดยรวมจะถือว่าสูงมากเมื่อเทียบกับผู้เล่นทั่วไป แต่อัตว์เลข 1 ที่มันต่อท้ายคำว่า เลเวล ก็เป็นอะไรที่น่ารำคาญใจลึนดี!

“งั้นเรามาดูเวทมนตร์กับทักษะที่ฉันบรรจุไว้ดีกว่า”

“ค่ะ”

ไอรับคำด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ ในจังหวะที่กันต์นั้นเลื่อนหน้าต่างข้อมูลทักษะตัวละครมาดู

หน้าต่างทักษะ (Skill Window)	
<u>เวทมนตร์ที่มีในตัวจำนวน 235 บท</u>	
.....▶ เวทมนตร์โจมตี 135 บท ◀.....	
.....▶ เวทมนตร์ป้องกัน 53 บท ◀.....	
.....▶ เวทมนตร์ติดตัว 40 บท ◀.....	
.....▶ เวทมนตร์พิเศษ 7 บท ◀.....	
<u>ทักษะที่มีในตัวจำนวน 7 ชนิด</u>	
นักพฤกษศาสตร์ (Botanist) ระดับ 5 (Rank.S)	
นักเล่นแร่แปรธาตุ (Alchemist) ระดับ 5 (Rank.S)	
พ่อครัว (Chef) ระดับ 5 (Rank.B)	
นักล่าสมบัติ (Treasure Hunter) ระดับ 3 (Rank.S)	
ช่างทอผ้า (Weaver) ระดับ 3 (Rank.A)	
นักขุด (Miner) ระดับ 3 (Rank.C)	
นักตกปลา (Fisher) ระดับ 2 (Rank.B)	

จึงมองหน้าต่างของตัวเองแล้วกันต์ก็ไล่ดูเวทมนตร์ที่เขาบรรจเอาไว้ตั้งแต่ช่วงเบต้าเทสต์ ซึ่งดูเหมือนจะเยอะจนขี้เกียจเข้าไปตรวจสอบโดยละเอียด แต่ได้รับการยืนยันจากไอวายังอยู่ครบก็โอเคแล้ว แต่ทุกเวทถูกลดระดับลงเหลือครึ่งเดียว

“เอาเถอะ เวทบางชนิดทำให้ระดับเต็มแต่เลเวลอย่างฉันตอนนี้ก็ไม่มีปัญญาไปใช้ได้อยู่ดี”

กันต์บ่นอย่างอ่อนนใจ ส่วนไอได้แต่หัวเราะแะๆ แล้วเขาก็หันมาให้ความสนใจรายการทักษะบ้าง ซึ่งก็โดนลดระดับลงมาครึ่งหนึ่งตามระเบียบ

“ดูสิไอ ทักษะนักพฤกษศาสตร์กับนักเล่นแร่แปรธาตุกลายเป็นทักษะหายาระดับ S ไปแล้วแฮะ ตอนที่เล่นเบต้าเทสต์ยังเป็นระดับ A อยู่แท้ๆ เชียว”

“ค่ะ” ไอรับคำและเงยไปครู่หนึ่ง “ดูเหมือนว่าตอนนี้ทักษะการเล่นแร่แปรธาตุกับพฤกษศาสตร์จะกลายเป็นทักษะที่หาได้ยากมากๆ ผู้ที่มีทักษะนี้อยู่ในตัวก็ไม่คิดจะถ่ายทอดวิชาให้ใคร มีหน้าซ้ำ ดูเหมือนว่าตั้งแต่โอเพนเบต้าออกมา จะมีไอเทมใหม่ๆ ที่ปลดล็อกจากการเล่นแร่แปรธาตุเพิ่มขึ้นมาก ทักษะนี้ก็เลยกลายเป็นของดีไปเลยล่ะ ส่วนทักษะนักพฤกษศาสตร์ที่เกือหนุนกันก็ได้ผลกระทบไปด้วย”

ไอยินดั่งนั้นกันต์ก็ยิ้มพล่ล้นที่

“แบบนี้ก็หวานหูฉิ้นเลยนะสิ ตลาดเล่นขาดนักปฐยาแบบนี้ ชักจะเห็นช่องทางหาเงินมากมายๆ แล้วละไอ เตรียมหาข้อมูลของตลาดยามาให้ฉันได้เลยคนสวย”

“รับทราบค่ะ!”

ไอยินหว่านรำพันที่ เธอยังจำได้ดีว่าเจ้านายของตนเติบโตขึ้นมาได้ด้วยการปฐยาขายในช่วงต้นๆ ขนาดตอนนั้นยังเป็นช่วงเบต้าเทสต์ที่มีชนิดของยาอยู่ไม่มากนัก แต่นายท่านของเธอก็ใช้ความเป็นอัจฉริยภาพปลดล็อกยาชนิดใหม่ๆ ได้เป็นคนแรกๆ ของเกมจนสร้างรายได้มหาศาล...แค่คิดเธอก็ชักจะเริ่มสนุกแล้ว

จากนั้นกันต์กับไอก็ใช้เวลาร่วมๆ ครึ่งชั่วโมงตรวจสอบความเรียบร้อยทั้งหมดของตัวเอง รวมไปถึงข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นเกม ซึ่งก็ไม่ได้แตกต่างไปจากช่วงเบต้าเทสต์มากนัก แคมโสดที่ข้อมูลมอนสเตอร์หรือไอเทมชนิดต่างๆ ที่ไอบันทึกลงเอาไว้มันไม่ได้โดนลบไปด้วย นี่แหละที่จะเป็นอาวุธหลักให้เขาไปบุกตะลุยตลาดในเกมได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สูตรปฐยาต่างๆ ที่เขابันทึกลงเอาไว้มันต้องเป็นของล้ำค่าที่สุดแน่

“เอาละ ทั้งเงินกับไอเทมต่างๆ ก็โดนลบออกไปหมดเกลี้ยง เท่ากับว่าเราต้องเริ่มกันตั้งแต่ต้นนับหนึ่งเลยสินะ ตอนนี้คงต้องปล่อยเรื่องของเจ้าสามคนนั้นไปก่อน แล้วไปลุยกันในเมืองดีกว่า”

พูดแล้วก็ดันตัวลุกขึ้นยืนทันที ทว่าในตอนนั้นเองที่จู่ๆ เขาก็ชะงักไปก่อนจะขำเลื่อมองไปด้านหลัง

พริบตานั่นเองที่รู้ม่านตาของกันต์หดเล็กลงและเห็นวัตถุบางอย่างพุ่งเข้ามาใส่เขาด้วยความเร็วสูง ทำเอาเขากลั้งตัวหลบแทบไม่ทัน และสิ่งที่พุ่งมาปักเข้ากับพื้นก็คือ ลูกธนู นั่นเอง

“โอ๊ะ! ไวปานวอกเลยนะเนี่ย เป็นแค่ผู้เล่นใหม่แท้ๆ แต่ฝีมือใช้ได้เลยแฮะ”

เสียงกวนๆ ดังขึ้นมาจากวิธีนั้นๆ ทำให้กันต์ต้องคอยๆ ดันตัวลุกขึ้นยืนและหันไปมองเซมิง แลเห็นร่างของผู้เล่นปริศนาถึงห้าคนเดินแหวกต้นไม้เตี้ยๆ เข้ามาพร้อมกับรอยยิ้มกวนๆ

“ไม่ต้องห่วง ไม่ได้กะยิงให้ตายหรอก แค่จะทำให้ขยับไม่ได้เท่านั้นเอง”

ว่าแล้วเจ้าคนแปลกหน้าที่เดินออกมาหน้าสุดก็หัวเราะว่า กันต์จ้องมองคนทั้งห้าอย่างใจเย็น สามคนแรกเป็นพวกผู้เล่นสายประชิด หนึ่งคนเป็นจอมเวทเพียวๆ อีกคนใช้ธนูเป็นอาวุธ

ด้วยสภาพเครื่องสวมใส่ที่เป็นเกราะเหล็กและมีโทนสีแดงเป็นหลัก รู้ได้ทันทีเลยว่าพวกนี้ก็คือพวกเผ่าไฟ เฟรซิส

“พวกนายเป็นคนของเผ่าไฟนี่ มาทำอะไรในพื้นที่แถบนี้กันไม่ทราบ”

กันต์ถามออกไปด้วยสีหน้าเรียบเฉยแต่คนกลุ่มคนนั้นหัวเราะกันดังลั่น เจ้าคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดและคาดว่าจะเป็นหัวหน้าทีมนั้นยิ้มแฉ่ง มันสวมเกราะหนักและแบกโล่ไว้ด้านหลัง น่าจะเป็นพวกนักดาบเวท ใบหน้ากวนประสาทนั้นไว้หนวดและโกกหัวด้วยผ้าคาดสีแดง

“เป็นแค่ผู้เล่นใหม่แท้ๆ แต่ก็ดูจะเข้าใจเรื่องเกมดีนี่ไอ้หนู” มันว่าเสียงใส “แต่เสียใจด้วยนะ เมืองที่มีความคึกคักกันด่าแบบนี้มันขวางทางพวกเราไว้ไม่ได้หรอก อีกอย่างกองทัพใหญ่ของวินด์เซ็กก็ไปกระจุกอยู่ที่เมืองหลวงกันหมด เพราะฉะนั้นพวกเราก็ไม่จำเป็นต้องกลัวอะไร นี่ก็อยากจะไปไหนก็ได้”

กันต์ฟังด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์อะไรทั้งนั้น

“นายท่านคะ พวกมันมีค่าหัวหมดเลยคะ...”

ไอเอ่ยเตือนทำให้กันต์อ้าปากค้าง รู้ทันทีว่ากลุ่มคนตรงหน้านั้นเป็นใครกันแน่

“พวกแกคือพวก NK (Newbie Killer หรือผู้พิฆาตมือใหม่) นั่นสินะ”

พอได้ยินคำกล่าวนั้น เจ้าพวกคนของเผ่าไฟทั้งห้าก็วิ่งไปนิดๆ ก่อนจะแผดเสียงหัวเราะชอบใจยกใหญ่

“แกนี่มันเป็นมือใหม่ที่รู้มากจริงๆ นะไอ้หนู คงจะศึกษามาอย่างดีเลยสิทำ”

กันต์ไม่ได้ตอบอะไร หากพูดถึง NK แล้ว ก็คือกลุ่มผู้เล่นชั้นสวะที่วันๆ ไม่ทำอะไรเลยนอกจากไล่ฆ่าผู้เล่นหน้าใหม่ของเกม บ้างเพื่อคอยชิงไอเทม บ้างก็ทำเพื่อความสนุกสนานของตนเอง โดยผู้เล่นพวกนี้มักจะเลือกลงมือในเมืองที่อยู่ห่างไกลความเจริญ และมีการคุ้มกันของทหารประจำเมืองต่ำ...ซึ่งเมืองวินด์มิลล์แห่งนี้ก็อยู่ในข่ายนั้นด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย

“ในเมื่อรู้แบบนี้ก็ดีแล้วจะได้ไม่ต้องสาธยายมาก ถ้าไม่อยากจะตายตั้งแต่เนิ่นๆ จงส่งไอเทมทุกอย่างที่แกมีมาให้หมดเดี๋ยวนี้ แล้วพวกฉันจะใจดีปล่อยแกไป”

ฟังแล้วกันต์ก็เบ้าปากกับบทผู้ร้ายหนังไทยโบราณของเจ้าคนตรงหน้า มันไม่มีอยู่แล้วไอ้ที่ว่าจะปล่อยให้รอดอย่างปลอดภัยนะ ลองได้เทรตไอเทมให้ไป สุดท้ายพวกมันก็จะฆ่าอยู่ดี เพราะมือใหม่ทั้งหลายนั้นคงจะไม่มีเงินไปจ้างนักฆ่ามาเล่นงานคนพวกนี้ และแม้จะมีค่าหัวติดตัวอยู่ แต่เนื่องจากงจใจเล่นงานแต่พวกมือใหม่ ค่าหัวของมันจึงไม่ได้สูงอะไรนัก

อีกอย่างตอนนี้เขาก็ไม่มีทั้งเงินและของอะไรให้พวกมันอยู่ดี ถ้าเป็นผู้เล่นใหม่ที่เพิ่งลงทะเบียนก็อาจจะได้ไอเทมมาสร้างตัวบ้างหรอก แต่ในกรณีผู้เล่นที่โอนเซฟมานะไม่ได้รับของอะไรมาสร้างตัวเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

กันต์ก็เลยได้แต่ถอนใจ นึกโทษความซวยของตนเองที่ดันมาได้ไอ้พวกบ้านี้เป็นคนต้อนรับการกลับมาเล่นเกมอย่างอบอุ่นขนาดนี้

“เป็นอะไรไปเจ้าหนู อย่าเอาแต่นิ่งสิไว้ย รีบๆ เทรตของมาให้พวกฉันซะ มีเงินมีไอเทมเท่าไรส่งมาให้หมด!”

ว่าแล้วมันก็ชักดาบออกมาชูอีกแรง พร้อมกับเสียงหัวเราะกระหึ่มถ่วน
หน้า

“เฮ้ยๆ อย่าไปชูไฉ่หน้าอ่อนเขาเสียงดังแบบนั้นสิวะ เดี่ยวตกใจรีดไป
จะแย่นะ”

คำพูดของเจ้า NK คนหนึ่งทำให้ไฉ่ต้องขัดใจจนเดาะลิ้นออกมาเสียง
ดัง

“ปากเก่งจริงๆ ไฉ่ทนไม่ไหวแล้วละ ชว่มันเลยคะนายท่าน”

ความเหลืออดของ A.I. สาวทำให้กันต์ถึงกับแบ่ปาก

“เฮ้ยๆ เมื่อกี้เพิ่งคุยกันหยกๆ ว่าจะหลีกเลี่ยงการปะทะกับผู้เล่นคนอื่น
นะ ไฉ่มาคุยกันแบบนี้เล่า” กันต์กระซิบตอบด้วยน้ำเสียงเบาหวีที่ได้ยินกันแค่
สองคน

“ก็ไฉ่ไม่ชอบคนปากดีแบบนี้ละ แถมมันยังดูถูกนายท่านด้วย ถึงนาย-
ท่านจะอยู่ระดับ 1 แต่ไฉ่ดูแล้วคนพวกนี้ไม่น่าจะอยู่เกินระดับ 25 แถมเอาแต่
ตบเด็กไปวันๆ ฝีมือคงอยู่ในระดับกาก ตบให้เกรียนแตกเลยคะนายท่าน”

กันต์ถึงกับยกมือขึ้นกุมขมับอย่างอ่อนใจกับไอ้ความใจร้อนของแม่ A.I.
ฝีปากกล้าของเขาที่ดูเหมือนจะไปอ่านอะไรมาเกินความจำเป็นและไปจำ
ศัพท์วัยรุ่นแบบผิดๆ มาอีกตามเคย

“เฮ้ยๆ อย่าเอาแต่ร้องไห้สิไฉ่ รีบๆ เทรดของมาซะ!”

พอเห็นกันต์กำลังยกมือขึ้นบีบขมับไฉ่บ้ำพวกนั้นก็ดันไปนึกว่าเขากลัว
จนร้องไห้ พลันตั้งท่าจะเข้ามาเล่นงานกรรโชกทรัพย์แบบถึงเนื้อถึงตัว กันต์ก็
เลยจำต้องถอนใจออกมายาวเหยียด

“...ให้ตายสิ ไม่อยากเบลอแรงกับพวกเง่านี้เลยแฮะ แต่สงสัยจะช่วย
ไม่ได้”

“เมื่อไหร่จะโนะ!”

ฟุบ!

เหมือนจะได้ยินนายกันต์แวะเข้าให้มันก็เลยโวยวายออกมา หากแต่
ยังไม่ทันจะได้ก้าวขาก็มีลูกธนูปริศนาพุ่งมาจากด้านหลังของกันต์ เสียบเข้า

กลางอกของเจ้าหัวหน้ากลุ่ม NK อย่างจัง เล่นเอามันถึงกับตาเหลือก

“อ...อะไรกัน”

ไฉ่ครั้นจะยกมือขึ้นจับลูกธนูที่ปักอยู่กลางอกก็มีเสียงวู้ด! ดังแหลมบาดหูออกมาทันที กันต์รีบก้มลงไปมองลูกธนูตรงหน้าอกของเจ้าคนตรงหน้าเท่านั้นเองก็รู้เลยว่า...

“ฉิบเป้งแล้ว ธนูระเบิดสายลม!”

“เฮอะ?”

กันต์ตะโกนลั่น รีบกระโดดหนีไปอีกทางแทบไม่ทัน ขณะที่หัวหน้าทีม NK นั้นยังงงกับสิ่งที่ได้ยินอยู่เลย

ตูม!

19,560

และในเสี้ยววินาทีต่อมาคำตอบก็ปรากฏ เมื่อลูกธนูนั้นกลายเป็นระเบิดเวทมนตร์สายลมที่รุนแรงจนฉีกกระชากร่างของเจ้า NK คนนั้นกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ตายคาที่ทันที พร้อมกับตัวเลขสีแดงที่ลอยหวิวขึ้นมาเหนือศีรษะ

“เฮ้ย! ใครวะ ใครบังอาจลอบโจมตี!”

เมื่อเห็นดังนั้นเจ้าพวก NK ที่เหลือก็ตะโกนอย่างตื่นตระหนกและมองเล็กลักไปรอบๆ

“...แรงใช้ได้เลยนะเนี่ย ยิ่งมาจากไหนพะ”

ส่วนกันต์ที่กระโดดไปอีกทางถึงกับเป่าปากโล่งใจ

“หลบไป ทางนี้ฉันจัดการเอง”

ขาดคำก็มีร่างของสุภาพสตรีปริศนาวิ่งผ่านหน้ากันต์ไปโดยเร็วจนชายหนุ่มได้แต่เลิ่กควี โดยไม่ต้องพูดจาอะไรให้มากความ หญิงสาวผู้มาใหม่ก็นำคันธนู เล็งเป้าหมายไปที่เจ้า NK ที่เป็นพวกโจมตีระยะประชิดอีกคนหนึ่ง และปล่อยลูกธนูดอกที่สองออกไปปักกลางอกอย่างแม่นยำ

“อ...เฮอะ? ไม่นะ!”

23,052

แล้วก็รับชะตากรรมตามลูกพีของมันไปอีกคน ส่วนพวก NK ที่เหลือ

ถึงกับตื่นตระหนกจนตั้งหลักไม่ได้ พอยืนยันได้แล้วว่าสุภาพสตรีที่ปรากฏตัวออกมาพร้อมกับพายุนางนี้ร้ายกาจนัก พวกแนวหน้าก็เริ่มถอยหลังหนี แต่จอมเวทเพียงหนึ่งเดียวของกลุ่มกลับชี้คทาเวทมนตร์แทงยาวเข้าใส่สวายน้อยคนนั้นทันควัน!

“คนของวินด์มิลล์นั่นแหละ อย่าคิดว่าจะมาจัดการพวกเราได้ง่ายๆ นะ ้วย!”

มันตะโกนลั่น ก่อนจะร้ายเวทออกมาอย่างรวดเร็ว หญิงสาวตัวต้วมเตี้ยไปมอง ก่อนจะเร่งฝีเท้าตรงเข้าหาจอมเวทคนนั้น ขณะที่เจ้า NK ที่เป็นนักธนูอีกคนรีบนำวสายธนูยิงโจมตีอย่างตื่นตระหนก

ซึ่งการโจมตีที่ไร้การเล็งนั้นย่อมไม่อาจแตะต้องตัวของหญิงสาวนางนี้ได้

เธอใช้การเคลื่อนไหวที่ยอดเยี่ยมหลบไปมาจนกันตืดต้องผิวกปากหือ

“ตายซะเถอะแก...Blaze Bomb! (ระเบิดอัคคี)”

แล้วเจ้าจอมเวท NK ก็สบโอกาสยิงเวทมนตร์โจมตีออกมาจนได้ ทว่าหญิงสาวนั้นกลับเพียงแค่นิ้วเราะหิ่คล้ายจะสมเพช ก่อนกระโดดขึ้นไปกลางอากาศหลบเปลวไฟลูกบอลลักษณ์นั้นไปอย่างง่ายดาย และได้จังหวะม้วนตัวและเล็งธนูยิงเข้าใส่ร่างของเจ้าจอมเวทนั้น

ไม่มีรีรอ ลูกธนูดอกที่สามพุ่งออกไปปักเข้ากลางหลังของเจ้าจอมเวทคนนั้นอย่างแม่นยำ มันพยายามดันทุรนทุรายเพื่อดึงออก ทว่า...

ตูม!

26,889

สุดท้ายก็ไม่วายโดนระเบิดสายลมเล่นงานไปอีกรายจนไม่เหลือซาก สบโอกาสให้หญิงสาวทั้งตัวลงพื้น ตัวต้วมเตี้ยไปหาศัตรูอีกสองคนที่เหลือหมายจะจัดการให้สิ้นซาก ทว่าพอเจ้าพวก NK ที่เหลือเห็นว่าตนเองกำลังเสียเปรียบอย่างชัดเจนก็เลยรีบขว้างระเบิดควันออกมา พอควันจางหายไป เจ้า NK ที่เหลือก็หายวับไปแล้ว

“ตอนนี้อย่างไรเหมือนเดิมเลยนะ สมเป็นพวกหนูพอจริงๆ”

หญิงสาวคนนั้นเอ่ยด้วยสีหน้าอ่อนใจ ก่อนจะลดทูลง

เป็นจังหวะเดียวกับที่ก้นตัมปรับมือขึ้นชมจากด้านหลัง นี่ถ้ามีป้าย
คะแนนให้ยกละก็ คงจะเสนอเลขสิบคะแนนเต็มให้สี่ลาผาดโผนเมื่อครู่นี้ของ
เธอเลยด้วยซ้ำ

“ยอดไปเลย วิชาตัวเบาล้ำลึกจริงๆ แม่นาง”

ก้นตัมหัวเราะ่วน เอ่ยชมไปถึงลีลาการเคลื่อนไหวที่ร้ายกาจของหญิง
สาวจนเรียกสายตาเธอให้หันมามอง ตอนนี้อะไรจะมีโอกาสได้มองผู้หญิง
แปลกหน้าคนนี้ชัดๆ เป็นครั้งแรก ดูจากหน้าตาและรูปร่างแล้วเธอน่าจะอายุ
ยี่สิบปีต้นๆ ผมยาวสีน้ำตาลอ่อนรวบไว้เป็นหางม้าหลวมๆ มองชัดๆ จึงได้รู้ว่า
เธอเป็นผู้หญิงที่สวยงามเรื่องเดียว ดวงตาเฉียวคม ขนตายาวอนานาขนาดที่อยู่
ไกลๆ ยังเห็นชัดเจน ส่วนริมฝีปากก็เป็นรูปกระชับสีชมพูสวย

สาวสวยคนดังกล่าวสบตาเขา

“นายเป็นผู้เล่นใหม่จ้ะหรือ”

เธอเอ่ยถามพร้อมกับค่อยๆ ก้าวเท้าเดินเข้ามาหา

“หา?...อ้อ ครับผม”

ก้นตัมล้ายจะอิงไปกับความงามของสตรีตรงหน้าครู่หนึ่ง ก่อนเรียกสติ
ให้เข้าร่างและฉีกยิ้มรับ

“ยังไงก็ต้องระวังหน่อยนะเพราะช่วงนี้พวก NK มันออกมาอาละวาด
เยอะ โดยเฉพาะเมืองเล็กๆ อย่างวินด์มิลล์มักจะโดนเล่นงานอยู่เป็นประจำ
อาทิตย์หนึ่งๆ ฉันเจอพวกนี้ไม่ต่ำกว่าสิบคนได้ ท่านเจ้าเมืองเองก็กำลังปวดหัว
กับเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน เพราะมีผู้เล่นหน้าใหม่โดนเล่นงานอยู่ตลอดเวลา”

ก้นตัมยกหน้ารับคำอธิบายนั้นด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะลอบมองเครื่อง
แต่งกายของเธอที่เป็นเสื้อไหมสีขาวยาวแบบเปิดไหล่ แขนเสื้อเป็นผ้าระบายฟูพอง
ลงมาถึงข้อมือ สวมทับกระโปรงสั้นสีดำและรองเท้าบูตหนังยาวเลยหัวเข่า
ขึ้นมา บนไหล่คลุมด้วยผ้าคลุมสั้นๆ ยาวปิดหลัง บนนั้นมีตราสัญลักษณ์กังหัน
ลมสีเขียว ซึ่งชัดเจนว่าเป็นสัญลักษณ์ประจำเมืองวินด์มิลล์แห่งนี้นั่นเอง ดูจาก
เสื้อผ้าและอาวุธที่เป็นธนูเหล็กสีเงินนั้นแล้ว เจ้าหล่อนคงจะมีเลเวลอยู่ที่ราวๆ

สี่สิบต้นๆ

“คุณเป็นคนของวินด์มิลล์เหรอ” กันต์ลองถามทั้งที่รู้อยู่แล้ว “เก่งมากเลยนะครับเนี่ย ท่าทางจะเลเวลสูงน่าดู”

“อ้อ” หญิงสาวพยักหน้ารับยิ้มๆ “ส่วนนาย...ดูจากเสื้อผ้าแล้วคงจะเป็นผู้เล่นใหม่ถอดด้ามเลยใช่ไหม”

“เลเวล 1 เลยจ้า เพิ่งจะลงทะเบียนไอดีไปเมื่อไม่กี่นี้เอง พอ NPC เทเลพอร์ตมาส่งก็มาโผล่ตรงนี้แล้วก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากคนพวกนั้นอย่างที่เห็น”

ฟังแล้วหญิงสาวก็หรีตาลงนิดๆ คล้ายกับจะประหลาดใจบางอย่าง

“ปกติแล้วเวลาเขาจะส่งผู้เล่นใหม่เข้าเกมมันต้องไปส่งในเมืองสิ ทำไมนายถึงมาโผล่ตรงนี้ได้ล่ะ”

“ไม่รู้เหมือนกันแฮะ”

กันต์ยกไหล่ ตอนแรกเขาเองก็สงสัยอยู่เหมือนกัน แต่นึกว่าเป็นระบบใหม่ของทางเกม พอได้ยินดังนั้นหญิงสาวจึงถอนใจออกมาเบาๆ

“สงสัยนายจะโดนบั๊กของเกมเข้าให้แล้วละมังเนี่ย” เธอว่ายิ้มๆ “ดีนะว่าฉันมาช่วยเอาไว้ได้ทันพอดี ไม่อย่างนั้นนายคงได้ตายไปฟรีๆ ด้วยน้ำมือของเจ้าพวกหนูท่อนั้นนั่นล่ะ”

คำกล่าวนี้นั้นเอาชายหนุ่มถึงกับผงะไปทันที เขาจัดแจงหันไปแบ่ปากกระซิบกับไอ้ก๊ากทาง

“มาแล้วไงบั๊กตัวแรก เข้าเกมมาก็เจิมให้กันเลยนะ งามได้จริงๆ”

ชายหนุ่มจึงมาประจวบประสานกับโชคชะตาของตัวเองที่ไม่รู้ว่าจะเป็นดีหรือร้ายกันแน่ ดีหน่อยก็ตรงที่บั๊กตัวแรกมาให้เจอตั้งแต่เข้ามาเริ่มเกมด้วยซ้ำ แต่ในความโชคดียุ่่นั้นก็ดันแฝงความฉิบหายมาให้ด้วย...คิดๆ แล้วกันต์ก็ถอนใจปลงตก

“มีอะไรเหรอ” หญิงสาวถามเมื่อเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามดูจะบ่นมั่งงาอะไรคนเดียว

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ ว่าแต่เมืองวินด์มิลล์นั้นอยู่ตรงไหน คุณรู้รึ

เปล่า”

เพื่อแสดงให้เห็นความจริง กันต์จึงเอ่ยถามถึงเมืองที่ต้องเดินทางเข้าไป ซึ่งพอได้ยินดังนั้นหญิงสาวก็เผยรอยยิ้มหวานให้ทันที

“มาสิ ฉันกำลังจะกลับไปเมืองพอดีว่าจะเข้าไปเบิกเงินค่าหัวของเจ้าพวกหนูต่อพวกนี้ที่สำนักงานทำการของเมืองวินด์มิลล์ด้วย นายเองก็ต้องไปลงทะเบียนเป็นสมาชิกของเมืองพอดีเลยใช่ไหม มาด้วยกันเลยสิ”

“โอ้! ทั้งเก่งทั้งสวยแถมยังน่ารักใจงามอีก ขอขอบคุณมากๆ เลยนะครับคุณคนสวย”

กันต์รีบโค้งศีรษะรับความหวังดีนั้น ก่อนจะส่งยิ้มหวานให้ทันที เล่นเอาคนถูกชมว่า “สวย” แอบมีอาการหน้าขึ้นสีเล็กน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รอยยิ้มของนายกันต์นั้นก็ชวนให้หลงใหลใหล่เล่น เธอจึงเมินหน้าหนีไปอีกทาง

“เรียกแบบนี้มันแปลกๆ นะ ฉันชื่อ มินต์ เรียกแบบนี้จะดีกว่า”

“ครับผมคุณมินต์ ถ้าฉันช่วยนำทางด้วยครับ”

กันต์ยังฉีกยิ้มว่าอารมณ์ดีให้จนหญิงสาวเจ้าของชื่อ มินต์ รีบเมินหน้าหนีและเดินนำทางออกไป ปล่อยให้กันต์รีบก้าวเท้าตามไปติดๆ โดยหารู้ไม่ว่าไอที่แอบดูอยู่เงียบๆ นั้นกำลังอ่อนใจกับนิสัยดั้งเดิมของผู้เป็นนายเป็นอย่างมาก

“ยินดีต้อนรับสู่เมืองวินด์มิลล์”

และไม่นานนักทั้งสองก็เดินมาจนถึงเมืองวินด์มิลล์ มินต์หันมายิ้มหวานให้กันต์ก่อนจะผายมือออกราวจะให้เขาขึ้นชมเมืองตรงหน้าอย่างภาคภูมิใจ เมืองวินด์มิลล์นั้นเป็นเมืองอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้อย่างลงตัว ตึกกรมบ้านช่องทั้งหมดล้วนสร้างขึ้นมาจากไม้ทั้งสิ้น และยังมีตึกที่สร้างขึ้นจากต้นไม้ขนาดยักษ์ตั้งเด่นเป็นสง่าอีกด้วย จุดเด่นของเมืองนี้ก็คือกังหันลมขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำสายหลักซึ่งไหลผ่านตัวเมือง แม้จะไม่ได้เป็นเมืองใหญ่โตอะไร แต่ก็บอกได้เลยว่าเป็นเมืองที่สวยงามเป็นอย่างยิ่ง ทั้งร่มเย็น และมีแสงระยิบระยับจากแม่น้ำที่ไหลเอื่อย

กันต์เดินเข้ามาในเมืองด้วยสีหน้าที่ไม่ได้ดูตื่นเต้นอะไรมากนัก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาก็เคยอาศัยอยู่ที่เมืองนี้ ทุกอย่างแทบจะไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนเลยแม้แต่น้อย พอเห็นสีหน้าของชายหนุ่มดูเรียบเฉยผิดคาด มันจึงทำให้น่ามึนคล้ายขัดใจนิดหน่อย

“ฉันก็รู้ว่าเมืองของฉันมันออกจะล้าหลังไม่มีอะไรน่าตื่นตาตื่นใจเท่าไร ยังไงก็ขอโทษด้วยนะที่ทำให้นายผิดหวังชัดเจนขนาดนั้น”

“หา! อ้อ ไม่เลยๆ” กันต์สะดุ้งนิดๆ “เมืองสวยมากๆ ครับ ผมชอบที่นี่มากนะ มาเกิดที่นี่ก็เจาะจงให้ NPC เทเลพอร์ตมาเองเลย จริงๆ”

ชายหนุ่มพยายามแก้ตัว แต่หญิงสาวหรีดาลงคล้ายจะไม่ใช่

“เออ...คือผมกำลังคิดอะไรเพลินๆ นะครับก็เลยนั่งไปหน่อย” กันต์รีบยิ้มกลบเกลื่อน “กำลังคิดอยู่เลยว่าเพราะมีสาวสวยแบบคุณมันได้อยู่ตรงหน้าแน่ๆ พอเห็นเมืองสวยๆ แบบนี้แล้วเลยเฉยๆ คือความงามของคุณมันกลบจนมิดเลยนะ ถ้าผมทำให้รู้สึกไม่ดีก็ต้องขอโทษด้วยครับ”

คำกล่าวนั้นทำให้หญิงสาวถึงกับหน้าขึ้นสีแดงชัดเจนอีกครั้ง หล่อนรีบกระแอมออกมาแก้แกลและเมินหน้าหนีไปอีกทาง

“เอาละ เลิกพูดไร้สาระได้แล้ว เดี่ยวฉันมีธุระต้องไปจัดการต่อ เรายังไปที่สำนักงานทำการเถอะ”

มันต์เสนอและรับหน้าเสือนำไป ปล่อยให้กันต์เผยรอยยิ้มกรุ่มกริ่มและเดินตามไปติดๆ ระหว่างทางก็มองสำรวจสภาพเมืองที่ไม่ได้มาเยี่ยมเยียนนานนับปีไปด้วย ผู้คนในเมืองยังเป็นผู้เล่นระดับแรกไปจนถึงกลางเป็นส่วนใหญ่เหมือนเคย เมืองก็ร่มเย็นสบาย บรรยากาศดีเยี่ยมๆ สงบชวนให้เปิดดนตรีคลาสสิกคลอ คนในเมืองนี้ใช้ชีวิตร่วมกับธรรมชาติเป็นหลัก เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ล้ำสมัยติดตั้งอยู่เลย

ตลาดก็มีร้านค้าเปิดเป็นแผงลอยที่มีหลังคาต่อยาวไปสองข้างทาง ผู้คนจำนวนหนึ่งกำลังซื้อข้าวของกันอย่างสนุกสนาน และเนื่องด้วยเมืองนี้ไม่อนุญาตให้พาสัตว์เลี้ยงขนาดใหญ่เข้ามาเดินเล่นพ่วน จึงมีคอกเลี้ยงสัตว์ตั้งไว้บริเวณทางออกทั้งสี่ทิศของเมืองเพื่อให้เหล่านักเดินทางเอาสัตว์เลี้ยงไปฝาก

“ทุกอย่างเหมือนเดิมเลยนะคะ” ไอเอย์ขึ้นด้วยน้ำเสียงร่าเริง

“อ้อ จริงด้วย เห็นแล้วนี่ถึงวันแรกที่เข้ามาใน EO เลยละ”

กันต์ตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง ก่อนจะหันไปเห็นผู้เล่นเด็กกลุ่มหนึ่งกำลังนั่งล้อมวงประชันกันในร้านอาหารกลางแจ้งที่มีลูกค้าอยู่พอสมควร

“เห็นแบบนี้แล้วไอชักอยากจะไปสำรวจการเคลื่อนไหวของตลาดในเมืองวินด์มิลล์แล้วสิคะ”

ไอพุดเจ็อยแจ้วจนผู้เป็นนายหัวเราะซ้ำ

“งั้นเอาไว้งทะเลเบียนเป็นสมาชิกของเมืองวินด์มิลล์เมื่อไร เราลองแวะไปดูกันนะ”

“คะ!”

ไม่เพียงแค่ลูกน้องที่เสียงแสดงออกว่าตื่นเต้นชัดเจน แม้แต่เจ้านายยังอดไม่ได้ที่จะมองนั่นมองนี่คล้ายกับเก็บความตื่นเต้นไว้ไม่อยู่

“ถึงแล้วละ”

หญิงสาวที่ชื่อมินต์หันมายิ้มให้อีกครั้ง ตอนนี้องค์เขาขึ้นอยู่ตรงหน้าต้นไม้ขนาดใหญ่ยักษ์ กันต์ชะโงกหน้ามองข้ามไหล่มินต์ไปจึงเห็นสำนักงานที่อยู่ในโพรงต้นไม้ยักษ์นั้น โดยมีตะเกียงเวทมนตร์ส่องแสงระยิบระยับ อีกทั้งยังมีเคาน์เตอร์อำนวยความสะดวกตั้งอยู่ตามมุมต่างๆ

“ว้าว! สำนักงานอยู่ในโพรงต้นไม้หรือครับ สวยมากเลย!”

รอบนี้เจ้าตัวแสบรู้งานจึงรีบออกตัวแรงทันที แน่่อนว่าไม่เนียนเลยแม้แต่บ่อย

“รอบนี้ก็เวอร์ไปยะ” มินต์หัวเราะซ้ำ “มาเถอะ ฉันจะพานายไปลงทะเบียนกับ NPC ประจำหมู่บ้านของเราเอง เดี่ยวจะได้ส่งนายให้เธอช่วยแนะนำวิธีใช้ชีวิตในหมู่บ้าน ดีมั๊ย”

“รับทราบครับ”

กันต์รีบยกมือขึ้นตะเบ๊ะ ทำให้มินต์หัวเราะซ้ำความเพี้ยนของผู้ชายอารมณ์ดีตรงหน้า ว่าแล้วทั้งคู่ก็พากันเดินเข้าไปในสำนักงาน มินต์ไปที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าสุด ซึ่งมี NPC สาวคนหนึ่งกำลังนั่งตรวจอะไรบางอย่างใน

หน้าต่างข้อมูล

“ไง แคท ทำทำงานยุ่งน่าดูเลยนะจ๊ะ”

มินต์เอ่ยทักทาย ทำให้สาวน้อย NPC ที่กำลังทำงาน่วนอยู่นั้นเงยหน้าขึ้นมอง พอเห็นว่าคนทักคือใครเธอก็ยิ้มแฉ่งทันที

“สวัสดีค่าคุณมินต์ ยินดีต้อนรับกลับเมืองค่า การเดินทางเป็นอย่างไรบ้างคะ”

NPC สาวเอ่ยทักด้วยน้ำเสียงร่าเริง เธอเป็นหญิงสาวผมสั้นระดับคอ ดวงตากลมโตเป็นสีลูกหว้า สวมเสื้อเกาะอกสีขาว แขนเสื้อยาวเป็นผ้าระบาย สีเดียวกันกับกระโปรงสั้น ที่โดดเด่นที่สุดเห็นจะเป็นหูและหางแมวที่กระดิกได้สมจริงอย่างไม่น่าเชื่อ

“เหนื่อยนิดหน่อยจ๊ะ แต่ไม่มีปัญหาอะไรหรอก งานที่คุณลุงเจ้าเมืองฝากให้ทำก็สำเร็จไปได้ด้วยดี จะมีปัญหานิดหน่อยกับพวกอนดินเนี่ยแหละ”

มินต์ตอบด้วยน้ำเสียงซังกะตาย ทำให้ NPC สาวที่ชื่อ แคท นั้นเลิกคิ้วขึ้นพร้อมกับกระดิกหูแมว

“มีปัญหอะไรหรือค่า”

“เรื่องมันยาวนะ” หญิงสาวถอนใจ “เอาไว้เดี๋ยวฉันจะเข้าไปเล่าให้คุณลุงเจ้าเมืองฟังเอง แต่ว่าตอนนี้เธอช่วยจัดการเรื่องนี้ให้หน่อยสิ พอดีก่อนจะเข้ามาในเมืองฉันเจอพวกเจ้าหนูท่อมันมาวิ่งแถวๆ เมืองของเราอีกแล้ว ก็เลยจัดการไปได้สามตัวนะ”

“พวก NK อีกแล้วหรือค่า” แคทแบ่ปาก “พวกนี้น่ารำคาญจริงๆ นี่ถ้าหากเมืองของเรามีเงินมากพอจะจ้าง NPC ทหารเก่งๆ มาช่วยคุ้มกันให้ละก็ ปานนี้พวกมันไม่มีทางมาซ่าแถวนี้ได้หรอก...แต่ว่าเงินในคลังของเราคงไม่มากพอ ต้องขอโทษแทนท่านเจ้าเมืองด้วยนะคะคุณมินต์”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ” ผู้เฒ่าสาวโบกมือหย้อยๆ “พวกฉันรู้ว่าคุณลุงเจ้าเมืองมีรายจ่ายในการบำรุงเมืองมากมายแค่ไหน อีกอย่างกะอีแค่พวกหนูท่อมพวกนี้ เดี๋ยวฉันกับยัยคิตตี้ช่วยๆ กันไล่เก็บไปเรื่อยๆ ได้อยู่แล้ว มีเงินค่าขนมให้ด้วย ดีจะตายไป”

“แะะๆ ต้องลำบากคุณมินต์เสมอเลยนะคะ จันเดียวแค่ว่าโอนเงินค่าหัวที่คุณได้จากการฆ่าพวกผู้เล่น NK นั้นไปให้เดี๋ยวนี้ละค่า”

“จ๊ะ”

NPC สาวแค่นั้นหันไปจัดการให้ทันที เธอเปิดหน้าต่างข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับระบบออนไลน์ของเกมขึ้นมา ก่อนจะหันไปหาผู้เล่นมินต์และดึงหน้าต่างข้อมูลอีกบานหนึ่งออกมาจากตัวของเธอ พอกรอกรายละเอียดทั้งหมดลงไปเสร็จสิ้นก็มีเสียงบีบ! ดังขึ้นมาทันที

“เสร็จแล้วค่า ผู้เล่นที่คุณมินต์จัดการได้ก็มีสามคน ค่าหัวรวมกันแล้วได้ทั้งสิ้นสองหมื่นห้าพันเหรียญคะ”

ลั่นเสียง แคทก็โอนเงินเข้าไปในบัญชีของผู้เล่นสาวทันทีและเผยรอยยิ้มหวานให้

“ขอบคุณมากนะคะที่ลำบากเพื่อหมู่บ้านของเราอยู่เสมอเลย”

“ไม่เป็นไรจ้ะ” มินต์โบกมืออีก “อ๊ะ! มีอีกเรื่องที่ยอยากรบกวนเธอหน่อยนะแคท พอตีว่าตอนที่ฉันไปจัดการเจ้าพวกหนูท่อนั้น ไปเจอผู้เล่นหน้าใหม่เข้าจริงๆ ก็คือผู้เล่นที่จะโดนเจ้าพวกนั้นเล่นงานเข้านั่นแหละ เขาไม่รู้จักทางฉันเลยอาสาพามาลงทะเลเบียนที่นี่ ยังไงฝากเธอดูแลอธิบายเรื่องข้อมูลที่เหลือให้เขาฟังทีนะ”

“ผู้เล่นใหม่เหรอคะ”

แคทเลิกคิ้วน้อยๆ กระดิกหูอย่างสนใจ ก่อนจะชะเง้อคอมองไปทางด้านหลังของผู้เล่นสาว และเห็นนายกันต์ที่ยืนฟังเงียบๆ มานานโบกมือยิ้มหวานให้ เพียงเท่านั้นเอง NPC สาวก็ตกใจจนตาโต

“ค...คุณไคต์...!”

ยังไม่ทันจะได้พูดจนจบ กันต์ก็ส่งสัญญาณเอาไว้ชี้มาตะปากราวกับจะบอกให้เธอเงียบ

“ไคต์?”

ซึ่งท่าทางตกใจนั้นก็ทำให้มินต์ต้องเลิกคิ้วประหลาดใจ จำต้องกลับมามองนายกันต์ ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนท่าส่งสัญญาณให้เงียบนั้นเป็นการเกาแก้ม

ตัวเองอย่างแนบเนียน

“มีอะไรเธอแคท เธอรู้จักเขาเหรอ” มินต์ถามพร้อมกับจ้องชายหนุ่มไม่เลิก

“เออ...อ่า...”

ซึ่ง NPC สวาทถึงกับติดอ่าง เพราะเธอเองรู้จักและจดจำผู้ชายคนนี้ดี เป็นอย่างดี แต่สัญญาณมือเมื่อครู่ทำให้ชะงักจนไปต่อไม่เป็น

“สงสัยหน้าผมคงจะไปเหมือนใครบางคนที่คุณ NPC เธอรู้จักละมัง ใช่มั้ยครับ”

“ก็...ทำนองนั้นละค่ะ คุณผู้เล่นหน้าเหมือนกับผู้เล่นคนหนึ่งที่ผมรู้จัก ในช่วงเบต้าเทสต์มากเลย แต่พอมองดูดีๆ แล้วก็ไม่ใช่หรอกค่ะ แฮะๆๆๆ”

แคทหัวเราะกลบเกลื่อน ซึ่งไอ้ท่าทางน่าสงสัยนั้นไม่ได้รอดพ้นสายตาของมินต์ไปหรอก แต่พอหันไปสบตากับชายหนุ่ม เขาก็ยิ้มหวานให้ราวกับไม่มีอะไรผิดปกติอยู่ เห็นดังนั้นเธอจึงได้แต่ถอนใจออกมาเบาๆ และไม่แน่ใจใจให้มากนัก

“ช่างมันเถอะ ยังไงเดี๋ยวฉันส่งนายให้แคทจัดการต่อเลยก็แล้วกันนะ”

“โอ้! ขอบคุณมากๆ เลยนะครับคุณมินต์ที่อุตสาหใจดีพาผมมาส่งถึงที่ขนาดนี้”

กันต์รีบเอ่ยขอบคุณ ฝ่ายตรงข้ามยิ้มรับและเรียกหน้าต่างข้อมูลออกมากดอะไรสองสามครั้งที่ทำให้ปรากฏเหรียญทองจำนวนหนึ่งใส่ไว้ในถุงผ้าสีน้ำตาลอ่อน เธอจัดแจงยื่นมันให้เขา

“...อะไรเธอครับเนี่ย”

“เงินค่าหัวที่ผมได้จากเจ้าพวกหนูก่อนหน้านี้ ฉันแบ่งให้ครึ่งหนึ่ง ถือซะว่านายเป็นตัวล่อให้พวกมันโผล่หัวออกมาให้ฉันจัดการก็แล้วกัน”

“เอ๊ะ! คุณมินต์จะให้เงินผมเหรอครับ”

กันต์เลิกคิ้วประหลาดใจไม่น้อย เพราะว่ากันจริงๆ พวกเขาเพิ่งรู้จักกันเท่านั้น นอกจากเธอจะใจดีพาเขามาส่งถึงที่หมายแล้ว ยังมอบเงินให้เขาที่เป็นผู้เล่นใหม่ไปสร้างเนื้อสร้างตัวอีกด้วย

“คนดีศรีสยามปรากฏตัวแล้วค่า!”

ไอร้องเสียงใส ซึ่งแน่นอนว่ามันไม่ได้ยินเสียงแม่ A.I. ตัวแสบคนนี้ เธอจึงพยายามยืมถุงเงินนั้นให้กันต์ ชายหนุ่มรีบยกสองมือขึ้นค้านทันที

“ผมรับไว้ไม่ได้หรอกครับ จู่ๆ จะให้รับเงินจากคุณทั้งที่ได้รับการช่วยเหลือมาตลอดเนี่ยนะ เกรงใจแย่”

“เฮ้! ทำไมละคะนายท่าน ตั้งหมิ่นกว่าเหรียญเหี้ยวนะคะ เอาไปทำทุนได้เยอะเลยน้ำ”

ไอร้องเสียงหลง ส่วนกันต์นั้นได้แต่บ่ปาก

“ไม่เป็นไรหรอกน้า นายจะได้เอาเงินพวกนี้ไปซื้อข้าวของในระดับแรกๆ ของผู้เล่นหน้าใหม่มาใช้ไง ที่นี้จะได้ไม่ต้องโดนพวก NK พวกนั้นเล่นงานง่ายๆ อีก รับไปเถอะ ถือซะว่าเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากฉันก็แล้วกัน อีกอย่างเราจะได้เป็นเพื่อนร่วมเมืองกันอยู่แล้วด้วย มีอะไรก็ช่วยๆ กันไว้ แล้วเงินที่ทางวินด์มิลล์จะมอบให้นายไปใช้ในการเริ่มต้นผจญภัยก็ไม่ได้เยอะนัก เพราะฉะนั้นรับเงินจากฉันไปเถอะ มันจะช่วยนายได้มากจริงๆ”

กันต์กะพริบตาปริบๆ อยู่สองสามที รู้เลยว่าผู้หญิงตรงหน้านั้นต้องเป็นสไตส์ “นางสาวศรีสยาม” แน่ๆ ทั้งแข็งแกร่งแล้วก็ใจดี มองโลกในมุมสวยงามเสมอ สิ่งสำคัญก็คือมาตวัดระดับความเป็นมิตรของคุณเธอนั้นถือว่าต่ำทีเดียว ชนิดที่แค่เดินเฉียดชายเสื้อใครเขาก็จะไปนับเขาเป็นเพื่อนแล้วกระมัง คิดๆ แล้วก็ถอนใจออกมาพร้อมยิ้ม

เขาเออะ...คนแบบนี้เขาก็ไม่ได้รังเกียจนักหรอกนะ

“ก็ได้อะครับ” กันต์พยักหน้ารับ “แต่ว่าต้องมีข้อแม้ล่ะครับ”

“ข้อแม้?”

“ถ้าจะให้ผมรับเงินจากคุณ ก็ต้องรับผมเป็นหนึ่งใน Friend List (บัญชีรายชื่อเพื่อน) ของคุณด้วยนะครับ”

“นายจะขอฉันเป็นเพื่อนฉันหรือ” มินต์เลิกคิ้วขึ้นนิดๆ “อย่าบอกนะว่านายคิดจะจีบฉันนะ”

กันต์ถึงกับฉีกยิ้ม

“อันนั้นก็เป็นตัวเลือกที่ไม่เลวเหมือนกันครับ เพราะถ้าถามว่าคุณมินต์สวยตรงสเปกผมขนาดไหน ก็บอกได้เลยว่า โดนเต็มๆ”

คนฟังมีอาการเงินจันทน์แดงอีกครั้งแม้พยายามบั่นสีหน้าให้หนึ่งเฉยแค่นั้นก็ตาม เห็นดังนั้นนายกันต์จึงหัวเราะพริตและผายมือทั้งสองออก

“แต่จริงๆ แล้วผมเป็นคนไม่ชอบติดหนี้ใครนะครับ หากรับน้ำใจของใครเอาไว้แล้วก็มักจะหาโอกาสตอบแทนเสมอ เพราะฉะนั้นถ้าหากคุณมินต์มีอะไรอยากให้ผมช่วยละก็ จะได้เรียกใช้ได้อยู่สิบัสซี่หัวโหมงเลยดีมั้ยครับ”

มินต์ดูจะเขินอยู่นิดๆ แต่ก็หัวเราะขำคากล่าวนั้น สุดท้ายเธอก็ได้แต่ยอมพยักหน้ารับ เพราะดูเหมือนถ้าไม่ยอมรับเขาเป็นหนึ่งใน “เพื่อน” ของเธอแล้วละก็ เจ้าผู้เล่นหน้าใหม่คนนี้จะไม่ยอมรับเงินไปแน่

“นายนี่พิลึกคนจริงๆ เลยนะ นาย...อ่า...” มินต์ค้างไปครู่หนึ่งก่อนจะหัวเราะ “ดูสิ คุณกันมาตั้งนานฉันลืมเรื่องสำคัญไปได้ยังไง ยังไม่ได้ถามชื่อของนายเลยนี่นา เสียมารยาทจริงๆ ต้องขอโทษด้วยนะ”

“ไม่เป็นไรครับคุณมินต์” กันต์พยักหน้ารับ “ผมชื่อ กันต์ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ”

“เซ่นกันจ๊ะ”

แล้วทั้งคู่ก็จับมือกันเป็นการยอมรับมิตรภาพใหม่ไปในตัว ก่อนจะบันทึกอีกฝ่ายลงในรายชื่อเพื่อน กันต์รับเงินที่เป็นน้ำใจจากหญิงสาวมาและโยนเข้าไปในหน้าต่างไอเทม สุดท้ายมินต์ก็หันไปมองแคทที่ยืนเงียบ จ้องมองมาโดยตลอด

“ถ้าฉันฝากเธอดูแลเพื่อนใหม่ของฉันด้วยนะแคท เดี่ยวฉันขอตัวไปหาคุณลุงเจ้าเมืองก่อน”

“ค...ค่ะ”

แคทรับคำแบบยื้มยิ้ม ก่อนที่มินต์จะเดินออกไปและไม่ลืมหันมาบอกลาชายหนุ่มอีกครั้ง ทว่าในระหว่างนั้นกันต์ก็นึกสนุกอะไรขึ้นมาได้

“คุณมินต์ครับ!”

“หือ?” หญิงสาวหันกลับมามอง

“ส่วนเรื่องที่ผมจะจีบคุณรีเปล่านั้นนะ ขึ้นอยู่กับว่าคุณเปิดโอกาสให้ผมแค่ไหนนะครับ!”

ว่าแล้วก็โบกมือเหยียดยๆ ทำเอาพวงแก้มทั้งสองข้างของหญิงสาวขึ้นสีแดงอีกครั้ง เธอรำพึงคำว่า “บ้า” ออกมาเบาๆ ก่อนจะวิ่งหายไปท่ามกลางเสียงหัวเราะชอบใจอย่างที่สุดของนายกันต์

“น่ารักดีแฮะ เข้าเกมมาวันแรกเจอสาวสวยน่ารักแบบนี้มาต้อนรับแล้วกระชุ่มกระชวยดีจัง”

“หุุด้า...”

ไอทีหนพังนายท่านของเธอโปรยเสน่ห์ใส่สาวสวยที่เพิ่งจะรู้จักกันได้ไม่ถึงชั่วโมงนั้น อัดไม่ได้ที่จะแหวะเข้าให้จนผู้เป็นนายชะงักกึก

“ประธานโทษ เมื่อก็พูดว่าอะไรนะครับคุณนายไอ”

“เปล่านีคะ ไอก็แค่นี้ก้หมั่นใส่ใครบางคนทีพอเข้ามาใน EO ปูบก็เผยนิสัยเดิมๆ โปรยเสน่ห์ใส่สาวๆ เขาไปทั่ว ระวังเถอะ เดี่ยวจะได้ตายเพราะผู้หญิงอีกเป็นรอบที่สอง”

คำเหน็บแนมนั้นเล่นเอากันต์ต้องยกมือขึ้นจับหน้าอกด้วยรอยยิ้มกวนๆ

“อื! เจ็บนะเนี่ยไอ เดี่ยวนี่โตเป็นสาวแล้วผีปากร้ายน่าดูเลยนะ”

“ไม่รู้ไม่ใช่ค่ะ!”

กันต์ได้แต่หัวเราะอย่างนึกเอ็นดู A.I. ของเขา และหันไปมอง NPC สาวหนุ่มที่ยืนอึ้งจ้องเขาตาค้าง

“เป็นอะไรไปแคท ทำหน้าอย่างกับเห็นผีนั่นแหละ ไม่ได้เจอกันตั้งนานท่าทางสบายดีเหมือนเดิมเลยนะ”

พอได้ยินคำทักทายนั้นแคทก็เหมือนกับจะได้สติ เธอยิ้มกว้างออกมาทันที

“...จ้ะคุณก็คือคุณโลตัสนี่จริงๆ สินะคะ”

แคทถาม ส่วนกันต์ได้แต่ถอนใจและพยักหน้ารับ

“ก็ทำงานนั่นแหละ แต่ตอนนี้เรียกฉันว่า กันต์ เฉยๆ ดีกว่า”

“เฮ้! ไช้คุณโลตัสนี่จริงๆ ด้วย ดีใจจังเลย ในที่สุดคุณก็กลับมาแล้ว!”

NPC สาวแทบจะไม่ได้ฟังคำขอนั้นเลยแม้แต่บ่อย เธอกระโดดข้าม เคา์เตอร์มากอดนายกันต์เอาไว้นั่นจนเขาได้แต่หัวเราะและยกมือขึ้นลูบ ศีรษะของแคทเบาๆ

“นี่ก็เพิ่งบอกหยกๆ ใกว่าให้เรียกฉันว่า กันต์ นะ”

“ฮะ! ขอโทษค่า พอดีว่าฉันผลอดดีใจมากไปหน่อย” แคทพูดแล้วก็ถอย ออกมา “นี่คุณไลต์...เอ่อ ฉันหมายถึงคุณกันต์หายไปไหนมาตั้งนานคะ รู้มั๊ย ว่าตอนที่ฉันไม่อยู่เกิดเรื่องอะไรที่นี้บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องเทพอสูร สายลมคนนั้น คุณกันต์ปล่อยให้เขามาแอบอ้างชื่อแบบนี้ได้ยังไกันคะ”

กันต์ยิ้มกว้างออกมาเมื่อได้ยินคำถามรัวเร็ว นั้น เขาเอื้อมมือไปบีบจมูก ของเธอเบาๆ จนผลอดตรง “เมี้ยว!” ออกมา ไม่ช้าเขาก็ดันตัวของแคทออก ก่อนจะพยักหน้าให้

“ใจเย็นๆ นะ รอบนี้ฉันกลับมายาวแน่ๆ รับรองว่าไม่หายไปไหนอีกแล้ว ว่าจะอธิบายเรื่องนี้ให้ฟังทีหลังเอง พร้อมกับลุงออตโต้ด้วยเลย โอเคมั๊ย”

“จริงนะคะ” แคทยิ้มว่า “ถ้าท่านเจ้าเมืองรู้ว่าคุณไลต์...อ่า หมายถึง คุณกันต์กลับมาที่วินด์มิลล์แล้วละก็ ท่านจะต้องดีใจมากแน่ๆ รู้มั๊ยคะว่าพอ คุณกันต์หายไป เมืองวินด์มิลล์ก็ซบเซาลงมากเลย กิจกรรมส่งออกยาของเราที่เคยเป็นรายได้หลักของเมืองก็หายไป แถมไม่มีผู้เล่นคนไหนสร้างยาได้เก่งเท่า คุณอีกแล้ว เมืองของเรากำลังขาดทุนลงเรื่อยๆ นะคะ”

พอได้โอกาส NPC สาวก็ร่ายยาวออกมาจนนายกันต์ต้องหัวเราะซ้ำ และเอื้อมมือไปลูบศีรษะเธออีกครั้ง

“เอานะ ไว้เดี๋ยวฉันจะไปคุยกับลุงออตโต้อีกที แต่ตอนนี้อย่าลงทะเลเบียน ให้ฉันเข้าไปอยู่ในเมืองนี้ที่ได้อั๊”

“รับทราบค่า!”

แคทรับคำสั่งเสียงใส ก่อนจะรีบกระโดดกลับไปด้านหลังเคา์เตอร์ เธอ เปิดสมุดรายชื่อประชาชนเมืองและจิ้มลงไปโน้นจนมีหน้าต่างข้อมูลปรากฏ ขึ้น เธอกรอกข้อมูลหลายอย่างลงไป ขณะที่กันต์ขยับเข้าไปหา

“ยังงี้ใส่อัฉันว่า กันต์ ด้วยนะ”

“ค่ะ” แคทพยักหน้ารับ “จริงๆ น่าจะใช้ชื่อไลต์นิงไปเลยนะคะ แคทหมั่นไล่ติดตามตัวปลอมนั้นมากเลยละ เขาเคยเดินทางมาที่นี่ด้วย ทำตัวกว้างซะจนน่ารำคาญเลยละค่ะ”

“เอาน่าๆ ใส่ชื่อกันต์ไปเถอะ”

“...ก็ได้ค่ะ”

แคททำหน้ามึนๆ คล้ายจะรู้สึกไม่ได้ตั้งใจ แต่พอชื่อของกันต์ได้ถูกบันทึกว่าเป็นหนึ่งในสมาชิกของหมู่บ้านแห่งนี้แล้ว เขาก็ใช้ระบบ “ข้อมูลเมือง” ได้อีกครั้งหนึ่ง และเปิดหน้าต่างข้อมูลของเมืองขึ้นมาทันที

หน้าต่างข้อมูลเมือง (Town Window)
<u>เมืองวินด์มิลล์ (Windmill)</u> ระดับของเมือง - 4 จำนวนชาวเมือง - 3,548 คน ภาษี : 5 เปอร์เซนต์
ชาวเมืองที่อยู่ในเมือง ณ ตอนนี้ - 1,530 คน ผู้เล่นต่างถิ่นที่อยู่ในเมือง ณ ตอนนี้ - 720 คน
รวม 2,250 คน

กันต์อ่านข้อมูลแล้วก็เบ้าปากนิดๆ ดูเหมือนว่าจำนวนชาวเมืองจะลดลงไปจากตอนที่เขาเล่นเมื่อปีก่อนมาก แทบไม่แปลกใจเลยว่าทำไมแคทถึงได้บ่นว่ามีเงินไปจ่ายค่าบำรุงเมืองน้อยขนาดนั้น เพราะเงินรายได้หลักที่จะเข้าเมืองนั้นคือ ภาษี ทุกการค้าขายที่เกิดขึ้นในบริเวณเมืองนั้นจะต้องจ่ายภาษีตามเปอร์เซนต์ที่เจ้าเมืองตั้งเอาไว้

ยังมีจำนวนคนเยอะ รายได้ก็ยิ่งมากตามไปด้วย ครั้งสุดท้ายที่เขาเดินทางมาที่นี่ เมื่อวันดีมีลส์มีจำนวนประชากรสูงเกือบถึงสามหรือสี่หมื่นเลยด้วยซ้ำ ซึ่งนั่นเป็นช่วงเบต้าเทสต์ที่มีผู้เล่นได้มาทดสอบแค่หนึ่งล้านไอดีเท่านั้น ถ้าเป็นช่วงโอเพ่นเบต้ามันก็น่าจะยังมีจำนวนชาวเมืองเพิ่มมากขึ้นสิ ไหงถึงได้ลดขนาดนี้กัน

“แย่มากเลยนะ” กันต์เบ้าปาก

“แย่มากๆ เลยค่ะ” ไอเสริม

“ไม่ต้องย่ำกันขนาดนั้นก็ได้อ่า!” แคทร้องเสียงหลง

ได้ยินดังนั้นแล้วกันต๊ะจึงเผยรอยยิ้มกว้างราวกับนึกสนุก เป็นสีหน้าที่โอเห็นแล้วชวนให้นึกถึงวันเก่าๆ ตอนที่เจ้านายของเธอผจญภัยในโลกนี้ด้วยความสนุกสนาน

“แบบนี้สิถึงจะน่าสนุกหน่อย” ว่าแล้วก็ปิดหน้าต่างข้อมูลเมืองลงไป “ไม่ต้องห่วงนะแคท เมื่อก่อนลุงออกได้ก็ช่วยเหลืออะไรฉันไว้หลายอย่าง ครั้งนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของฉันเอง แต่เพื่อแลกกันเธอต้องเก็บเรื่องที่ฉันคือไลต์นิง เอาไว้เป็นความลับเหมือนเดิมด้วยนะ ฉันยังไม่พร้อมจะคุยเรื่องนี้ล่ะ”

“แสดงว่าคุณไลต์...เอ่อ หมายถึงคุณกันต๊ะจะช่วยพวกเราใช่ไหมคะ” แคทยิ้มอย่างมีความหวัง

“ฉันเองก็ต้องการเงินเพื่อมาเริ่มเล่นเกมใหม่อีกครั้งอยู่แล้ว เพราะเงินถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการเล่นเกมนอนไลน์ เมืองนี้เองก็ต้องการเงินและจุดดึงดูดให้มีชาวเมืองมากขึ้นด้วย แบบนี้ถือว่า วิน-วิน ทั้งคู่จริงมั้ย”

“อ่า ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ ถ้าเป็นคุณ ไลต์...เอ๊ย! คุณกันต๊ะก็ต้องทำอะไรสักอย่างได้แน่ๆ ค่ะ”

ว่าแล้วก็โค้งงามๆ ให้ชายหนุ่มชนิดเก็บความดีใจไว้ไม่มิด กันต์เหลือบออกไปมองข้างนอกก่อนจะฉีกยิ้มแผ่

“ถ้างานภารกิจแรกของเราก็คือ กอบกู้เมืองบ้านเกิดให้รอดพ้นจากการล้มละลายละนะ”

4

พฤษภาสตรอาเอ



“ดูเหมือนว่าตลาดจะคึกคักใช้ได้เลยนะ”

แล้วนายกันต์ก็ได้โอกาสออกมาตรวจสอบความเคลื่อนไหวในเมืองกับไอเสียที่ สถานที่แรกที่เขาไปหาเลยก็คือตลาดในเมืองวินด์มิลล์ โดยปัจจัยที่นำมาวิเคราะห์ก่อนเลยก็คือ จำนวนของผู้เล่นในเมืองตอนนี้ ซึ่งมีจำนวนของผู้เล่นจากต่างถิ่นอยู่เกือบครึ่งหนึ่งของชาวเมืองวินด์มิลล์เลยทีเดียว

“ส่วนมากผู้เล่นที่อยู่ในตลาดเป็นผู้เล่นต่างถิ่นสินะ เกือบครึ่งหนึ่งของชาวเมืองทั้งหมดในเมืองเลยนะเนี่ย”

“คะ อย่างที่ไอได้เรียนรู้ไว้ตั้งแต่ที่แรก ตอนนี้สิ่งที่ดึงดูดผู้เล่นได้มากที่สุดในเมืองวินด์มิลล์เห็นจะเป็นตำแหน่งที่ยอดเยี่ยมของเมืองซึ่งโดนรายล้อมด้วยมอนสเตอร์หลากหลายระดับ ยังรวมไปถึงบอสหลายตัวที่อยู่ในบันทึกของเราด้วยนะคะ”

“อ้อ” กันต์ยกมือขึ้นจับได้ริมฝีปากอย่างครุ่นคิด “ถ้างั้น ส่วนมากผู้เล่นที่มาที่นี่ก็จะเป็นพวกชาจรที่ให้ความสำคัญกับการล่ามอนสเตอร์เป็นหลักสินะ”

ว่าแล้วก็หันไปมองในตลาด สองข้างทางมีผู้เล่นเดินจับจ่ายใช้สอยกัน อย่างเพรียวเพรียว ส่วนมากเป็นผู้เล่นที่สวมเกราะหรือเครื่องแบบในระดับ 20-30 ขึ้นไปเกือบทั้งนั้น สินค้าที่ขายอยู่ตามร้านก็มักเป็นไอเทมที่ใช้ในการต่อสู้ เช่น ยาเพิ่มพลังชนิดต่างๆ ระเบิด กระสุน ลูกธนู กับดัก และการดเทเลพอร์ต

น้อยนักที่จะมีนักวณิชนคนไหนขายเครื่องสวมใส่หรืออาวุธ ซึ่งก็มักจะขายไม่ออก ในเมื่อมันไม่ใช่ของที่สำคัญในตลาดแห่งนี้ และสินค้านั้นก็ไม่ใช่ของดีแต่ชวนให้สนใจ

“ชัดเจน ขายของใหญ่ๆ ที่นี่คงค้างสต็อกไปอีกเป็นชาติ” กันต์ถอนใจ “เราต้องเล่นพวดยาเพิ่มพลังต่างๆ เป็นหลักแล้วละไอ ทักษะการดัดเสื้อผ้าของฉันคงต้องเอาไปใช้ในเมืองอื่น ส่วนอาหารคงไม่คุ้มเท่าไรเพราะมันจะหมดอายุเร็วมาก เอามาควาไว้ในสต็อกได้ไม่นาน คนพวกกระตือรือร้นคงมีเงินเก็บกันหลักแสนขึ้นไปทั้งนั้น น่าจะขายยาในระดับสูงๆ ได้ไม่ยากนัก”

“วิเคราะห์ได้เฉียบขาดเหมือนเคยคะนายท่าน”

ไอเอ๋ยิ้มด้วยน้ำเสียงสดใส ทำให้นายกันต์หัวเราะหึ และเดินผ่านตลาดไปเรื่อยๆ เขาพยายามตรวจสอบร้านค้าของนักวณิชนทั้งหมดในเมือง ยาที่พ่อค้าส่วนใหญ่ขายเป็นยาระดับต้นๆ ที่หาซื้อได้จากร้านของ NPC ในเกม โดยใช้ความสามารถของพ่อค้าซื้อของในราคาสูง เพื่อมาขายผู้เล่นในราคาที่ถูกลง ซึ่งส่วนมากแล้วก็ยังเป็นของพื้นฐานที่ไม่โดดเด่นอะไร

อ๊ะแบบนี้ ผลิตยาแปลกๆ และมาขายในราคาโดนหน้อยเปลออๆ ยังขายออกเลยมั้งเนี่ย

“ฉันมองเห็นหนทางรวยแล้วไอ เราไปที่ร้านของ NPC กันเถอะ”

“คะ!”

“ของที่ซื้อมาน่าจะครบถ้วนนะไอ”

“คะ แต่ไอ้พวกอุปกรณ์ทำยาที่ซื้อจาก NPC นี่แพงชะมัดเลยนะคะ นายท่าน”

ในที่สุดคู่มือก็เดินออกมาทางตอนเหนือของเมืองอีกครั้ง หลังจากไป

สำรวจตลาดมาจนแน่ใจแล้ว และไปซื้อของใช้จำเป็นในการทำธุรกิจเบื้องต้นมาจาก NPC ขายของชำประจำเมือง

“ก็ช่วยไม่ได้นี่ ตอนนั้นเราจำเป็นต้องลงทุนไปก่อน อีกอย่างในเมืองวินด์มิลล์ก็คงจะหาพ่อค้าที่ขายอุปกรณ์ทำยาได้ยาก พนซื้อของจาก NPC ที่ขายแพงๆ เอาหน่อยละกัน”

“ก็แหม อุตสาหก็ได้เงินจากคุณผู้เล่นสาวคนเมื่อกี้มาตั้งหมื่นกว่าเหรียญแท้ๆ น่าจะเหลือเงินเอาไว้ซื้อพวกอาวุธหรือเครื่องมือใส่ระดับต้นๆ ให้นายท่านบ้างสิคะ นี่แค่เครื่องมือทำยากก็หมดตัวแล้วอะ”

A.I. สาวยังบ่นไม่เลิก ทำเอากันต์ได้แต่หัวเราะขำ อันที่จริงหากไม่มีทักษะของนักกวณิซที่ซื้อของจาก NPC ได้ในราคาที่ลดลงถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์แล้วละก็ ผู้เล่นทั่วไปก็จะแทบไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับ NPC ขายของเลย เพราะไอเทมที่บวกราคาไปมหาศาลพวกนี้หาได้ตามท้องตลาดทั่วไป

เพียงแต่กันต์คงไม่มีเวลาไปรูนวายเป็นตลาดมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตอนนี้ความสามารถของนักเล่นแร่แปรธาตุกลายเป็นของหายากไปแล้ว เพราะฉะนั้นความจำเป็นของสินค้าที่สนับสนุนอาชีพสายนี้ในตลาดจึงลดลงไปด้วย

“สงสัยได้เข้าเมืองหลวงครั้งหน้าคงต้องไปทำควอสต์นักกวณิซจริงๆ แหละ”

กันต์ถอนใจแบบปลงๆ ก่อนจะหยิบไอเทมทุกชนิดที่เพิ่งใช้จ่ายไปออกมาคลี่ดู

ไอเทมในโลกของ EO นั้น ก่อนการใช้งานล้วนอยู่ในสภาพของการ์ด ซึ่งการ์ดแต่ละใบจะมีรูปภาพประกอบที่สวยงามชวนให้นึกถึงภาพจากการ์ดเกมต่างๆ โดยระดับความหายากของมันถูกแบ่งออกเป็น D-S และแบ่งแยกชนิดตามสี สีแดง หมายถึงไอเทมประเภทอาวุธใช้งาน เช่น กระสุน ระเบิด หรือลูกธนู ส่วนสีเขียว หมายถึงไอเทมประเภทใช้งานกับผู้เล่น เช่น น้ำยาเพิ่มพลัง ส่วนสีฟ้า หมายถึงไอเทมใช้งานพิเศษ เช่น การ์ดเทเลพอร์ต การ์ดอุปกรณ์ใช้งานตามสายต่างๆ และสีขาว หมายถึงไอเทมวัตถุดิบทั่วไป

กันต์ใช้จ่ายเงินไปทั้งสิ้น 13,500 เหรียญ และก็ได้รับไอเทมมาเป็นจำนวนสี่ชนิด ดังต่อไปนี้

การ์ดสีฟ้า - หม้อปรุงยาเหล็ก (D) ใช้ในการผลิตไอเทมเพิ่มพลังชนิดต่างๆ ได้ (ราคา 5,000\$)

การ์ดสีขาว - ขวดบรรจุยา (D) วัตถุดิบที่ใช้ในการทำไอเทมเพิ่มพลังชนิดต่างๆ (ราคา 50\$) (100 ขวด)

การ์ดสีขาว - มิกเซอร์ (C) วัตถุดิบที่ใช้ในการผสมยาชนิดต่างๆ (ราคา 1,000\$) (3 ขวด)

การ์ดสีแดง - กัดักหลุมพราง (D) กัดักที่ใช้สร้างหลุมพราง (ราคา 500\$)

เห็นแล้วเจ้าตัวก็ยิ้มแฉ่ง รวบรวมการ์ดไอเทมทั้งหมดนั้นไว้ในมือ ก่อนจะโยนเข้าไปในหน้าต่างไอเทม ปัจจุบันนี้เงินในตัวนั้นแทบไม่มีเหลือเลยแม้แต่เหรียญเดียว เรียกว่าเทหมดหน้าตักแล้วก็ได้

“หวังว่าลงทุนครั้งนี้จะสำเร็จนะคะนายท่าน ถ้าไม่ ค็นนี่คงได้นอนกลางแจ้งแน่ๆ เพราะตอนนี้เราไม่เหลือเงินแม้แต่จะไปเปิดห้องในโรงแรมนอนด้วยซ้ำ”

“ทำไมอะ นอนบนต้นไม้ของถนัดฉันเลยนะ”

กันต์ตอบแบบไม่ยี่หระจน A.I. สาวได้แต่ถอนใจออกมาแข็งๆ ส่วนกันต์นั้นเหลือบไปมองรอบๆ อย่างใจเย็น แม้ไม่ได้เข้ามาใน EO ถึงหนึ่งปีเต็ม แต่ดูเหมือนว่าเส้นทางจะไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก

“โอ ช่วยดูในแผนที่ทีสิว่า เส้นทางในเกมจากตรงนี้ไปจนถึงถึงน้ำตกในเกลยังเหมือนเดิมรึเปล่า”

“...เหมือนเดิมคะนายท่าน อย่าบอกนะคะว่านายท่านจะเดินทางไปทีนั้น”

“ແ່ນແລ້ວ” กันต์ฉีกยิ้มรับ

“แต่ว่าที่นั่นมีแต่มอนสเตอร์ระดับ 20 ขึ้นไปทั้งนั้นเลยนะคะ มันจะไม่เสี่ยงเกินไปหรอกคะ”

ไอลามด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจอย่างชัดเจน แต่ผู้เป็นนายกกลับหัวเราะว่า

“สมบัติล้ำค่าย่อมต้องอยู่ในเส้นทางอันตรายเสมอ” เขาว่า “อีกอย่าง ที่นั่นก็เป็นแหล่งเก็บเกี่ยวสมุนไพรหายากลับๆ ของฉันด้วย ถ้าจะเริ่มค้นหาเงินละก็ ที่นั่นแจ่มที่สุดเลยเชียวละ”

“แต่ว่าแถวนั้นมันเสี่ยงมากเลยนะคะ ถ้าเราเริ่มจากการเก็บสมุนไพร แถวนี้อีก่อนจะปลอดภัยกว่า”

“ไม่ละ เธอก็รู้ว่าฉันลึกลับฉันไม่ชอบทำอะไรจุ่มจิมแบบนั้น ระดับท่านไลต์นิง เล็กๆ ไม่ ใหญ่ๆ ชอบ!”

ว่าแล้วก็ขู่นี้ไปงออกมาให้เห็น ทำให้ไอลต้องถอนใจออกมาอีกคำรบ แม้จะยอมรับในฝีมือของเจ้านายว่าเก่งจนเข้าขั้นไร้เทียมทาน แต่ไอลันลึ “ชอบสร้างความฉิบหาย” ก็แะออกจากตัวพ่ออดีตเทพอสูรคนนี้ได้เช่นกัน สุดท้ายจึงได้แต่เงิบและยอมให้เจ้านายทำอะไรตามใจแต่โดยดี

“เอาละ ถ้าฉันเราก็เริ่มเก็บเกี่ยวกันเลยดีกว่า”

ว่าแล้วนายกันตึกตัดสินใจเรียกใช้งานทักษะของนักพฤกษศาสตร์ ดวงตามกริบค่อยๆ ปิดลงก่อนจนเปิดขึ้นอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

“Sense of Botanist (สัมผัสแห่งนักพฤกษศาสตร์)”

สิ้นเสียงการเรียกใช้ทักษะ ดวงตาของเขาก็มองไปยังพื้นที่รอบๆ โดยพินิจวิเคราะห์ ตามจุดต่างๆ นั่นมีประกายแสงสีทองสว่างระยิบระยับออกมาชัดเจน ทั้งที่ตอนแรกเป็นเพียงป่าทั่วไปเท่านั้น นายกันตึกยมเผล่ก่อนจะเดินตรงไปหาประกายแสงที่ว๊วและแหวกพงไม้ออกไป จนกระทั่งเห็นสมุนไพรสีฟ้าต้นเล็กๆ งอกอยู่ตรงนั้น

“ว้าว! เปิดมาก็เจอบลูเออร์ป (สมุนไพรสีฟ้า) เลยหรอเนี่ย โชคดีจังเลยแฮะ”

“แสดงว่าทักษะนักพฤกษศาสตร์ระดับ 5 ของนายท่านนั้นเพียงพอจะใช้หาสมุนไพรดีๆ ได้เลยนะคะเนี่ย” ไอลเสริมด้วยน้ำเสียงว่าเงิ

“จริง มิน่าเล่นเกมเขาถึงได้รีเซตเลเวลของพวกเบต้าเทสต์ออก ขนาดมีแค่ทักษะเหลือครึ่งหนึ่งยังทำอะไรได้ง่ายไปหมด...แต่ว่าชั่วโมงนี้ฉันก็ไม่แคร์แล้วละ”

ว่าแล้วก็ก้มตัวลงนั่งเหนือเจ้าสมุนไพรสีฟ้าต้นเล็ก ๆ นั้น ก้นตื้อค่อยๆ เกดี่ยะแอะเอาดินรอบๆ ต้นสมุนไพรออกอย่างใจเย็น เพื่อให้ง่ายต่อการถอนต้น ถ้าไปออกแรงตึงมันโดยไม่ระมัดระวังละก็ จะทำให้ลำต้นหักคามือได้ และถือว่าการเก็บเกี่ยววัตถุดิบล้มเหลวไปโดยปริยาย

พอชะง่อนดินรอบๆ ออกไปได้ส่วนหนึ่งแล้ว ที่นี้ก็จับโคนต้นไว้ด้วยมือทั้งสองข้างอย่างระมัดระวัง ก่อนจะดึงขึ้นมาเต็มแรง!

“ผู้เล่นกันต์ ค้นพบไอเทม Blue Herb ได้รับค่าประสบการณ์ทั่วไป 40 EXP และได้รับค่าประสบการณ์นักพฤกษศาสตร์ 40 EXP ค่ะ”

เสียงของไอด้งขึ้นมาในรูปแบบรายงานตามระบบเกม ต้นสมุนไพรในมือของกันต์เปลี่ยนไปอยู่ในรูปแบบการ์ดทันที เขาก็มองรายละเอียดในนั้นด้วยความพอใจ

การ์ดสีเขียว - สมุนไพรสีฟ้า

(C)

เพิ่ม MP ได้นิดหน่อย สามารถใช้
เป็นส่วนผสมในการผลิตยาได้

“เป็นการเริ่มต้นที่ดีนะ แถมเก็บสมุนไพรต้นเดียวได้ค่าประสบการณ์เยอะพอควรเลย”

“จริงด้วยค่ะ”

นายกันต์โยนไอเทมชิ้นใหม่นั้นเข้าไปในหน้าต่างไอเทม และเริ่มล่าสมุนไพรที่ออกอยู่รายทางต่อไปอย่างเพลิดเพลินด้วยทักษะของนักพฤกษศาสตร์

ที่ทำให้มองเห็นตำแหน่งของสมุนไพโรในแผนที่ได้อย่างแม่นยำ

ด้วยความที่ไม่ได้เข้ามาใน EO หนึ่งปีเต็ม ทำให้ความรู้สึกในช่วงที่เข้ามาเล่นเกมใหม่ๆ ในครั้งอดีตนั้นตื่นตัวขึ้น กันตั้นนั้นเดินไปเก็บสมุนไพรมตามจุดต่างๆ อย่างสนุกสนาน อีกทั้งด้วยนิสัยการเป็นผู้เล่นสไตล์ “กวาดให้เหี้ยน” ของเขาด้วยแล้ว ผลอเพียงอึดใจเดียว สมุนไพโรในระยะห้าร้อยตารางเมตร ทุกต้นก็โดนเก็บมาจนหมด

การ์ดสีเขียว - สมุนไพโรสีแดง (D) ใช้เพิ่ม HP ได้นิดหน่อย สามารถใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตยาได้ (20 ต้น)

การ์ดสีเขียว - สมุนไพโรสีดำ (C) ใช้เพิ่ม HP ได้นิดหน่อย สามารถใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตยาได้ (16 ต้น)

การ์ดสีเขียว - สมุนไพโรสีเขียว (D) ใช้แก้พิษ สามารถใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตยาได้ (23 ต้น)

การ์ดสีเขียว - ดอกคาโม (C) ใช้ห้ามเลือด สามารถใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตยาและระเบิดได้ (7 ต้น)

การ์ดสีเขียว - ภูฟ้าพรานส์ (C) ใช้แก้อาการเหนื่อยล้า สามารถใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตยาได้ (4 ต้น)

นายกัณฑ์ที่กวาดสมุนไพโรในละแวกนั้นมาจนเหี้ยนก็จึกยิ้ม คลีการ์ดในมือออกดูด้วยสีหน้าเบิกบานพร้อมกับสาวเท้าเดินไปตามทางอย่างสบายใจ พอเห็นว่าจุดไหนมีแสงสว่างระยิบระยับ เจ้าตัวก็จะวิ่งเข้าไปเหมือนเด็กๆ ค้นหาวัตถุดิบแบบไม่มีย่อท้อหรือเบื่อหน่าย ทำให้ไอที่ได้เห็นเจ้านายเหมือนกลับไปเป็นเด็กหัวเราะซาซอบใจใหญ่

“ขอแสดงความยินดี ผู้เล่นกัณฑ์ได้พัฒนาเลเวลขึ้นไปในระดับ 2 แล้วคะ”

เสียงรายงานของไอดังขึ้นมาอีกครั้งพร้อมกับเสียงดนตรีจังหวะสนุกๆ ที่แสดงความยินดีตามประสาเกมสไตล์ RPG กัณฑ์จึกยิ้มว่า

“ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ผู้เล่นเกมสามารถปลดล็อกความสำเร็จ ได้รับเหรียญรางวัล First Step (ก้าวแรก) จากการเลเวลอัปครั้งแรก ได้รับเงินจำนวน 150 เหรียญค่ะ”

ก่อนจะตามมาด้วยเสียงรายงานที่สองพร้อมกับหน้าต่างข้อมูลบานใหม่ที่ไมค์ในหน้านักเขียนว่า “Achievement Unlocked” (ปลดล็อกความสำเร็จ) และมีเหรียญรางวัลสีทองแดงที่มีตัวอักษร LV กับลูกศรชี้ขึ้น อยู่ในหน้าต่างนั้น

“อ้อ เนี่ยหะระบบปลดล็อกความสำเร็จที่ว่านั่น” กันต์มองอย่างสนใจ “อ้อ ขนาดแค่เลเวลอัปยังปลดล็อกเลยแฮะ ทำทำงานนี้พวกผู้เล่นคงจะได้ปลดล็อกกันสนุกไปเลยมั้งเนี่ย แถมได้เงินมาด้วย...ถึงจะแค่ 150 เหรียญก็เถอะ”

กันต์ปิดหน้าต่างนั้นลงไปด้วยรอยยิ้มราวกับไม่ว่าจะเจออะไรก็รู้สึกสนุกไปหมด ทว่าในตอนนั้นเอง เบื้องหน้าของเขาก็ปรากฏร่างของตัวอะไรบางอย่างเดินดุ๊กดิ๊กอยู่ เขาหรีตาเพ่งมองโดยพิณี จึงได้เห็นลูกหมูปาตัวย่อมๆ กำลังดมเห็ดที่ออกอยู่แถวนั้นและจับกินอย่างเอร็ดอร่อย

“เจ้าตัวนั้นมัน...”

“ว้าย! น่ารักจัง นุ่มมัน ไวลด์บอร์จูเนียร์ นีคะ!”

ไอร้องว๊าดว้ายออกมาราวกับเป็นสาวน้อยวัยใสที่เห็นอะไรน่ารักๆ แล้วอดใจชอบไม่ได้ ขณะที่นายกันต์นั้นหรีตาลงนิดๆ เปิดหน้าต่างข้อมูลบันทึกมอนสเตอร์ที่เขาสะสมไว้ตั้งแต่สมัยเบต้าเทสต์ขึ้นมาดู จึงเห็นอะไรบางอย่างที่น่าสนใจในเจ้าลูกหมูปาตัวนี้เข้า

“อย่างนี้เอง” กันต์ยิ้มแปล่

“ตายแล้ว น่ารักมากเลยอะ ถ้าไอมีร่างกายนะจะไปกอดมันให้หน้าใจเลยคอยดูสิ นายท่านไม่คิดจะอยากเลี้ยงมอนสเตอร์น่ารักๆ พวกนี้บ้างหะคะ”

สิ้นเสียงของ A.I. สาว นายกันต์ก็ไม่ได้ตอบเป็นคำพูด เขาเพียงชี้นิ้วไปยังเจ้าลูกหมูปาตัวนั้นด้วยรอยยิ้ม

“Venturus Bullet (กระสุนสายลม)”

563

ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะได้ร้องออกมาสักแอะ ร่างของเจ้าไวลด์บอร์จเนียร์
ตัวนั้นก็จะเปิดกระจุยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยด้วยกระสุนสายลมที่ยิงเข้าใส่อย่างแรง

“กรีดดด!!!”

ไอลิ่งกับกรีดร้องเสียงหลงกับภาพที่ได้เห็น ขณะที่ผู้เป็นนายนั้นยก
นิ้วชี้ขึ้นมาเป่าเบาๆ รวากับเป็นพวกสิงห์ปืนไวที่เพิ่งจัดการศัตรูลงไปได้

“ท...ทำอะไรลงไปคะนายท่าน ทำไมถึงได้ไปฆ่ามันล่ะคะ โหดร้ายที่สุด
เลย มันไม่ได้ทำอะไรผิดเลยแท้ๆ”

“เฮ้อ! แล้วฉันทำอะไรผิดกันเล่า ก็แค่จะเอาไอเทมจากมันเท่านั้นเอง”

ว่าแล้วเขาก็เดินไปยังจุดที่มีซากศพของเจ้าหมูเบาะและอยู่กับพื้น ไม่นาน
นักร่างของมันก็สลายไป เหลือไว้เพียงไอเทมการ์ดสามใบบนพื้น ซึ่งกันต์
ก็รีบหยิบขึ้นมาดูทันที

การ์ดสีเขียว - เนื้อหมู (D) ใช้เป็นวัตถุดิบในการทำอาหารได้

การ์ดสีเขียว - เครื่องในสัตว์ (D) ใช้เป็นวัตถุดิบในการทำอาหารและ
ผลิตระเบิดได้

การ์ดสีเขียว - กระดูกหมู (D) ใช้เป็นวัตถุดิบในการทำอาหารและอาวุธ
ได้

กันต์เผยรอยยิ้มออกมา เพราะหนึ่งในไอเทมนั้นเป็นสิ่งที่เขากำลัง
ต้องการอยู่พอดี ทว่าในรายชื่อของคุณนายไอนั้นดูเหมือนจะยังโดนภาพติดตาที่
เห็นเจ้าลูกหมูป่าน่ารักๆ ระเบิดกระจุยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเล่นงาน จึงโวยวาย
ออกมาไม่เลิก

“โหดร้ายที่สุด โหดเหี้ยมมาก กับตัวน่ารักๆ แบบนี้นายท่านยังฆ่ามัน
ได้ลงคอได้ยังไงกัน!”

“นี่คุณนายไอลับ ถ้ากระผมต้องมาเลือกว่าจะฆ่าหรือไม่ฆ่ามอนสเตอร์

ตัวไหนโดยวัดจากความน่ารักของมัน ชาตินี้เราคงเลเวลไม่กระต๊องกันพอดี
รู้มั๊ย”

“ไม่! นายท่านโหดร้ายที่สุดเลย ตัวเองเป็นถึงเทพอสูรแท้ๆ แต่ดันมา
ฆ่าลูกหมูไม่มีทางสู้เลย!”

คุณเธอได้แต่โวยวายออกมาอย่างนั้นจนกันต์ต้องลอบถอนใจแบบแข็งๆ
เล่นซะแอบรู้สึกผิดไปเลย แต่เขาทำเป็นไม่สนใจผู้ช่วยตัวแสบและเดินทาง
ต่อไปเรื่อยๆ ซึ่งแน่นอนว่าผู้เล่นสาย “กวาดให้เหี้ยน” อย่างเขา พอเจอสมุนไพร
ตามทางก็เดินไปเก็บ และถ้าเจอเจ้าลูกหมูไวลด์บอร์จูเนียร์ก็ไม่มีลิมจะหันไปยิง
มันทิ้งด้วยเวทมนตร์สายลมตามระเบียบ

“กรี๊ดดด! ไม่เอาแล้ว ไร่รับไม่ได้ พอเถอะคะนายท่าน ไอขอร้อง!”

ซึ่งคุณนายไอก็ร้องออกมาเสียงหลงทุกครั้งที่เห็นเจ้าลูกหมูพวกนั้น
ระเบิดกระจุยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย กันต์ทำเป็นไม่ใส่ใจ กวาดลูกหมูแถวนั้นจน
เหี้ยน ไม่นานเลเวลของเขาก็เพิ่มขึ้นเป็นระดับ 3 พร้อมๆ กับปลดความสำเร็จ
จนได้เหรียญรางวัลสีทองแดง Wild Boar Hunter (นักล่าหมูป่า) มาครอง (ได้
รับต่อเมื่อฆ่าหมูป่าเป็นจำนวนห้าสิบตัวขึ้นไป)

แต่ดูเหมือนไอจะไม่ได้เรียกผู้เป็นนายว่าอย่างนั้น เพราะเธอเพิ่งตั้ง
ฉายาให้กันต์ว่า “ซาตกร” ไปหมาดๆ นี่เอง

กว่าจะเดินทางถึงน้ำตกในเกลก็กินเวลาไปร่วมสองชั่วโมง กันต์ถึงกับ
ยี้มแง่อารมณ์ดีเพราะในหน้าต่างไอเทมของเขาตอนนี้เต็มไปด้วยสมุนไพร
และชิ้นส่วนของลูกหมูป่า ส่วนไอ แม้จะไม่มีสีหน้าให้เห็นแต่ก็เดาได้ว่าเธอ
กำลังรู้สึกแสบแค่ไหน

“ถ...ถึงแล้วคะคุณซาตกร...เฮ้ย! นายท่าน”

ไอเอ๋ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง ขณะที่กันต์นั้นมองภาพตรงหน้าโดย
พิณิจ

เบื้องหน้าของเขามีน้ำตกขนาดย่อมปรากฏให้เห็น เสียงน้ำที่ไหลลง
จากที่สูงฟังแล้วเสนาหูไม่น้อย ประกอบกับลำธารตื้นๆ ที่ไหลเอื่อย มองแวบ
แรกชวนให้นึกถึงสถานที่ท่องเที่ยวสวยๆ ในเมืองไทยหลายที่ รอบๆ ธารน้ำนั้น

ก็มีกลุ่มผู้เล่นไม่น้อยเหมือนกันที่มาพักผ่อน

“ยังเป็นสถานที่ยอดนิยมเหมือนเคยเลยนะ” กันต์ถอนใจนิดๆ “นี่ถ้ามีคนขายข้าวเหนียวไก่ย่างกับให้เช่าเสื้อน้ำมันหนอยนะ ไซเล...”

“ไม่ใช่วังตะไคร้จะคะคุณผาตกร...เอ๊ย! นายท่าน”

ไอกียังไม่วายตบมุกอย่างรู้งาน (แม้จะยังเหน็บแนมไม่เลิกก็ตามที) ได้ยินดังนั้นกันต์จึงหัวเราะหึ เดินผ่านกลุ่มผู้เล่นที่มาเที่ยวหลายต่อหลายคน บ้างก็กำลังนั่งตกปลากันอย่างเพลิดเพลิน บ้างก็เปิดเตาย่างบาร์บีคิวกันอยู่ ซึ่งเขาแอบเห็นว่าวัตถุดิบพวกนั้นก็ไม้แค่ล้วยเนื้อหมูปายูดี

“นี่ไอก เหน้มัยแถวนี้มีแต่ผาตกรเต็มไปหมดเลยนะ”

กันต์แซวเข้าไปด้วยรอยยิ้มขำ เล่นเอาผู้ช่วยสาวของเขาถึงกับพูดอะไรไม่ออก

ไม่ช้าเขาก็ไปถึงที่หมาย คือด้านไต้น้ำตกที่หากมองดีๆ จะเห็นถ้ำขนาดใหญ่อยู่หลังม่านน้ำ ซึ่งนายกันต์ก็ตั้งใจจะเดินเข้าไปด้านในทันที

“เฮ้ย! เดี่ยวก่อนน้องชาย นุ่นคิดจะเข้าไปทำอะไรในถ้ำไต้น้ำตกกันนะ”

ผู้เล่นคนหนึ่งที่กำลังย่างเนื้ออยู่บนเตาบาร์บีคิวเห็นนายกันต์เพิ่งหย่อนตัวลงไปในน้ำ และตั้งใจจะแหวกม่านน้ำตกเข้าไปในถ้ำจึงเอ่ยทักขึ้น เขาหันไปยิ้มหวานและตอบให้ตามมารยาท

“ก็ว่าจะเข้าไปหาสมุนไพรในถ้ำนั้นนิดหน่อย มีอะไรแปลกๆ รัปพี่ชาย”

“อ่า...พี่ว่าอย่าดีกว่านะน้อง” ผู้เล่นคนนั้นที่ถอดเสื้อจนเหลือแต่กางเกงว่ายน้ำยิ้มเจื่อนๆ “คือตอนนี้มันเป็นช่วงฤดูผสมพันธุ์ของหมูปานะ แล้วในถ้ำไต้น้ำตกนั้นก็เป้นรังของมันเลยทีเดียว ถ้าอยู่ข้างนอกก็ปลอดภัยดีไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าเข้าไปในรังมันตอนนี้รับรองพวกมันได้อาละวาดรุมฆ่านายแน่”

คำเตือนนั้นทำให้กันต์เลิกคิดขึ้นแปลกใจนิดๆ เพราะสมัยเป็นเบต้า-เทสต์ ถ้าตรงหน้านั้นมันเป็นถ้ำเปล่าๆ ที่ไม่มีมอนสเตอร์อาศัยอยู่ และเป็นแหล่งเก็บเกี่ยวสมุนไพรมหายาอีกหลายชนิดอีกด้วย แต่ถึงให้กลายเป็นรังหมูแล้วกะอีแค่ลูกหมูพวกนี้เขาจัดการได้สบายๆ เพราะฉะนั้นก็ไม่มีปัญหาเลย

“ไม่ต้องห่วงพี่ชาย” กันต์โบกมือหย้อยๆ “ผมแค่เข้าไปหาสมุนไพรเฉยๆ

อีกอย่างกะอีแค่หมาป่าพวกนั้นผมจัดการได้อยู่แล้ว”

“เฮ้ย แต่ว่า...”

“ไม่เป็นไรๆ”

กันต์พูดแล้วเดินแหวกม่านน้ำตานั้นเข้าไปด้านในถ้ำ โดยไม่สนใจคำแย้งจากผู้เล่นแปลกหน้าผู้หวังดีคนนั้นเลยแม้แต่น้อย ฝ่ายนั้นจึงได้แต่กะพริบตาปริบๆ และถอนใจออกมา

“ช่วยไม่ได้นะถือว่าเตือนแล้วก็แล้วกัน พวกผู้เล่นใหม่ห้าวๆ แบบเนี่ย ตายมานักต่อนักแล้วจะบอกให้”